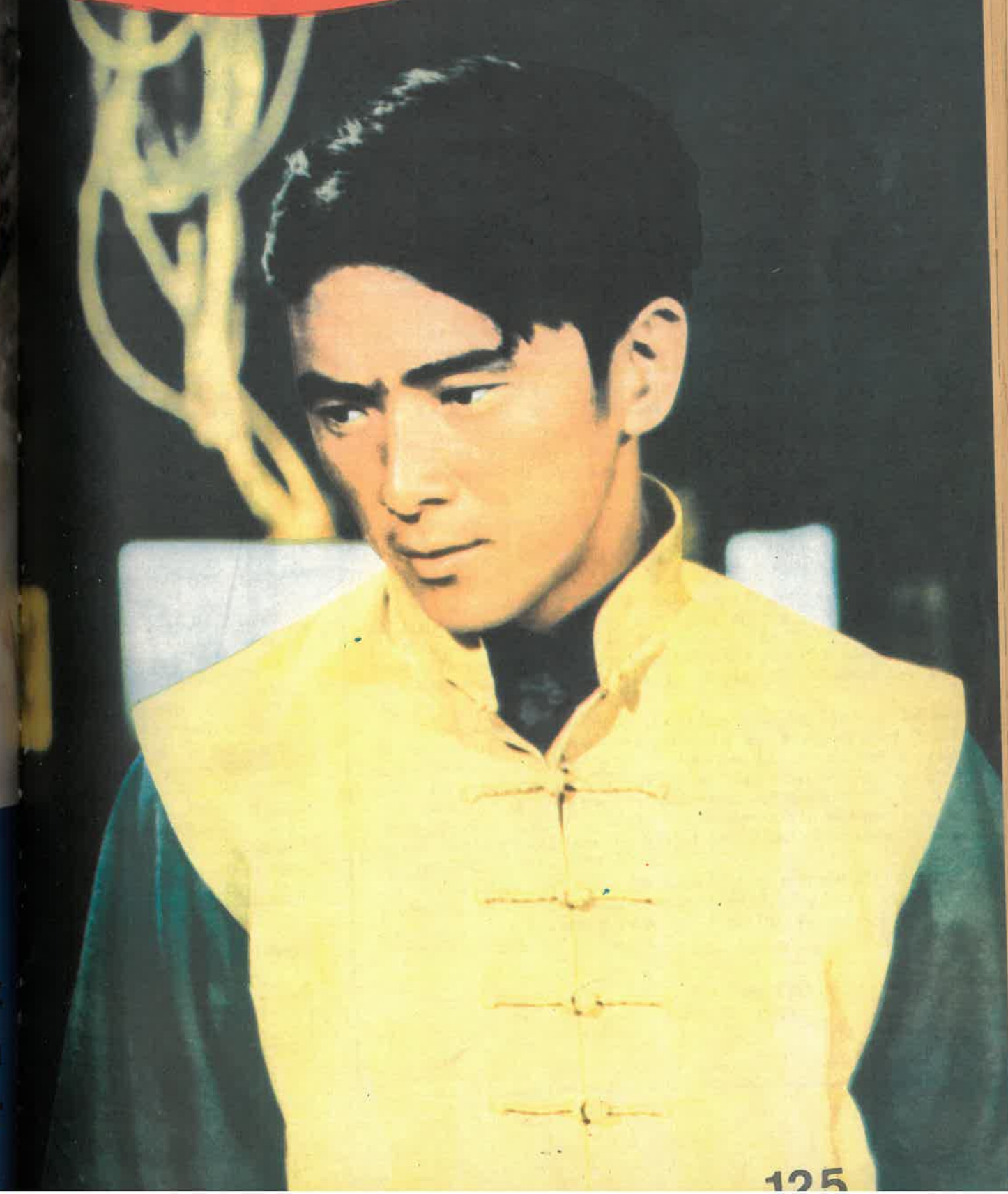


ĐÔI

BÙA NGAI²



ĐỜI

SỐ 125 - NĂM THỨ BA - GIÁ 70đ
TUẦN LỄ TỪ 30-3-72 ĐẾN 6-4-72

ĐẶC BIỆT: BÙA NGẢI

- BÙA NGẢI VÀ TÔI : ngũ'ừ'v
- TÔI ĐI MUA GÀ VÀ CÁ LỐC CHO NGÀI AN : vi'hrong'ghù
- TÁN ĐỐC VỀ BÙA NGẢI : đời
- BÙA NGẢI TÀN THỜI : ti'cuba

CHÍNH TRỊ :

- DỌN ĐƯỜNG CHO NIXON VÀO LIÊN XÔ : lý'đại'ng-yên
- NGÀY CHIẾN TRANH VIỆT PHÁP BÙNG NỔ : HỒ CHÍ MINH
- VỚI KẾ HOẠCH NAVARRE

VĂN NGHỆ :

- NGON NGUỒN VÀ CỬA BIỂN
- GIỮA NHỮNG NGƯỜI ĐÃ CHẾT : o'àng'hai'thủy
- KẼ BÀN MÀU : nguy'ễn'thủy
- NỖI LÒNG NGƯỜI THƯƠNG ĐỒNG : c'ung'ti'ch'hiên
- LUẬN VỀ TIỂU THUYẾT : đ'o'àng'qu'ố'c'ý
- PIÊU : t'ed'đ'ê

CÁC MỤC THƯỜNG XUYỀN :

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI • THƠ ĐỜI • SINH TỬ PHÙ • TRANG THƠ • ĐỜI MUỐN MẶT • ĐỒ BÙN TINH HOA • THỜI SỰ THẾ GIỚI • THỜI SỰ TRONG NƯỚC • ĐIỆN ẢNH • NGHIỆP ẢNH • S. HOẠT NGHỆ THUẬT

biên tập : VƯƠNG VŨ

Chủ nhiệm :
Bà TRẦN THỊ ANH MINH
Chủ trương biên tập

CHU TỬ

Tòa soạn 143-145 Cống Quỳnh S.G.
Đ.T. 22.323

(Phát hành mỗi sáng thứ năm)

Giữa tòa soạn và bạn đọc

Trong ba tháng qua làng báo Việt Nam trải qua một giai đoạn khó khăn. Không cần kể những khó khăn thường xuyên về nạn tịch thu báo (tuần báo Đời bị tịch thu liên tiếp bốn số kể cả số Xuân) gây cho người làm báo một cảm tưởng bị vây hãm, và đe dọa trên quyền tự do tư tưởng và tự do phát biểu. Khó khăn vật chất cụ thể đối với làng báo là việc tăng giá giấy, tăng các chi phí ấn loát, khiến cho các báo đều phải tăng giá bán. Báo tăng giá bán trong khi đó thì túi tiền của độc giả đa số bị sụt vơi đi, vì vật giá các thứ đều tăng.

Ba tháng sau khi cái kêu là Cách Mạng Kinh Tế Mùa Thu được ban hành, một số tờ báo đã phải tự ý đóng cửa, trong đó có 5 tờ nhật báo và ba tờ báo định kỳ.

Các tờ báo còn sống cũng sống trong cảnh luôn luôn phải đối phó với những khó khăn về vật chất đồng thời, với các tờ báo tranh đấu như báo Đời, còn cả sự đe dọa về tinh thần.

Sau khi đã trải qua những tháng Kinh Tế Mùa Thu, tòa soạn tuần báo Đời có thể vui mừng báo tin cùng độc giả khắp nơi rằng tờ báo của chúng ta đã vượt qua được rất nhiều khó khăn.

Nói một cách cụ thể, thì trong lúc rất nhiều độc giả đã phải ngưng đọc báo thì riêng số độc giả của tuần báo Đời không suy giảm. Sau ba tháng thử thách với Kinh Tế Mùa Thu, trong lúc cả làng báo cũng trải qua giai đoạn khó khăn, sự tín nhiệm của quý vị độc giả đối với chúng tôi rất quý báu.

Không nói tới sự ổn định vững vàng của tờ báo về phương diện tài chánh, sự tín nhiệm trước sau không đổi của quý vị đối với toàn bộ Biên Tập Đời là một sự khích lệ về tinh thần. Sự cố gắng của tòa soạn đề tờ báo càng ngày càng phản ánh trung thực khát vọng của đồng bào đồng thời vui, lạ, bổ ích, sự cố gắng đó đã được bạn đọc đáp ứng.

Trong một tuần lễ trước, khi tờ báo phải phát hành trễ vì nhà in mất điện, có bạn đọc đã điện thoại tới hỏi tòa soạn, và cho biết mỗi tuần đều mua ba số báo đề gửi cho con em, bạn bè du học ở ngoại quốc. Trong tuần lễ vừa qua, một bạn đọc điện thoại đến hỏi tòa soạn nhờ tìm tài liệu về chiến tranh Tr. Đông. Một bạn đọc khác tìm mua lại số báo về bà Indira Gandhi vì số cũ ở nhà đã mất. Một nhà giáo và huynh trưởng Hướng Đạo cho biết số báo về tuổi choai choai đã giúp ông rất nhiều đề hiểu biết tuổi trẻ.

Chúng tôi muốn nhân dịp này bày tỏ sự biết ơn đối với sự tín nhiệm của quý vị, chúng tôi được khích lệ đề cố gắng hơn, sẽ gửi tới quý vị những số báo sau, với các bài vở giá trị, các tài liệu hữu ích, và những giờ phút giải trí thoải mái.

Thân Kính
ĐỜI



KHA TRẦN ÁC

Họa da vàng

Một chính khách cỡ bự than thở với Đầu Gối:

— Hồng đến nơi rồi Đầu Gối ạ. Mỹ nó phải tay ở Việt Nam không những về quân sự mà cả về kinh tế. Về kinh tế, nó trao gánh nặng viện trợ cho Nhật. Tôi đã tiếp xúc với phái đoàn kinh tế Nhật. Không những họ không ngu ngơ, không dè bịp như Mỹ, họ còn hồn xược, coi mình như cổ rác. Họ nói huych toại thế này: «Chúng tôi biết các ông bẽ bối lắm, các dự án kinh tế các ông thảo ra, chúng tôi cũng chẳng bao giờ cần cứ vào đó để viện trợ các ông. Chúng tôi sẽ có dự án của chúng tôi». Đúng là tránh vỏ dưa ăn vỏ dừa. Cái họa da vàng xem chừng nguy hiểm gấp bội cái họa da trắng Tụi Nhật quả là khó chơi.

Đầu Gối trả lời:

— Họa phúc ở đời không diệt đầu mà lường. Biết đầu chẳng là 1 cơ hội để lãnh mạng hóa xã hội, để tận diệt tham nhũng. Tham nhũng bắt nguồn từ viện trợ mà ra. Với tụi Nhật, chúng ta khó mà ăn cắp nổi, chúng ta bắt buộc phải liêm khiết, với tụi Nhật, chúng ta sẽ hết vung tay quá trán. Phải có sự hạ nhục của đế quốc kinh tế Nhật chúng ta mới mở mắt. Hay sẽ nhắm mắt luôn cũng chả sao, cũng là đang đời. Thời kỳ Mỹ thuộc sắp

chấm dứt, thay thế bằng thời kỳ Nhật thuộc lần thứ hai. Với thời kỳ Nhật thuộc này Đầu Gối sẽ không đi học tiếng Nhật để làm thông ngôn cho Nhật. Đầu Gối có một người bạn Nhật, đã hùn tiền với Đầu Gối thành lập một Công ty trồng chuối bán cho Nhật, Philuật Tân v.v... thay thế cho chuối Đài loan. Đây là một công việc làm ăn đứng đắn, có thực, chứ không phải nói rồn.

Vậy bạn đọc nào thích trồng chuối với Đầu Gối thì liên lạc gấp. Vốn công ty ít nhất là hàng trăm triệu. Đầu Gối chán đời, chán viết lách nhảm nhí, thử lao động hóa một phen trước khi chết, nhất định sẽ đi trồng... chuối để cứu nguy đất nước làm một cuộc cách mạng. chuối?

Trúc Lâm Nương

Đầu Gối nhận được cuốn sổ ký «tai tượng hoàng oanh» của Trúc Lâm Nương nữ Giáo chủ đạo Hồng Môn gửi tặng. Tai tượng là cái tai tượng. Hoàng oanh là con chim hoàng oanh. Đọc «tai tượng hoàng oanh sổ ký» Đầu Gối bèn nảy ra ý định lần lượt đi thăm tất cả các giáo chủ của miền Nam này cho đỡ buồn, từ giáo chủ Trúc Lâm Nương đến giáo chủ Tư Sự. Giáo chủ đạo «Hòa đồng tôn giáo». Điều khám phá đầu tiên của Đầu

Gối là miền Nam rất nhiều giáo chủ, có tới 96 giáo chủ, mà đạo nào cũng đông tin đồ. Điều khám phá thứ hai là tất cả các giáo chủ đều phát tài, có bạc tỷ.

Giáo chủ Trúc Lâm Nương năm nay khoảng 60 tuổi, nhưng vẫn còn đẹp lão. Nghe nói trong số tin đồ của giáo chủ, có cả đệ nhất thần đồng miền Nam, Hồ hữu Tường, tác giả Phi Lạc sang Tàu. Nghe nói cuộc đời nữ giáo chủ cũng năm chìm bảy nổi, như nàng Kiều thanh y ba lượt thanh lâu ba lần.

Nữ giáo chủ tinh niệm tại Bà Bát Quái đường Vạn Kiếp Giácjah. Riêng cái đỉnh bằng đồng đen bay tại phòng khách của giáo chủ cũng to lớn hơn cái đỉnh của Bảo tàng viện, và đáng giá bạc triệu. Vòng ngọc, hột soàn thì cả một va ly. Đầu Gối vốn là đứa thấy tiền bạc thì hoa mắt, bèn vội vàng quí gối, xin Trúc Lâm Nương nhận làm đệ tử. Nhưng đầu có dễ! Tất cả những ai muốn xin làm đệ tử đều phải sát hạch, mỗi thứ bảy, giáo chủ thường họp các tân đệ tử, đưa đề tài, bắt phải làm, như làm luận. Giáo chủ bèn «Sát hạch» Đầu gối:

— Các hạ muốn xin làm đệ tử của ta nhưng các hạ đã đọc cuốn «Tai tượng hoàng oanh sổ ký» chưa?

— Dạ, tiện hạ đã đọc thuộc lòng. Trong sổ ký, có một đoạn như sau:

Có bàn tay nhỏ thò vào Muốn rinh, muốn kéo, muốn cào, muốn lôi

Lưỡi cầu sắc bén làm mồi

Đồng vàng mảnh bạc lẫn mỗi thêu thùa

XXx

Đang suy càng làm chát chua mảnh hồn như xé như dưa, như trên

Nhân gian tội tử lắm điều Âm vang động đất, hơi kêu chuyền

XXx

Bối bàn tay nhỏ kia ơi Ngủ ngơ chi quá, cho trời đất

Đã là một lỗ hai lăm Đứng than đứt một, đừng thâm oán hờn

— Xin hỏi các hạ, «bàn tay nhỏ thò vào, đó là bàn tay nào, của ai?

Đầu Gối càng nghĩ, càng bí, không hiểu «bàn tay nhỏ thò vào» là của ai. Đầu Gối được mặt khiến giáo chủ Trúc Lâm Nương phì cười, phán rằng:

— Vậy mà cũng đòi xin làm đệ tử! Về lấy sổ ký ra đọc lại đi.

Thêm một giáo chủ

Học nhật báo Sông Thần tuần vừa qua, thấy đăng mấy dòng quảng cáo như sau:

LỄ KHAI ĐÀN MỞ PHỦ

Thưa quý thân hữu

Hôm 13 giờ ngày 10 tháng 2 năm Nhâm Tý (24-3-1972) chúng tôi có làm lễ Khai Đàn Mở Phủ tại đền Mẫu Bắc Lệ Suối Lở (đường đi Biên Hòa) kính mời quý thân hữu cùng gia hữu, trước là đi lễ đầu năm sau là cầu phước.

Ông Bà Hoàng Sinh kính mời.

Đọc cái thiệp mời trên, Đầu Gối cười ngất, vì Hoàng Sinh không phải người xa lạ trong giới giang hồ đã to độ chúng sinh rất nhiều, do mấy bóm mà Hoàng Sinh phát minh. Không hiểu Hoàng Quân nghĩ sao, lúc này lại «Khai đàn mở phủ» chác tình chuyện làm giáo chủ chỉ đây! Đầu Gối có lời chúc Giáo chủ Hoàng Sinh thành công. Đầu Gối chỉ hậu Hoàng Sinh đã đi trước Đầu Gối trên con đường mở đạo, Đầu Gối đã tính lập đạo từ lâu, mà cứ trừ trừ hoài.

Bà Hoàng Sinh một phát cho đỡ buồn. Và hứa mai một sẽ lên thăm đền, làm một châu «lên đồng» tại đền ủa giáo chủ Hoàng Sinh.

DÒNG ĐỜI

CHIẾN TRANH CHỮ NGHĨA

Hồi năm ngoái, tuần báo Pháp Paris Match có đăng phóng sự hình ảnh liên quan đến hoạt động của hai phe người Việt tại hòa đàm Ba Lê. Một bên là hình đại sứ Lâm vùi thủ cùng con cái, thấp hương khấn trước bàn thờ tổ tiên. Còn trạng hèn là hình Nguyễn thị Bình đang cùng các «nữ đồng chí» nuôi gà vịt, trồng lưỡng rau tại một căn nhà ở ngoại ô Paris. Một bức hình khác chụp Xuân Thủy mặc chiếc áo bánh tẻ đang xem các nhân viên phái đoàn BV chơi Ping pong. Thì ra, ngay trước khi TC chơi bóng bàn với Huê Kỳ, các nhà ngoại giao BV cũng biết sự lợi hại của trái banh nhựa. Chủ thích các tấm hình vừa kể, báo Paris Match có chưa mấy chữ: Trong khi cuộc chiến tranh thương cảng tay, hạ cảng chân đánh đấm nhau kịch liệt tại Nam VN, tại Paris, các thuyết khách thuộc cả hai phe đánh đấm nhau bằng nước bọt! Nói đúng ra, bài báo xài chữ «guerre des mots» mà Độc Thủ mạn phép chuyển ngữ là chiến tranh chữ nghĩa.

Kề địch là chiến tranh chữ nghĩa thì cũng tội cho chữ nghĩa, vì tuy mang tiếng là những nhà ngoại giao, nhiều khi các nhà thuyết khách hai miền chữ bởi nhau không khác gì hàng tôm hàng cá. Và càng giống giới buôn thúng bán bưng ở điền rứt cục, những cuộc chiến tranh ngôn từ, hai bên nặng lời nhểc móc nhau rồi cũng không đi đến đâu. Theo ý Độc Thủ, nên kêu hòa đàm Ba Lê là chiến tranh văng tục!

Nói đúng ra, hòa đàm cũng chỉ như nhịp cầu tri âm, dẫn mỗi đời

đến khi có cơ hội thuận tiện đưa đến hòa bình, vai trò của các thuyết khách cũng kết thúc chữ sức mảy mà hòa đàm Ba Lê mang lại hòa bình cho VN. Nhưng mấy anh thông tấn ngoại quốc có lẽ vì dôi tin nên bày đặt ăn ố nói mò, đặt trăm ngàn giả thuyết gán cho hội đàm Ba Lê. nhất là mỗi khi thay đổi trưởng phái đoàn, hay các nhân vật có hạng bay sang Ba Lê du hí. Như trước đây, PTT Kỳ sang giám sát hòa đàm Ba Lê, Lê đức Thọ tới phi trường Orly v.v... Mỗi lần như vậy, các hãng thông tấn lại được một phen thổi phồng, nhưng đầu cũng vào đó, hòa đàm vẫn không nhúc nhích được một bước nào.

Trong tuần qua, Nguyễn thị Bình lại rời Hà Nội sang Ba Lê, sau một thời gian giận lẫy, bỏ hòa đàm bay về đất Bắc. Tuy mang tiếng là bộ trưởng của «chính phủ cách mạng lâm thời miền Nam VN» nhưng kỳ thực, mỗi khi hồi hương, Nguyễn thị Bình lại về Hà Nội.

Như thường lệ, hãng AP có lẽ đang dôi tin, bèn thổi phồng và nhất định cho rằng «giải pháp cuối cùng đang được xúc tiến giữa các phe liên hệ». Hãng AP chỉ nói phịa, vì như Độc Thủ đã bần nham nhở ở trên, hòa bình rồi sẽ đến, nhưng sức mảy mà đến trong cuộc «chiến tranh văng tục»...

ĐỘC THỦ



ĐỜI SỐ TỚI 126 :
đặc biệt về VỎ XẾ

BÙA NGẢI VÀ TÔI



NGŨ TỬ TỰ

Ở đời này, nhiều người có thể rất mê tín, tin dị đoan, yên chí rằng đời có ma quỷ, nhưng vẫn không tin ở bùa ngải. Không tin không phải nghĩ rằng đời này không có bùa ngải mà chính vì không tin rằng những ông tự xưng là thầy bùa, thầy ngải sống lẫn với mình cuộc đời trần tục, tâm thường trong những thành phố lại thực sự có những thứ bùa ngải đầy quyền phép. Tôi là một trong số những

người ấy. Tôi rất mê tín nhưng cũng một lúc, tôi khinh thường chuyện bùa ngải trong thành phố. Tôi không tin ở tài năng của những ông thầy bùa. Nếu tôi gặp một vị tiên phong đạo cốt nào sống nơi rừng sâu xa cách với người đời, không thêm tiền, nhất là không thêm bán bùa ngải, tôi mới có thể tin vị đó có quyền phép.

Tôi cũng coi thường những người làm nghề thầy bói. Vậy mà đến một thời gian, tôi trở thành thân chủ nồng nhiệt của họ. Chính tôi, tôi đã từng chơi ngải, đeo bùa.

Để tôi kể các bạn nghe chuyện bùa ngải với tôi. Năm 1968 thời cũng mới đây, thời gian chưa lâu lắm, cuộc đời ái tình và sự nghiệp của tôi đi vào một chu kỳ đen như mõm chó. Nói văn hoa và mơ hồ thì đó là thời tôi bị ái tình quật, nôm na ra là ngày ấy người đàn bà duy nhất mà tôi yêu thương trong đời tôi bỗng dưng bỏ tôi ra đi. Hình như tôi đã viết hơi nhiều về chuyện này. Và cái gì nhiều thì nhảm, sợ bạn đọc sốt ruột, tôi xin phiên phiên ra mục vì sao tôi bị vợ bỏ để nói ngay vào chuyện đi lấy bùa ngải bắt buộc vợ tôi phải trở về. Trở về mà không những chỉ trở về suông mà thôi, nàng còn phải trở về liền tù tì tụt xuôi. Lấy Thánh mớ bài, tôi nhờ quyền lực của Thánh bắt nàng phải trở về gấp, nếu không nàng sẽ không thể sống được, sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, ngồi không nóng chỗ đã phải đứng lên đi như người nổi cơn điên vậy.

Về chuyện vợ tôi bỏ đi, tôi chỉ cần nói thêm một điều rằng nàng đi vì yêu tôi, không phải vì chán ngán cuộc sống cạnh tôi. Mẹ kiếp, những thằng đàn ông bị vợ bỏ ở đời này đa số đều là những anh vô duyên. Bị vợ bỏ đã là hèn rồi, bị vợ bỏ mà còn phải đi tìm, đi lấy bùa ngải để mong nhờ vào một quyền lực nào đó bắt vợ trở về, còn là hèn gấp bội. Tôi cũng nghĩ y như các bạn vậy. Xong, trường hợp của tôi là trường hợp đặc biệt và khi ở vào trường hợp bị vợ bỏ người ta mới thông cảm nỗi khổ tâm của kẻ bị vợ bỏ. Thú thật với các bạn trước đó tôi cũng tưởng tôi hùng lắm tôi cũng yên trí rằng tôi không bao giờ chạy theo đàn bà. Sau chu kỳ đời tư đen như mõm chó mực của tôi, tôi không còn dám cười lớn khi đọc những đoạn tin nhắn Tý Con của ông bạn Tý Con đang trên nhật báo Sống cách đây mấy năm. Đứng ra thì khi đọc những đoạn nhắn tin rất ngây ngô nhưng cũng rất thực ấy của Me Sừ Tý Con, tôi cũng có cười, nhưng đó là cái cười cay, cười đắng, cười gượng vậy.

Bây giờ nói vào chuyện. Lần đi xin bùa thứ nhất trong đời của tôi do một người bạn nhà báo đưa đi. Anh này trước đó có vợ cả là con nhà lành. Anh lấy vợ khi còn đi làm thư ký và sau đó mới bước vào làng báo. Anh nổi tiếng nhờ những chuyện ngải gọi là tình cảm trong đó những em ca-ve được đề cao hết sức. Lúc đó anh mới có điều kiện chơi bùa và được các em gái nhảy có cảm tình nặng. Anh lấy một em gái nhảy làm vợ hai và lên chung sống với

anh này. Tất nhiên là vợ lớn của anh tìm cách phá lên đồng và được một cậu tên là Cậu Minh nhập vào. Hồn này là hồn một cậu nhỏ, cậu không biết đã chết từ đời nào nhưng hiện về nhập vào người đàn bà này và cho bà này phép lập bàn thờ cậu, hầu hạ cậu. Bù lại, cậu cho bà ta ăn lộc chữa bệnh, cho bùa của cậu.

Bà thầy, tức là cậu Minh vậy, nói cho tao biết là vợ lớn của tao đi lấy bùa về hại tao. Cậu gọi tao là «Name». Ngón ngữ chung của các điện thờ tư gia này gọi đàn ông là Nam, gọi đàn bà là Nữ. Đàn ông được kính trọng có tên riêng là «Ông Cốc» Cậu Minh dậy: «Nam về nhà tìm ở bốn chân giường ngủ của Nam. Vợ Nam có chôn dưới đó 4 cái bùa. Nam xuống dưới bếp lật cái bếp lò nhà Nam lên, dưới đáy lò cũng có 1 cái bùa. Nam lấy hết qua đây cậu giúp Nam hủy đi...»

Về đến nhà rồi tao vẫn bán tin bán nghi. Tao lựa 1 giờ vợ tao đi chợ để về nhà tìm bùa. Tao ngồi đó nhìn cái chân giường và tao còn nghĩ: «Không lẽ vợ mình nó lại tàn nhẫn đến vậy?». Sau cùng tao kéo cái giường ra coi. Quả nhiên dưới chân giường có bùa thật đấy. Tao chạy xuống bếp, lật cái bếp lò lên... Dưới đó cũng có bùa nữa. Là bùa bọc tấm bình của tao đặt dưới đáy lò. Lửa đã làm tấm bình của tao cháy sém. May biết không, là bùa có tấm hình ấy có tác dụng làm tao nóng ruột. Một lần bếp lò nấu cơm là trong bụng tao có lửa cháy.

T. nó xin tao đi với nó sang xin bùa giải ở 1 nhà họ. Tao không tin lắm nhưng cũng đi. Nếu may mắn, tao sẽ đưa mày tới đó. Một điện thờ trong một nhà rất nghèo, người ngồi đồng cho bùa là 1 người đàn bà. Ai tới xin muốn đưa bao nhiêu tiền tùy việc đặt lên bàn thờ, không bắt buộc phải nhiều ít bao nhiêu hết.

Tao không tin là vợ tao chơi bùa hại tao mà tao cũng chẳng tin ở chuyện xin bùa giải, tao chỉ đi tới để cho T. nó vui. Khi tới nơi, lúc ngồi chờ, tao được nghe một chuyện thần sâu lắm. Có một ông nhà buôn cây giầu tiền, cũng có vợ bé, sống công khai với vợ bé. Nhà vợ lớn ông này buôn cây, bán bàn ghế, giường tủ và ông cũng mở cho vợ bé một cơ sở giặt. Nhưng cửa hàng của bà cả thì đắt khách, không làm kịp hàng mà bán, còn cửa hàng của bà bé thì ế sùng ế sĩa, cả tháng không có người khách ra mua hàng, bán ghế để bụi bậm đầy. Thỉnh thoảng có người khách nào vào hỏi mua thì y như rằng chủ khách cãi nhau chỉ chấp. Ông nọ lạ quá nghĩ là bị ếm nên tới đây xin chỉ giáo. Bà thầy ngồi đồng và nói phang phăng ra những điềm đặc biệt trong nhà bà vợ bé của ông chủ. Bà cũng chỉ đứng chỗ chôn bùa ếm trong cửa hàng cho ông này về đảo lên lấy. Khi tao ngồi chờ đó thì ông chủ tiệm cây này đi xe tu-bin tới, tay ông cầm một đồng bùa, ông ta mừng quá la từ ngoài ngõ la vào. Ông ta kể chuyện liti liti cho mọi người nghe. Thì ra bà vợ lớn của ông đã mua được một em ma-ri sến trong nhà vợ bé của ông, giao cọc bùa may cho em sến lên đem vào chôn trong cửa hàng. Từ ngày có bùa ếm, cửa hàng trở thành vắng khách. Bà thầy thần chiến như đó là chuyện rất thường. Bà ngồi đồng và khư bùa. Tao được chứng kiến cảnh này. Bùa lấy về được đặt vào một cái bát, bà thầy phun rượu vào đó, cầm nhang vẽ bùa lên, và châm lửa đốt lửa cháy phừng lên một cái rồi tắt ngay...

Đến lượt tao vào ngồi hầu bà thầy. Bà này đi lên đồng và được một cậu tên là Cậu Minh nhập vào. Hồn này là hồn một cậu nhỏ, cậu không biết đã chết từ đời nào nhưng hiện về nhập vào người đàn bà này và cho bà này phép lập bàn thờ cậu, hầu hạ cậu. Bù lại, cậu cho bà ta ăn lộc chữa bệnh, cho bùa của cậu.

Bà thầy, tức là cậu Minh vậy, nói cho tao biết là vợ lớn của tao đi lấy bùa về hại tao. Cậu gọi tao là «Name». Ngón ngữ chung của các điện thờ tư gia này gọi đàn ông là Nam, gọi đàn bà là Nữ. Đàn ông được kính trọng có tên riêng là «Ông Cốc» Cậu Minh dậy: «Nam về nhà tìm ở bốn chân giường ngủ của Nam. Vợ Nam có chôn dưới đó 4 cái bùa. Nam xuống dưới bếp lật cái bếp lò nhà Nam lên, dưới đáy lò cũng có 1 cái bùa. Nam lấy hết qua đây cậu giúp Nam hủy đi...»

Về đến nhà rồi tao vẫn bán tin bán nghi. Tao lựa 1 giờ vợ tao đi chợ để về nhà tìm bùa. Tao ngồi đó nhìn cái chân giường và tao còn nghĩ: «Không lẽ vợ mình nó lại tàn nhẫn đến vậy?». Sau cùng tao kéo cái giường ra coi. Quả nhiên dưới chân giường có bùa thật đấy. Tao chạy xuống bếp, lật cái bếp lò lên... Dưới đó cũng có bùa nữa. Là bùa bọc tấm bình của tao đặt dưới đáy lò. Lửa đã làm tấm bình của tao cháy sém. May biết không, là bùa có tấm hình ấy có tác dụng làm tao nóng ruột. Một lần bếp lò nấu cơm là trong bụng tao có lửa cháy.

Vừa sợ vừa giận, tao cầm ngay số bùa đó trở lại nhà bà thầy. Bà ấy lại ngồi đồng, cậu Minh lại về, Cậu hỏi đưa tao: «Khi cậu nói Nam không tin bây giờ Nam đã tin chưa?». Tất nhiên là tao tin quá xá. Tao nhờ cậu giúp cho. Cậu nói: «Ở nhà lão thầy bùa vợ Nam đến xin bùa đó còn để một cái hình của Nam nữa. Khi cậu đốt chỗ bùa ở đây cái hình của Nam ở nhà lão cũng cháy luôn. Nếu lão còn làm hại Nam nữa, cậu sẽ cho lão hộc máu chết luôn. Nhưng lão sẽ biết là có cậu giúp Nam, lão sẽ không còn dám giúp vợ Nam nữa đâu».

Anh bạn tôi kể tiếp:

— Cậu đốt chỗ bùa đó đi cho tao và cho tao là bùa mới, dặn tao luôn luôn mang trong người, mỗi khi gặp chuyện gì nguy hiểm, cứ thăm khảo tên cậu, cậu sẽ giúp cho thoát hiểm.

Tôi hỏi:

— May có làm theo lời cậu và có lần nào mày thấy sức mạnh của cậu chưa?

Anh bạn tôi thành kính:

— Thiêng lắm mày ơi, Hồi đầu năm khi tao còn trốn quân dịch. Gần sáng xóm tao bị xét sổ gia đình. Tao đã yên chí là bị bắt rồi, đã sửa soạn ti tiền trước để ra đi. Tao khẩn cậu Minh và xin cậu cho tao thoát kỳ này. Mày biết không.. cảnh sát với quán cảnh xét đồn cách nhà tao có hai căn thì bỏ trở ra. Tao thoát... Thiệt là kỳ ả. Không thể giải thích nổi...

oOo

Tôi đi theo anh sang Thị Nghè. Chúng tôi đi hết đường Hùng Vương, tới chỗ gần quẹo ra xa lộ thì rẽ vào một con đường nhỏ. Đi mãi tôi gần bờ sông, anh bạn ngừng xe hai bánh và chúng tôi đi lên cây cầu khỉ vào một căn nhà sàn. Lúc đó là hai giờ trưa và trên hàng ba cửa căn nhà gỗ nhỏ này đã có vài ba người đàn bà thành phố ngồi chờ. Họ toàn là người đến xin bùa, nhờ cậu Minh chỉ dạy về đủ mọi thứ chuyện riêng tư, như chuyện đối phó với chồng, với tình nhân, chuyện buôn bán.

Bà thấy, hoặc bà đồng, là một người đàn bà trạc 40 tuổi, ăn bận bà ba thường, mặt không son phấn, đang ngồi vạch vù cho con bú và nói chuyện tâm pher với khách. Điều đáng nói là bà đồng không nhớ gì hết những lời do chính miệng bà ta nói ra khi ngồi đồng. Sau những lần ngồi đồng, bà thường hỏi khách: «Cậu dạy gì ?? Cậu biểu sao ??»

Hai chúng tôi là hai gã đàn ông duy nhất trong đám khách đàn bà mê tín, láo nháo này. Tôi được dẫn vào bàn thờ, đèn nhang cháy nghi ngút và tôi thấy trên bàn thờ có bày nhiều con búp bê rẻ tiền bằng plastic, vài con ngựa gỗ, vài cái xe ô tô trẻ con chơi đó là những thứ thân chủ mua đến tạ ơn cậu Minh—Bà tôi bảo tôi bỏ vài tờ giấy bạc lên cái đĩa trên bàn thờ. Trong lòng đĩa đã có một số tiền đặt từ trước, tổng số chưa đầy trăm bạc. Xong, tôi thấp nhang, khấn vái bày tỏ tâm sự thầm với cậu Minh trước bàn thờ.

Bà thấy gửi con cho người nhà và vào ngồi trước bàn thờ. Đầu trùm mảnh khăn đỏ. Một người khác đứng bên cạnh gõ chuông. Khách đàn ông đàn bà đứng xúm chung quanh ghế, người nào người nào nín thở. Tôi nghe rõ tiếng người đàn bà ngồi đồng thở khò khè. Tiếng thở mỗi lúc một nặng hơn, đầu bà ta đảo lia đảo lịa. Cho tới khi bà ta đột ngột hét lên một tiếng, người gõ chuông ngừng. Cậu đã về.

Đầu bà thấy ngừng đảo nhưng giọng nói của bà ta khác hẳn lúc thường. Nó có âm thanh the thé. Một bàn tay bà ta dơ lên, bà ta như nhìn vào lòng bàn tay ấy để nói chứ không hề nhìn thân chủ, tay cầm cây nhang vẽ vẽ những dấu vô hình trong không khí.

Cậu hỏi chuyện và giải quyết công việc cho bọn khách đàn bà trước. Đến lượt tôi, cậu hỏi:

— Ông Cóc tới tìm cậu có việc chi đây ? Để cậu coi nào...

Đứng cạnh cậu, tôi thấy cậu dơ bàn tay lên trước mặt và cậu nói tiếp ngay:

— Ủa... sao nhà ông Cóc vắng quá vậy ?? Sao nhà không có đàn bà ?? Vợ ông Cóc đi đâu rồi ?? Vợ ông Cóc giận ông Cóc, bỏ nhà đi rồi, phải hôn ??

Tôi rùng mình. Và tôi xúc động. Cậu nói trúng phóc như cậu nhìn rõ không những gan ruột tôi mà là thấy rõ cả nhà tôi vậy. Bằng cách nào không cần hỏi nửa tiếng mà người đàn bà nghèo trong xóm nghèo này biết chuyện riêng của tôi ?? Bạn tôi cùng tới với tôi một lúc và chắc chắn là không đời nào anh lại đem chuyện tôi nói trước với người đàn bà này. Tôi ấp úng:

— Dạ... Thưa cậu phải, Vợ tôi nó vừa bỏ đi,

xin cậu cho biết hiện nó đang ở đâu... bao giờ thì nó về...??

— Nó buồn lắm, nó khóc đấy...— Cậu nói — nó không đi đâu xa đâu. Rồi nó sẽ về. Để cậu giúp ông Cóc bắt nó về sớm dùm cho...

Tôi năn nỉ và hứa hẹn rất quỳnh:

— Xin cậu thương, cậu bắt nó về gấp cho...

Trên mặt bàn có đặt sẵn một tập giấy vàng, cây bút lông và nghiên mực tàu. Và cậu cầm bút chấm mực vẽ bùa lên giấy cho tôi. Vừa vẽ, cậu vừa nói đùa tôi:

— Lúc nó ở nhà thì không thêm nhìn nó, nó nói gì cũng không nghe. Bây giờ nó mới đi mấy ngày thì muốn nó về gấp. Làm chi nóng dữ vậy. Ông Cóc làm việc nhà bình phải không ??

Tôi là xi-vin chờ không phải quân đội, nhưng đúng lúc ấy tôi đang làm trong tòa soạn tờ nhật báo Tiền Tuyến là tờ báo do nhân viên Cục Tâm Lý Chiến của quân đội thực hiện. Tòa soạn tờ báo này vừa dọn từ đường Công Quỳnh — cũng một nhà in với tờ ĐỔI bây giờ — vào làm trong Cục Tâm Lý Chiến ở đường Hồng Thập Tự, Saigon. Tòa soạn mới dời chỗ chưa đầy 10 ngày.

Khi cậu hỏi vậy tôi đáp:

— Thưa cậu tôi là dân thường, tôi không phải là quân đội...

— Là vậy ? Sao chỗ làm việc của Ông Cóc lại có linh cảm súng đứng gác ?

Người bạn tôi đứng sau tôi chạm nhẹ vào cánh tay tôi, anh nhắc nhở:

— Máy làm ở tờ Tiền Tuyến chẳng phải quân đội là gì ?

Tôi chợt nhớ ra: tòa soạn của tôi bây giờ quả có linh gác thật, linh gác Cục TLC chứ không phải gác tòa soạn nhưng muốn vào tòa soạn tôi người ta phải đi qua trạm gác. Và quanh tôi bây giờ đầy lính. Tôi vội nói:

— Thưa cậu... Tôi không phải là quân đội nhưng tôi làm việc với quân đội. Tôi cũng gần như là quân đội vậy. Cậu nói đúng, nơi tôi làm việc quả có linh gác...

Tôi rất ít thể thốt nhưng tôi đây, tôi phải thể những gì tôi viết trên đây đều là sự thật. Người đàn bà ấy, hoặc là hồn một chủ nhỏ tên là Minh—buổi trưa hôm ấy quả đã làm tôi ngạc nhiên và xúc động. Người ấy, hoặc hồn ma ấy, đã nhìn thấy một là nhà tôi: vì nói đúng vợ tôi không có ở nhà, hai là nhìn được nơi tôi làm việc: vì biết nơi đó có linh gác. Tại sao lại có thể nhìn thấy ?? Tôi chịu không giải thích cũng như không thể hiểu nổi oOo

Cậu Minh ban cho tôi một lá bùa, dặn tôi đem về dùng 8 giờ tối hôm ấy thấp nhang khấn cầu, gọi tên cậu rồi đốt lá bùa do trước cửa nhà. Cậu hứa sẽ «bắt» vợ tôi về gấp. Tôi hỏi chừng mấy ngày thì vợ tôi về, cậu nói: «Bây ngày».

Nhưng bảy ngày qua, vợ tôi vẫn chưa về, mặt đầu tôi đã làm đúng lời cậu dặn. Đêm nào tôi cũng thầm khấn cậu, nhắc nhở cậu việc của tôi. Quả vậy

(Xem tiếp trang 24)

Tếu luận của TIỂU BA



Bùa ngải tân thời

Trừ các bậc già lão đến tui nhóc tí choai choai, không một ai không biết đến loại bùa linh hiển của đức Thánh.

Đặc biệt bùa này rất phổ biến trong dân gian. Lá bùa là một miếng giấy hình chữ nhật, in «ốp sét» hình Đức Thánh Trần trên nền xanh lơ lơ trông rất gọi cảm. Tương truyền rằng khi mang lá bùa này vào người, kẻ đeo có thể vượt qua được mọi thứ trở ngại không mấy khó khăn vì càng có nhiều bùa, công lực của con người càng thâm hậu.

Yêu người nào các bạn chỉ cần đem bùa ra xài, kẻ đó sẽ «mết» bạn ngay lập tức. Ghét người nào các bạn chỉ cần dán ngay lá bùa vào miệng của kẻ thù là tự khắc kẻ thù sẽ đổi giận làm vui.

Trong địa hạt tình cảm, bùa yêu của Đức Thánh tỏ ra vô cùng xuất sắc. Nếu bạn thấy một cô em mơn mẩn xuân xanh, nhan sắc thập phần xinh xắn, đôi môi mọng chín như nho tươi trông vào rạo rức cả lòng lại chịu đi cặp kè với một cô ta thì cũng đừng nên thắc mắc vì đáng bỏ lỡ đó đã khéo xài bùa Đức Thánh Trần.

Nếu bạn cũng khoái một em đôi tam cái xuân như bỏ lỡ trên bạn chỉ cần cầm vài xấp bùa đưa đi đưa lại phe phẩy trước mắt tùy thân thì bạn có hy vọng tuyển được một nương tử thời mới thơm như chả lụa.

Nếu bạn làm chính trị, lại thích có một lũ «Jô na» gọi dạ, bảo vâng dưới trướng để phục dịch thì với lá bùa đức Thánh bạn có thể được hàng ngàn chính khách lớn bé tình nguyện đem thân làm khuyển mã tức khắc.

Lịch sử «cận» cận đại tại nước An Nam ta cho thấy việc này đã từng xảy ra. Nhiều đảng chính trị gia bán độc, học hành khá, mặt mũi khôi ngô thuộc hạng ông này bà nọ địa vị lớn trong xã hội một khi dớp phải bùa đức Thánh cũng ngay ngất quên hết tiết cái thể đang trọng vọng của mình để đi xách dép cho bạn ngay.

Trong sinh hoạt thường ngày, bùa đức thánh Trần cũng là một thứ giấy tùy thân khá vững giúp bạn tai qua nạn khỏi trong gang tấc. Nếu bạn đi đường bị mấy đảng dúi cui hỏi thăm, trong ví bạn thiếu giấy hoãn dịch có thể «lánh» lên xe cây về Quang Trung ắc ề thì bạn có thể cầu đến bùa linh. Đến 90% bạn thoát hiểm nếu như bùa linh được dùng đúng «độ». Chính vì thế các cậu công tư gốc chủ ba Chợ Lớn là người hiểu rõ sức mạnh vạn năng của bùa đức Thánh do đó đi đâu họ cũng mang theo sẵn sang.

Sống trong một cái xã hội tham nhũng, muốn thành công trên đường đời bạn cần phải có thật nhiều bùa Đức Thánh hộ mạng. Nếu bạn không có một lá bùa nào tùy thân thì không cần là một thầy bói thông thiên địa, tui cũng

thấy rõ được tương lai đen như
mồm chó của các bạn.

Phép «cải lão hoàn đồng»

Tuy nhiên đôi khi bùa đức
Tuấn Trần vẫn chưa đủ x. i.
Nhiều kẻ vẫn còn bất hạnh dù
đồng bùa. Đối với các bạn này
muốn thành công trên đường tình ái
phải đi kiểm mấy đấng phù thủy
biết «cải lão hoàn đồng»

Trường hợp bạn gái có nhan sắc
như «Chung vô Diễm», sắp lâm vào
tình trạng «chống ề» thê thảm, muốn
kiếm một tấm chồng, hi nếu bạn
thất bại trong việc «kép» bằng
bùa yêu đức Thánh, bạn cần phải
tới các lò «cải lão hoàn đồng» của
những phù thủy thâm mỹ viện.

Tại các lò sửa sắc đẹp, các thầy
pháp caotay thời đại sẽ dùng phép
thuật biến các bạn thành một nàng
tiên. Chỉ trong vài ngày 80000 độ
đặc cũ kỹ, xấu xí của các bạn sẽ
được lột sạch, thay vào đó một số
đồ mô-đec, tuy nhân tạo một chút
nhưng nhan sắc tươi thắm hơn.

Các thầy pháp sẽ kiểm cho các
bạn gái mắt một mí, một đôi mắt
«xếp li» mơ màng, biến một cái
mũi tẹt thành một cái mũi dọc dừa
bằng nhựa dẻo, một bộ ngực được
phl phop bơm lên cho đúng tiêu
chuẩn quốc tế hợp với nhãn quan
của bọn đàn ông. Nhất định phép
«cải lão hoàn đồng» sẽ giúp các
bạn gái đỡ khổ tâm mỗi khi soi
gương.

Riêng các bạn khác nhan sắc
có thừa, cần phải luyện thêm ngải
«chải» mới b. t được một đấng
phu quân ra hồn. Bạn phải có thêm
một số ngải linh kinh đồ phụ tùng
như một cái «Jupe» hồ hang đôi
về nuồn nuột, một cái áo hở cổ
trẻ trang vừa đủ để khách qua
đường nhìn thấy núi đồi mơn mơn.
Nếu kỹ hơn bạn gái phải kiếm
thêm chút nước Channel thơm
phương phức. Đây đủ các thứ bùa
ngải phụ tùng đó bạn cứ viện lên
đường cam đoan bạn sẽ đạt được
kết quả tối đa.

Bạn đọc phải mảy râu trên
đường tình ái cũng nhiều
lần đau khổ
vị vợ bỏ, tình nhân chê, mặt mày
lúc nào cũng giống như kẻ mắc
bệnh trĩ kinh niên vì đau khổ về
cái đường «duyng suy, thận kém»
sợ không đủ ki lô để phục vụ
đúng mức. Trong thời đại mới

bạn khỏi cần ưu tư khổ não,
cũng khỏi cần chạy vào tận rừng
sâu mua bùa mua ngải để kim
chân người tình. Bạn đã có nhiều
thầy bùa đáng tin cậy.

Những phương thuốc trắng
thận, «lục vị bổ âm» «Nhất dạ ngũ
giao sinh lực tử» hoặc các ngải
ngoại khoa như thuốc «ngọc
đương» là những thứ bùa ngải
đáng tin cậy. Một chút nước thải
«hà thủ ờ» cũng đủ để bạn kéo
dài đời sống phục vụ. Cam đoan
người tình bạn khó tính cách mấy
cũng phải «cảm nặng» vì bạn.

Bùa Lyndiol, Oral Ngải LSD, Cần sa

Thật là thiếu sót khi bàn đến
bùa ngải tân thời mà không nói tới
những sản phẩm đặc dị của thế
kỷ như bùa Lyndiol, Oral, ngải
cần sa, LSD.

Bọn trẻ «hoai choai» thời đại
mới đã «tung bừa» các định chế cũ
xã hội cũ với tất cả nỗi lòng hăm
hực để đi tìm một cái thứ hạnh
phúc «up to date» hiện sinh hơn.
Cái gì đã giúp chúng làm điều đó?

Thưa đó là ngải cần sa và LSD,
những loại ngải tìm thấy từ những
cây cỏ. Thứ ngải một chút chất
cỏ đó để trong miệng, đốt cháy rồi
phl phà, bạn sẽ có cảm tưởng tiên
thiên thoát tục, hồn lảng lảng lúc
ở Niết bàn khi ở thiên đường
khỏi cần vật vã tìm kiếm lâu lãc.
Các bạn trẻ hippy rất khoái thứ
ngải «giải phóng» này. Ngày
nay trên thế giới, bọn trẻ mới lớn
«chịu» món ngải này lắm. Đặc biệt
là tại Mỹ, đi đâu người ta cũng
thấy những thanh thiếu niên ngậm
ngải, bù khú với nhau.

Tại VN, mấy năm sau này, loại
cỏ «mất hồn» này đã xâm nhập
vào các club bọn trẻ. Càng ngày
số người mê ngải, xài ngải hoặc
dùng ngải để dụ các bạn khác
phải mần tình càng đông.

Bọn con buôn ngải «giải phóng»
đời đau khổ nay biết thóp việc đó
nên giá cả loại ngải kể trên mỗi
lúc một đất g. a. Nhưng xin phép
được mở dấu ngoặc ở đây rằng bạn
đừng nên thử cái thứ cỏ ngải này
vì 99% các bạn dùng cỏ ngải đã
sớm nhìn thấy thiên đường thật
hơn bất cứ kẻ nào khác. Tuy nhiên
nếu bạn tình nguyện muốn lên
thiên đường sớm thì đó lại là
chuyện khác.

Sau ngải LSD, cần sa, bạch
phiến, lại phải kể đến bùa Lyndiol,
Oral... Hai tên vừa rồi chỉ là tên
bùa tiêu biểu cho một công dụng:
đừng để hậu hoạn mỗi khi dùng họ
nhau một tí.

Phương thức sử dụng bằng sẽ
hoạch Ogino—Knauss đã bị vượt
qua vì 91,4% dân thời phương
pháp này đã khảo với nhau rằng
kém hiệu lực. Những thay đổi
thủy tân thời đã vui vẻ chế ra
những loại bùa khác công hiệu
hơn để giúp các bậc thanh niên
nam nữ, các bậc cha mẹ không
muốn «thăng nhô sinh rai xai ờ».

Chỉ cần ngậm mỗi ngày một lá
bùa tròn như hạt đậu, liên tiếp
trong 22 ngày một tháng, một phụ
nữ sẽ tránh được cảnh bụng ả
bành trường ngoài vòng kiểm
soát của xã hội, phong tục hoặc
luân lý.

Lá bùa Lyndiol, Oral... hiện là
loại bùa bán chạy nhất trên các thị
trường Âu Mỹ. Ở VN, tương đối
loanh quanh ở mấy thành phố mà
thời nhưng tương lai còn cơ bành
trương thị trường dữ dội.

Những loại bùa ngải nên đi phòng

Nếu bạn là con gái và muốn
giữ cái «già ngàn vàng» cho đến khi
leo xe hoa về nhà chồng thì bạn nhớ
cho một điều; coi chừng các ông
bạn tốt mời bạn một ly Cocktail,
sắn sặc bạn bằng một viên thuốc
bé tí teo thường có màu trắng
hay màu hồng gọi tên là «bùa kích
thích».

Bạn muốn biết sự nguy hại của
loại bùa này không? Biết thôi
nhưng đừng thử vì chỉ cần 5 phút
sau bạn có thể già từ cuộc đời cao
gái để lên một bước «bà».

Những loại «mây râu nhẵn nhụi»
rất thương xai loại bùa này. Nếu
không tính ý thì chỉ có một cách
bạn gái thường giao du với các
bạn trai, nhất là trai có khiếu dân
đăng thì nên xài một lá bùa Lyndiol
cho chắc.

Bùa ngải tân thời ấy vậy mà
rắc rối, không khéo xử dụng có
chứng bị «Tẩu hỏa nhập ma». Một
cái bà xài bùa ngải cũng nên theo
triết lý «tùy» xài đúng lúc, đúng
chỗ nếu không muốn làm bạn
ma và dài.

MẤY LOẠI CÂY NGẢI



Phấn ngải

Đặc biệt phấn của loại này là
một hóa chất rất độc. Chỉ một chút
nhỏ để trên da thịt người ta là
sinh ra phản ứng liền, hoặc bị mề
đay hay hắt hơi chảy nước mắt
liền tiếp hàng tháng trời hoặc nhẹ
hơn nữa là trong lòng sinh ra
nóng nẩy, bứt rứt khó chịu đứng
ngồi không yên.

Đối với y học ngày nay, dù
Đông y hay Tây y chỉ ba liều thuốc
là khỏi... Nhưng vẫn có người tin
là bị NGẢI THU. Thực ra chỉ là
cơ thể bị nhiễm độc sinh ra phản
ứng không có gì lạ cả. Nhẹ thì
mua Sirop Phenegan uống, nặng
thì đi bác sĩ là khỏi liền.

«Huyết Nhân Ngải» một ngày ăn hết một con gà 2kg

Không có gì là lạ, vì đây là một
loại cây ăn thịt mà người ta thường
thấy ở Phi Châu. Phần của loại
cây này tiết ra một hóa chất rất
độc, khiến các động vật người phải
có thể ngất ngất chết liền, rồi các
tuyến cây này lại tiết ra một hóa
chất cực mạnh tức là acid làm tan
rã cơ thể các động vật. Tại sa mạc
Phi Châu có rất nhiều bụi ngải này
khiến bao nhiêu lạc đà của khách
lữ hành phải tan ra thành nhũ trắng.





Bạch Đại Ngải

Đặc biệt loại ngải này kết ra một loại kích thích tố có đặc tính làm cho tinh thần trở nên phấn khởi, dục vọng gia tăng, như là về tình dục. Người dùng ngải này sẽ trở nên cương nghị, can đảm, thông minh, vô cùng. Nhưng chỉ một thời gian ngắn là cơ thể bị hủy hoại, lục phủ ngũ tạng bị tàn phá vì nhiều kích thích tố quá.



Mai Hoa Xà Vương Ngải

Một loại hoa lan có đặc tính làm ngây ngất giới thưởng hoa.

Đặc biệt hơn, loại rắn Mai Hoa rất khoái loại Ngải này. Người phải loại Ngải này Rắn trở nên khờ dại dễ thương.

Mê Tâm Ngải

Gái giang hồ, trai sở khanh thường khoái loại ngải này.



KỶ NIỆM HAI BÀ TRƯNG

Giải Bơi Lội Mắm Non Nữ Giới

Ông Quản Lý IT Yết Kiêu : rất nhiều dự tính cho tương lai

100m bơi ngựa ; Co giò đợi tiếng còi khởi hành



Tương truyền rằng Hai Bà Trưng khi xưa đã tạ thế ở... dưới nước sông Hát. Sử không chép Hai Bà có biết bơi chèo, nhưng dân Giao chỉ có tục vẽ mình thì chắc hẳn bơi lội là một môn thể thao có lịch sử lâu dài của dân tộc VN.

Nhưng có lẽ ngày lễ kỷ niệm Hai Bà Trưng tự trăm có nhiều phụ nữ Việt Nam kiêu cừ không xuống nước, nên khi Sở Thanh Niên đô thành tổ chức giải bơi lội cho mắm non nữ giới ở Trung Tâm Yết Kiêu, thì chỉ trong vòng 10 em tham dự.

Có ba giải thưởng do bà Tổng Thống ban tặng, gồm 100 thước tự do, 100 thước bơi ếch và 100 thước bơi ngựa. Ban tổ chức phải nài nỉ mời các em tham dự để mỗi giải thưởng có đủ số thí sinh tới thiếu tham dự.

Người dự khán ai cũng ngạc nhiên về hiện tượng quá ít đấu thủ này, và được ban tổ chức giải thích : vì các cô còn bận tranh tài trong các cuộc thi đua thể thao khác, hoặc tranh giải nấu ăn, nữ công vv... Ông Võ hiếu Sĩ, Quản lý trung tâm Yết Kiêu cũng tỏ ý tiếc chưa kịp lập xong đội nữ đấu thủ bơi lội riêng cho Trung Tâm để họ tham dự cho vui vẻ, hầu nâng cao tinh thần thể thao của nữ giới. Ông Quản Lý cũng tiết lộ sẽ tuyển các tay bơi nữ khá để huấn luyện, lập thành một đoàn «Thủy nữ Yết Kiêu» biểu diễn các động tác nhịp nhàng dưới nước. Ở VN trước đây chỉ có Hội Quán Thể Thao Pháp có đội thủy nữ, nay đã ngưng hoạt động. Là trung tâm bơi lội đầu tiên có tam đủ các tiêu chuẩn quốc tế tại VN, Yết Kiêu với

hai hồ tắm hiện nay đang được giới thanh niên ưa chuộng. Ngày thứ bảy, chủ nhật, mỗi buổi có tới gần 500 người tới bơi. Phái nữ cũng đông gần bằng phái nam. Vậy mà không hiểu sao, tới ngày hội Hai Bà lại ít người thi đua đến thế !

Từ trái : 1- Võ thị Hồng Nga, nhất 100 m ếch — 2. Laurence Dedier, nhất 100m tự do; 100m ngựa — 3. Nguyễn thị Tuyết Dung, nhất 100m ngựa, nhì 100m tự do — 4. Lê thị Kim Phụng, nhì 100m ếch — 5. Nguyễn thị Ngọc Oanh, ba 100m ếch và 100m tự do.



MỘT VÒNG THẾ GIỚI

Tướng Giới Thạch, nhiệm kỳ 5

Đúng ngày 21-2-72. Nixon đặt chân xuống Thượng Hải, thì ở Đài Bắc, Tổng thống Tưởng giới Thạch 85 tuổi, đệ đơn lên Quốc Hội TH-DQ xin từ chức. Lý do: tuổi già sức yếu, phục vụ quốc gia đã quá lâu.



Tổng Thống Tưởng Giới Thạch

Nhưng không ai tin Tổng thống Tưởng giới Thạch sẽ được rút lui thực sự. Đồng tiền NT của Đài Loan đã xuống giá 8 phần trăm kể từ khi Mỹ bắt bỏ với Trung Cộng, nay nếu Tưởng Thống Chế với ý chí chống cộng của ông mà rút lui thì nền kinh tế Đài Loan không thể thoát khỏi một cuộc khủng hoảng.

Vì vậy Thống chế họ Tưởng phải ở lại, dù không phải để thực hiện mộng Quang Phục Lục Địa, thì ít nhất cũng để giữ vững tình thân 17 triệu dân chúng Đài Loan và nền kinh tế thịnh vượng của hòn đảo này.

Trong một màn bầu cử, cũng độc diễn với một ứng cử viên duy nhất, 1307 đại biểu Quốc Hội TH-DQ đã bầu cụ Tưởng làm Tổng Thống thêm nhiệm kỳ thứ năm, mọi nhiệm kỳ 6 năm. Cụ Tưởng đã lên ngôi chính thức từ năm 1948, tuy rằng cụ đã từng nắm trọn quyền Linh Trung Hoa từ năm 1927. Cuộc bầu cử diễn ra tại Trung Sơn.

Lâu, Đài Bắc dùng một tháng sau khi cụ Tưởng xin từ chức.

Phó tổng thống vẫn là cụ Nghiêm gia Giám, 68 tuổi. Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu là một trong những người gởi điện văn chúc mừng sớm nhất.

Trung Cộng và Hoa kỳ ở Paris

Trong bản thông cáo chung Hoa kỳ — Trung Cộng phổ biến ở Thượng Hải trước ngày T.T Nixon rời Trung Cộng, T.T Nixon và Thủ Tướng Châu Ân Lai thỏa thuận sẽ mở những cuộc tiếp xúc để đặt căn bản giao thiệp lâu dài của Hoa Thịnh Đôn và Bắc Kinh. Tuần qua cuộc tiếp xúc đầu tiên đã thực hiện ở Paris. Đại sứ Hoa kỳ ở Pháp là ông Arthur K. Watson đã tới tòa đại sứ Trung Cộng ở Paris để gặp đại sứ TC Hoàng Trần.

Hai Đại Sứ đã nói chuyện với nhau qua thông ngôn và trà lâu trong 50 phút. Sau đó Hoàng Trần tiễn chân Đại Sứ Watson ra tận chiếc xe Cadillac tượng trưng cho tư bản Mỹ và Đ.S Watson gọi Hoàng Trần là «Cher ami» tức «bạn tốt».

Thái độ thân thiện giữa hai đại sứ Hoa Kỳ TC ở Paris trái ngược hẳn với tình trạng căng thẳng giữa 2 Trưởng Phái Đoàn Hoa Kỳ và BV ở Hòa Đàm Paris. Nhiều quan sát viên cho rằng TC cố ý chọn Paris làm nơi tiếp xúc với đại diện Hoa



Kỳ để ngầm nói cho CSBV biết rằng dù BV khó chịu, phản đối, TC vẫn cứ giao hảo thân thiện với Hoa Kỳ như thường.

Hoàng Trần, Đại Sứ TC ở Pháp năm nay 64 tuổi, là đồng chí thân thiết của Chu Ân Lai và cũng là vị Đại Sứ duy nhất là Ủy Viên Trung Ương Đảng Cộng Sản Trung Hoa. Hoàng Trần từng tham dự cuộc Vạn Lý Trường Chinh và leo lên cấp bậc Trung Tướng trong cuộc chiến tranh Quốc Cộng TH.

Arthur K. Watson 52 tuổi Đại sứ Hoa Kỳ ở Pháp, không phải là một nhà ngoại giao nhà nghề, cũng không phải là một chính trị gia. Trước khi T.T. Nixon cử làm Đại Sứ ở Paris vào năm 1970, ông Watson chỉ là một ông con nhà giàu. Ông là con trai của vị chủ nhân sáng lập cơ sở International Business Machines và trước năm 1970, Watson giữ chức Chủ tịch Ủy Ban Quản Trị International Business Machine Hải Ngoại. Đại Sứ Watson có thể giỏi về việc buôn bán nhưng có thể ông hoàn toàn mù tịt về các vấn đề Trung Hoa.

Nhưng ngay sau khi gặp Đ.S. Hoàng Trần, ông Watson đã gây ra một si-căng-dan bẽ bối có thể làm dương sự bay chực Đại Sứ. Số là Đ.S. Watson lên phi cơ bay từ Paris về Hoa Thịnh Đôn để tường trình với T.T. Nixon về cuộc tiếp xúc với Hoàng Trần. Vừa lên phi cơ, Đ.S. Watson đã gọi rượu mạnh uống. Và ông say sưa trên phi cơ la lối chửi mắng phi hành đoàn Pan American trước mặt nhiều hành khách. Cuối cùng, ông gọi em út tới cho tiền puốc-hoa. Em này không chịu nhận và Đ.S. Watson cố tình gài 2 tờ giấy 20 đơn vào ngực áo em này bằng được.

Hành khách đi trên phi cơ tố cáo vụ này với báo Mỹ và gây thành tai tiếng. Nhiều báo cho rằng người như ông Watson không đủ tư cách làm đại diện cho dân Mỹ, nhất là trong việc đây khó khăn là tiếp xúc với Trung Cộng. Do đó, có tin rằng T.T. Nixon sẽ bắt buộc phải cho Đ.S. Watson đệ đơn xin từ chức.

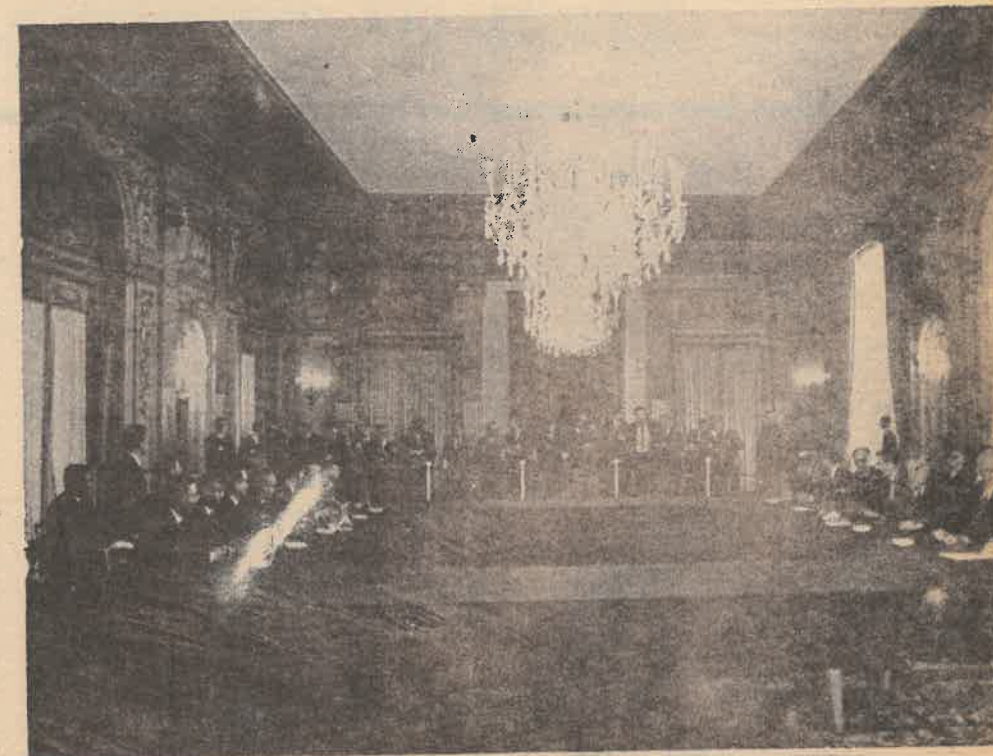
Hòa đàm Paris đình hoãn

Trong phiên họp thứ 147 ngày thứ 5 23-3-72 ở Paris, Xuân Thủy và Bình Bá Thị thay phiên nhau chỉ huy TT Nixon và đưa ra những yêu cầu như thường lệ Đại khái hai đại diện CSVN nói trên tố cáo T.T. Nixon dùng tù binh Mỹ che đậy thủ đoạn kéo dài chiến tranh VN và hy vọng hốt phiếu trong kỳ tranh cử T.T. năm nay, nhắc lại yêu sách đòi Mỹ phải lật đổ chánh phủ của T.T. Nguyễn Văn Thiệu, giải tán hệ thống hành chánh, quân sự, cảnh sát của VN chỉ mới chịu thả hết tù binh Mỹ. Trưởng Phái Đoàn HK William Porter đã nén giận ngời im nghe những lời sỉ vả trên. Sau đó, ông đứng dậy tung ra trái bom làm cho Xuân Thủy và Bình bá Thị ngơ ngác: «Hoa Kỳ sẽ không tiếp tục tài trợ hội nghị này cho tới khi nào phe CS chịu thương thuyết đứng đắn.»

Thị Bình, Trưởng Phái Đoàn VC không có mặt trong phiên họp thứ 147 này. Thị Bình rời Paris về Hà Nội để nhận chỉ thị mới của nhà cầm quyền BV. Có tin Thị Bình trở lại Paris vào chủ nhật 26-3-72.



Tổng Thống Lon Nol



Hình trên: Quàng cẳng phòng họp ở Paris tại phiên nhóm đầu tiên giữa hai phái đoàn Hoa Kỳ và CSVN hồi tháng 5 năm 1968. Hình dưới: Sinh viên Khmer trao biểu ngữ đòi tự do ngôn luận tại một đường phố ở Nam Vang.

Sau quyết định ngừng họp của ĐS Porter, Bộ ngoại giao Hoa Kỳ giải thích thái độ của Hoa Kỳ và nói rõ Hoa Kỳ sẵn sàng trở lại bàn hội nghị để họp với Thị Bình nếu bà này có đem theo cái gì mới. Hành động của Phái đoàn Hoa Kỳ được kể như một chứng tỏ coi thường BV sau khi Hoa Kỳ đã bắt bỏ được với Trung Cộng.

Thống Chế Lon Nol

Tình hình chính trị Kam Pu Chia lên đến khủng hoảng cao độ trong tuần qua. Thống Chế Lon Nol trở thành người nắm trọn quyền hành ở Kam Pu Chia — ông vừa là Thủ Tướng, Quốc Trưởng, vừa là Tổng Tư Lệnh Quân đội Kam Pu Chia. Tuần qua ông giải tán Quốc Hội và chính phủ, bãi bỏ luôn Hiến Pháp vừa làm xong chưa được ban hành và tự tuyên bố ông là vị Tổng Thống thứ nhất của nước Cộng Hòa Khô Me.

Tổng Thống Lon Nol tuyên thệ trong một ngôi chùa ở Phnom Penh. Năm nay ông này 58 tuổi.



THỜI SỰ TRONG NƯỚC

QUÂN ĐỘI

Quý tiết kiệm đẹp tiệm

Tiếp theo những thắc mắc sôi nổi của dư luận báo chí và hàng ngũ quân nhân về lợi ích thiết thực của quỹ tiết kiệm quân đội và đặc biệt về uân khúc trong sự điều hành, một phiên họp của Hội đồng Nội các tuần qua đã quyết định... khai tử quỹ này.



Trưởng TTQP Nguyễn Văn Thiệu
Chịu trách nhiệm gì?

Được biết quỹ tiết kiệm quân đội được thành lập từ năm 1968 với số vốn tiền khởi 80 triệu, do sự đóng góp của quân nhân chủ lực và địa phương quân. Đến năm sau, số vốn này đã vọt lên một tỷ bạc.

Khởi tiền khổng lồ này được đem cho các công ty, ngân hàng vay với lãi suất 21%. Kết quả kinh doanh rất khả quan như trường hợp Kỹ Thương Ngân Hàng đã trả cho quỹ tiết kiệm trong năm 1970 là 100 triệu và năm 1971 là 204 triệu.

Ngoài ra theo VTX thì có bốn sĩ quan cấp tá tại Bộ Quốc Phòng phụ trách việc điều hành Quỹ đã bị ngưng chức để việc điều tra được dễ dàng. Trước đây báo chí còn loan tin trung tướng Nguyễn Văn Võ, TT Quốc Phòng, cũng xin từ chức nhưng sau đó VTX loan báo lời đính chính nguồn tin trên của một sĩ quan thân cận của

tướng Võ. Hồi tuần qua, theo đài Tiếng Nổi Hoa Kỳ thì TT Võ vừa xin từ chức tổng trưởng QP nhưng không biết đơn xin từ chức có được chấp nhận hay không.

GIẢI TRÍ

Sẽ ăn chơi thả dạn

Việc tổ chức hợp lý các bộ môn giải trí, ăn chơi từng được giới phụ huynh và giáo chức nêu ra từ nhiều năm qua. Làm sao để loại giải sầu của người lớn không vô tình đầu độc thanh thiếu niên và giới hạn tối đa mức tác hại của các tệ đoàn xã hội hầu như đã trở thành 1 thực tế chắc chắn (mãi mãi...)

Trong ý định lãnh mệnh hóa xã hội, Tổng trưởng xã hội Trần ngươn Phiêu tuần qua đã loan báo dự luật mở giải trí trường đã được một ủy ban liên bộ hoàn tất và sẽ được chuyển đến QH trong vài ngày tới. Theo ước đoán, có thể

thành phố Vũng Tàu và Đà Lạt sẽ được chọn làm 2 thí điểm đầu tiên và sau đó giải trí trường sẽ được tổ chức ở các địa điểm khác.

Trong giải trí trường sẽ có đủ trò chơi lớn như sông bạc quốc tế, Casino, Hill... hay Đại thế giới, Kim Chung hồi các năm 1950 đến 1953 trước kia. Chánh phủ hy vọng sẽ hốt bạc từ vụ kinh doanh làm chơi... ăn thật này.

Mặt khác tại Saigon cách đây không lâu, nhằm tiếp tay với chính quyền trung ương trong chương trình trong sạch hóa xã hội, Tòa Đô Chánh đã quyết định dời tất cả các Snack bar đang hoạt động ở các quận 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30 về quận 9. Được biết hầu hết các Suack Bar lớn tại Saigon đều tập trung trên các con đường chính yếu của thủ đô nơi các cư trú hoặc vắng lại của khách ngoại quốc. Và lối mời khách sử dụng của các cô gái ăn mặc hở hang diễn



Chiến sự trong những ngày gần đây đã bùng lên dữ dội tại vùng Tây Nguyên và vùng đông bộ Kampuchea. Trong lúc không quân VN tiếp tục oanh tạc các đoàn xe thiết giáp và vận tải của CSBV bị phát giác tại vùng cao nguyên Trung phần nói trên thì tại KPC quân VNCH có 400 xe bọc thép tiến sâu 30 cây số bên trong lãnh thổ nước bạn. Hình trên cho thấy đoàn thiết kỵ của VNCH đang chặn trên lãnh thổ KPC trong cuộc hành quân ngoại biên với 15 ngàn binh sĩ này.

đều tại đây đã hơn một lần bị báo chí công kích là một quốc nhục.

ĐẠI HỌC

Tìm đường lên

Vấn đề đại học tuần qua đã được cả báo chí lẫn giới chức thăm quyền nhắc đến với ít nhiều uể oải. Tổng trưởng Ngô khắc Tỉnh đã xác nhận nền Đại Học VN hiện còn nhiều bề bộn. Mọi sự, theo ông, đều xuất phát từ quan niệm về tự trị Đại Học mà ra. Các Viện trưởng, Khoa trưởng thì hiểu tự trị theo nghĩa Đại Học là khu vực riêng của họ. Các sinh viên thì cho đây là nơi họ được tự do hoạt động, kể cả chính trị, mà nhân viên công lực không được xen vào. Bộ Giáo dục thì nhất định coi Đại Học là 1 cơ sở giáo dục quốc gia.

Thêm vào đó, ở Đại Học từ lâu vẫn trống vắng tinh thần. Các giáo sư thiếu quan tâm đến việc chỉ dẫn lối đi cho sinh viên. Rồi cách thức lựa chọn viện trưởng, khoa trưởng, theo ông cũng là nguyên nhân gây chia rẽ rắc rối.

Các tệ hại vừa kể đã được thảo luận trong một khóa họp 4 ngày giữa các giới chức Đại Học cao cấp tuần rồi. Dịp này, 1 hội đồng liên viện gồm đại diện của tất cả các viện đại học và cao đẳng trong nước đã quyết định xúc tiến việc thành lập 1 ủy ban kế hoạch Đại Học quốc gia.

Ủy ban này sau đó sẽ đảm trách việc cải tiến phương thức điều hành và quản trị Đại học khuếch trương cơ sở. Hiện viện Đại học Sài Gòn đang cố gắng phái triệu khu đại học Thủ Đức gồm các trường Sư phạm, Khoa học, Nông Nghiệp v.v... trường sở cho Đại học Sư phạm đã hoàn tất, cơ sở Đại Học Khoa học được 1/3 và trường QG Nông nghiệp đang được xây cất sẽ hoàn thành vào năm tới.

Ngoài ra, theo kỳ vọng của ông Ngô khắc Tỉnh, với đường lối mới mở rộng cho sự đóng góp của dân chúng địa phương, các đại học cộng đồng sẽ lần lượt mọc lên trên toàn quốc để tăng cường cho hệ thống giáo dục cao cấp của nước nhà.

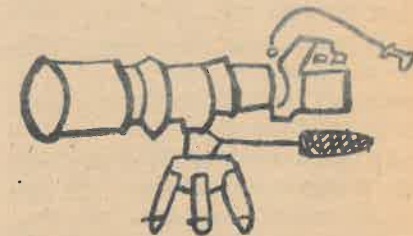


Tuần qua Tòa án quân sự mật trận Quân khu 3 đã đăng đường xét xử bà Ngô Bá Thành, chủ tịch phong trào Phụ nữ đòi quyền sống vì tội phá rối trị an, lập hội bất hợp pháp và làm suy yếu tinh thần chống cộng. Tuy nhiên tòa đã đình xử vì bà Thành bị lên cơn suyễn bất ngờ tại tòa. Hình trên chụp lúc bà Thành bị cơn suyễn vật vã.

THAM NHƯNG

Hộp báo... chạy

Người được coi là chống tham nhũng hăng hái và gan lì nhất hiện nay phải là ông Ngô xuân Thọ, con trai duy nhất của chủ tịch Giám sát viện Ngô xuân Tịch. Ông Thọ, một người anh em họ với TT Thiệu, trước đây đã tố cáo nhiều vụ tham nhũng, đã kích cả Giám Sát viện, PTT Hương và đại tá Hyảng Đức Ninh, một người bà con của ông. Mặc dù cho tới nay, ông Thọ chưa đạt được một thành quả nào trong công trình to tát của ông, mọi người vẫn nhìn ông với thái độ thân phộc.



Tuần qua ông đã hăm nóng thời sự khi mở một cuộc họp báo được mô tả là hộp báo... chạy để tiếp tục tố cáo tham nhũng. Lúc đầu cuộc họp báo được dự định mở tại một nhà hàng ở Saigon nhưng vì sợ Cảnh sát hối nên đã chạy về Gia Định, vào biệt thự của Nghị sĩ Đoàn văn Lượng thuộc liên danh Bông Huệ của chủ tịch Huyện.

Trong cuộc họp báo này ông Thọ đã lên tiếng chỉ trích các cơ quan bài trừ tham nhũng của chế độ như Giám Sát viện là «chết xài» và phó TT Hương là «phong kiến quá». Ông Thọ cũng cầu đòi hỏi thanh lọc hàng ngũ thẩm phán để luật pháp được thực thi đúng đắn, vì theo ông thì thẩm phán đều lem nhem hết làm sao chống tham nhũng được.

Cũng trong cuộc họp báo, ông Thọ còn hướng dẫn một số giáo dân ở Tân Phú đến tố cáo về sự lạm quyền của LM Đình xuân Hải. LM Hải bị tố cáo đã chiếm đất bất hợp pháp của dân chúng để bán lại lấy tiền xài. Trước đây có tin tòa Tổng giám Mục đã quyết định đổi LM Hải Tân Phú nhưng sau đó trong một thông cáo chánh thức, tòa TGM đã đính chánh nguồn tin trên.

Trần Quang đóng phim kiếm hiệp nằm nhà thương

Buổi chiều trong bệnh viện Grall có những khoảng trời thật xanh. Trên lối đi trải đá âm thầm của bệnh viện, những lá me lung linh trong nắng như ba confetti. Gió bỗng thổi lạnh trên hành lang và tiếng thì thầm của thành phố hắt hiu vọng lại xa vời.

Bảo Đồi đến thăm Trần Quang tại Grall vì biết anh đang nằm điều trị cánh tay gãy trong bệnh viện này.

Khôn mặt gầy đi và lún phún những râu sau nhiều ngày không cạo, Trần Quang nhả nhận cho biết anh vào năm Grall đã hơn mười ngày rồi.

Tại nạn đã xảy đến cho anh thật bất ngờ khi anh đang diễn xuất một màn đấm đá trong phim «Long hổ sát đầu» của hãng phim Trần Quốc Bình. Hôm ấy, đoàn phim thực hiện một màn thanh toán đấm đá giữa 2 phái võ tại nghĩa trang Phúc Kiến của người Tàu. Nương theo bàn đạp, Trần Quang phóng người lên đá bay tạt từ Việt Hùng, nhưng rủi ro trượt ngã, và xương tay trái của anh bị gãy nặng nề.

Người ta đồn nghĩa trang Phúc Kiến rất linh thiêng, nên sau khi tai nạn xảy ra, hãng phim mới giết mình lo cúng bái thánh thần nghĩa trang.

Riêng Trần Quang cho biết, dù không mê tin dị đoan, nhưng sau tai nạn này, anh cũng cảm thấy một ít bàng hoàng. Năm nay Trần Quang 31 tuổi. Sao Thái Bạch, kiêu mặc đồ trắng; Thế mà hôm đó, khi đóng phim, y phục Trần Quang trắng toát một màu tang theo đúng vai trò, và tai nạn đã xảy ra...

Sinh trưởng tại đất người

Ông bà cụ Trần Quang sang Lào lập nghiệp và Trần Quang mồ côi mất cha mẹ tại thành phố Vạn Tượng vào năm 1942. Cũng năm đó, quân Nhật chiếm xứ Lào, gia đình Quang phải chạy sang Thụy sĩ và cư trú tại thành phố xinh đẹp này trong 2 năm trời. Về sau, cụ thân sinh Trần Quang nhờ giới thiệu Thái, nên được Thụy sĩ tuyển làm tùy viên báo chí tòa Đại sứ Thụy sĩ tại Thái Lan và thế là Trần Quang

ĐIỆN ẢNH

Trần Quang đóng phim kiếm hiệp, nằm nhà thương!

và gia đình lại dời về Thái Lan. Sau 10 năm trường sống trên đất Thái, cậu bé Trần Quang 13 tuổi đã trở về đất mẹ Việt nam từ năm 1953 cho đến ngày nay.

Những ngày mới về VN, cậu bé Trần Quang đã chẳng biết nói một tiếng Việt nào ngoài 4 tiếng cha mẹ ăn và uống. Thế nên, dù chừng ấy tuổi, Trần Quang vẫn bị gởi vào học chung với các chú bé lớp năm học cho thông tiếng Việt.

Đam mê kịch nghệ

Thời gian qua đi Trần Quang học xong Trung học tiếp tục theo học kịch nghệ tại trường Quốc Gia Âm Nhạc Saigon.

Lúc ấy khoảng năm 1958, trường Quốc Gia Âm Nhạc Saigon mở khóa kịch nghệ đầu tiên, với năng khiếu thiên phú, Trần Quang đã đậu hạng nhất trong kỳ thi tuyển vào trường này.

Trần Quang nồng nhiệt cho biết kịch nghệ là một đam mê sôi nổi nhất đời của anh. Phải nhìn Quang diễn kịch thì mới thấy được cái nồng nàn cái đắm say

cuốn hút Quang vào vai trò của vở kịch.

Trần Quang cũng nhắc lại, hồi còn học đệ tử trường Hồ Ngọc Cáp anh đã diễn vở kịch đầu tiên trong đời mình là vở «Chai Thuộc Nói Thét» mà bây giờ anh vẫn còn nhớ mãi.

Suốt trong ba năm trời theo học kịch nghệ tại trường Quốc gia âm nhạc, Trần Quang đã thành công và được các giáo sư xem như là một trong những học viên xuất sắc nhất. Anh đã thường giữ vai chính trong hầu hết những vở kịch lớn như «Cát bụi» (1962), và «Thành Cát tư Hãn» (1963)... Các giáo sư và khán giả có dịp xem Trần Quang trình diễn đã thật lấy làm ngạc nhiên vì sao mãi đến bây giờ Trần Quang vẫn chưa nổi tiếng.

Nhưng rồi khóa học cũng tàn, Trần Quang ra trường với mảnh bằng thủ khoa kịch nghệ của trường QGAN trong tay. Lúc ấy, Quang và các bạn thật chán nản vì nhà trường đã không có lấy một giúp đỡ cụ thể, toàn những hứa hẹn suông. Thế thôi.

(Xem tiếp trang 46)

Trần Quang và đạo diễn Minh Đăng Khánh.



LY ĐẠI NGUYỄN

Đón đường cho Nixon vào Liên Xô

Cuộc đi Nga lần này của Nixon bớt tính cách đối biến hơn cuộc đi Tàu của ông ta nhiều. Vì rằng đây không phải là lần thứ nhất Nixon đến Mạc Tư Khoa, mà trước kia khi còn giữ chức vụ Phó T.T Mỹ thời Eisenhower ông đã đại diện nước Mỹ tới đây một lần. Có nghĩa rằng mối giao hảo giữa Mỹ và Nga đã tốt đẹp từ lâu.

Nếu có gay go trong cuộc gặp gỡ thượng đỉnh Nga Mỹ sắp tới thì đó là về vấn đề Tàu. Từ trước tới nay Nga vốn sắm vai trò đại diện của Tàu trong việc Ngoại giao với Mỹ, nay thì Mỹ lại sắm vai trò đó của Nga, đại diện cho Tàu để nói chuyện với Nga về vấn đề thế giới.

Sự hoán đổi địa vị đó đã làm cho Nga trở thành thất thế rất lớn, có thể đây còn là một dịp mà Nixon phải giải thích với giới lãnh đạo Nga về việc Mỹ đã tự ý hủy những mật ước giữa Nga Mỹ về vấn đề Tàu. Nghĩa là Mỹ đã qua mặt Nga để đi thắng với Tàu.

Đều này không phải là không đúng, vì từ trước tới nay, khi cuộc chiến VN vừa nổ ra, Nga đã lơ đi để cho Mỹ dùng kế hoạch đảo chính ở các nước Viễn Đông như Indonésia và Cam Bốt, cũng như các nước ở Phi Châu và Bắc Phi để cô lập chính trị của Tàu. Thế mà nay một mình Mỹ đi với Tàu còn Nga vẫn phải đứng thế kẻ thù của Tàu.

Về điểm này thì Mỹ cũng có thể giải thích được rằng: Mỹ đã lơ đi để cho Nga có ảnh hưởng tại Ấn Độ và chiếm được Bangla Desh, mới đây Mỹ còn đẩy Tổng Thống Tây Hôi Bhutto đến với Nga nữa, thế thì việc Nga lơ đi cho Mỹ ở Viễn Đông và Phi Châu đã kể như huê rồi.

Còn vấn đề đi với Tàu thì đâu có phải Mỹ cố ý đi với Tàu để rồi dùng Tàu áp đảo Nga, mà chính vì Mỹ muốn thực hiện chính sách không để cho bất cứ nước nào thù hận mình mà thôi. Nếu Nga muốn có ảnh hưởng ở Tàu thì đó là việc giữa Nga với Tàu phải thực hiện lấy Mỹ không hề ngăn cản.

Như vậy kể như là Mỹ đã tìm được sự giải thích hợp lý đối với việc đi với Tàu của họ rồi. Nhưng thực tế thì Nga không làm sao để bắt lại liên lạc với Tàu được nữa. Mới đây Tàu đã bác bỏ thẳng tay đề nghị của Nga ký bất tương xâm với Tàu. Tàu lại lý do rằng 20 mười năm trước đây Nga Tàu đã từng ký hiệp ước thân hữu rồi, bây giờ không cần ký gì thêm nữa.

Trong khi đó tại Bắc kinh, giới ngoại giao Tàu đã ra nhận xét rất thận trọng bài diễn văn của lãnh tụ Cộng Sản Nga Brejnev, họ cho rằng lời lẽ của ông

này về việc ký kết bất tương xâm, tức là không dùng vũ lực đối với Tàu, đã nổi bật lên hình ảnh Brejnev tay cầm cành ô liu, để che khuất những lực lượng quân sự hùng hậu của Nga hiện đang đồn trú tại biên giới Tàu Nga.

Chính sách cổ làm lành với Tàu để lấy thế trong việc nói chuyện với Nixon vào tháng 5 này của Brejnev đã hoàn toàn thất bại. Tàu đã thắng thường khước từ sự vuốt ve của Nga, và nặng lời tố cáo Nga là «đế quốc xã hội chủ nghĩa». Đối với Tàu hiện nay thì đi với «đế quốc tư bản Mỹ» hơn là chơi với «đế quốc xã hội Nga».

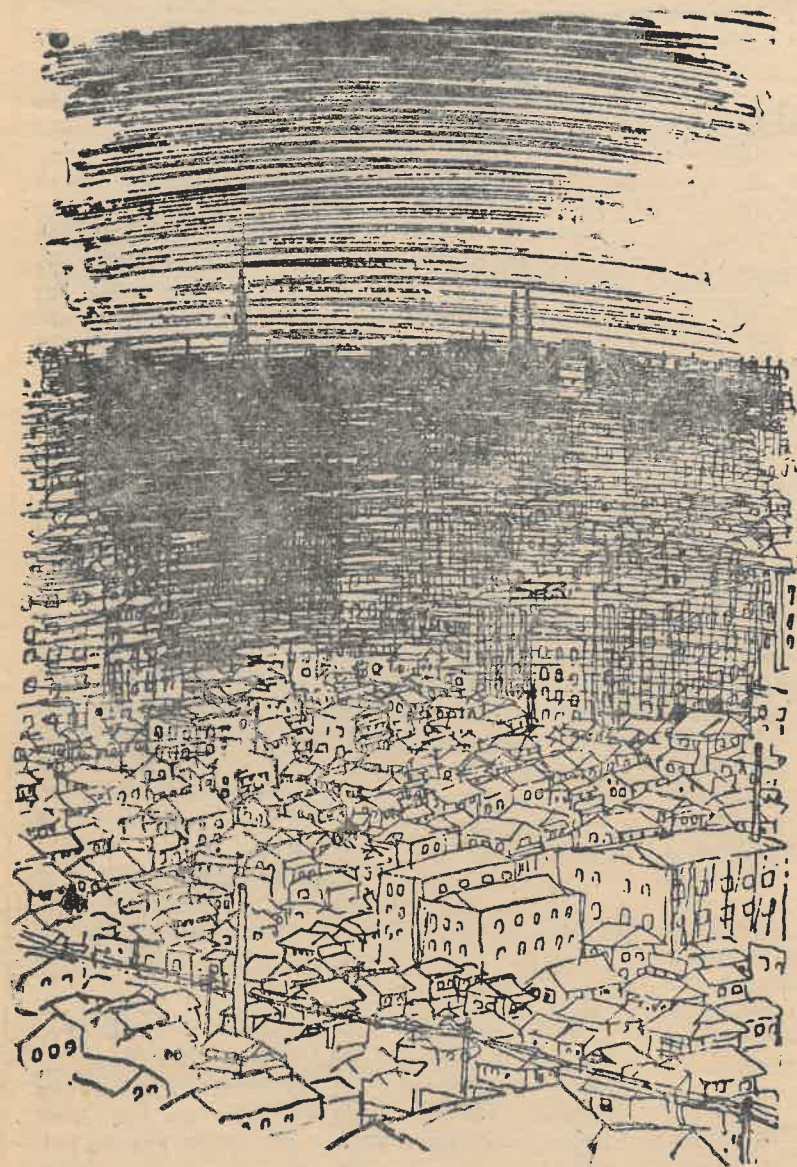
Thái độ dứt khoát đó của Tàu quả thật đã đẩy Nga vào thế chân tường trong cuộc thương nghị thượng đỉnh với Mỹ sắp tới. Nga chỉ còn có một điểm tựa cuối cùng là chiều tranh Việt nam để ăn nói với Mỹ. Mỹ muốn mau kết thúc chiến tranh Việt Nam, muốn lấy lại tù binh còn bị Bắc Việt giữ, thì Mỹ phải trả giá với Nga.

Về điểm này Mỹ lại đang tung ra một đòn mới lạ, đó là việc Nixon phát động một tuần lễ toàn dân Mỹ suy tư về những người bị cầm tù tại Bắc Việt và những người mất tích. Đề vận động dân chúng Mỹ dứt khoát trao quyền hành động mạnh đối với Bắc Việt cho Nixon nhằm đòi lấy tù binh, vì nếu không hành động mạnh thì nước Mỹ chỉ còn có con đường đầu hàng Bắc Việt mới lấy lại được tù binh, Ngoài ra không còn lối nào khác.

Quả thật Mỹ hiện nay chỉ kẹt lại vấn đề Tù binh mà thôi, còn đối với chiến tranh VN thì Mỹ nhất định rút hết quân vào tháng 6-72. nếu Bắc Việt còn đánh thì cứ tiếp tục đánh với VNCH, Mỹ tiếp tục yểm trợ phương tiện.

Đương nhiên Bắc Việt không thể tự lực theo đuổi chiến tranh thêm nữa mà không có sự yểm trợ từ bên ngoài. Vì muốn thực hiện sống chung với Mỹ, Tàu không thể tiếp tế cho Bắc Việt nữa, vậy chỉ còn có Nga. Nếu Nga có sức thì cứ việc thi đua với Mỹ trong lãnh vực này. Mỹ biết rằng: chính vì phải tiếp tế cho chiến trường Việt Nam quá nhiều mà Nga suýt nữa gặp khủng hoảng tại Đông Âu, thợ thuyền của các nước Balan, Tiệp Khắc đã từng biểu tình đòi có mức sống khả quan hơn.

Rút lại cả BV lẫn Tàu Nga trong thâm tâm đều muốn sớm kết thúc chiến tranh Việt Nam, nhưng tất cả đều muốn yêu sách Mỹ phải trả họ giá cao để đổi lấy tù binh. Về phía Tàu kể như tạm yên chí còn lại phía Nga. Nay nếu Nixon thực hiện được một điều là thuyết phục dân chúng Mỹ coi nhẹ vấn đề tù binh hơn uy thế của quốc gia của Mỹ thì hy vọng Mỹ khỏi phải trả giá cao để chấm dứt chiến tranh Việt Nam, ngược lại chính phe Nga sẽ phải xuống nước với Mỹ với điều kiện yêu cầu Mỹ yểm trợ cho họ đạt được ảnh hưởng ở Bắc Việt chứ không phải là Tàu.



Ngọn nguồn và cửa biển

CÁC CẠC ĐẠI HỌC SĨ

Tuần trước Cạc tôi được hưởng một cuối tuần hiếm có đầy ý nghĩa y như một người được chứng kiến ngọn nguồn con suối trong như pha lê rồi lại được ra ngắm cảnh cửa bể mệnh mông hiền hậu.

Ngọn nguồn con suối:

Ngọn nguồn con suối trong như pha lê đây là buổi đại hội văn nghệ thể thao của các em nam nữ sinh trường tiểu học Trần Hưng Đạo trình diễn vào ngày 18-1972.

Đến thăm các trường tiểu học, ngay những trường tiểu học đó thành, chúng ta thường cảm thấy khó chịu khi phải chứng kiến cảnh những khu cửa sổ kính vỡ đóng thay vào bằng những khung gỗ hay các tấm vương hoặc cảnh tường xiêu, trần dột tang thương mà nhà trường không đủ ngân quỹ tu sửa. Trường tiểu học Trần Hưng Đạo, trái lại, mọi góc cạnh sạch sẽ, khang trang quanh năm. Đây là

một trong những trường tiểu học lớn v.o bậc nhất do thành, có chừng 40 lớp, khoảng 120 giáo chức, dạy khoảng 10.000 học sinh. Ông hiệu trưởng Nguyễn Văn Trọng nổi tiếng là một vị có thừa khả năng điều khiển cả một nhà tiểu học. Ông tiếp đón quan khách lịch thiệp. Trong số quan khách tới sớm có hai vị cựu thanh tra đầu tóc bạc phơ là thầy học cũ của ông. Ông kính cẩn dẫn thầy cũ đến hàng ghế danh dự, một điều thưa thầy, hai điều xưng con, y như thuở còn thụ huấn thầy. Lòng nhớ ơn thầy, kính thầy, không thấy đổ mảy làm nên của ông. hiệu trưởng Nguyễn Văn Trọng cũng đã là tấm gương sáng cho các đồng nghiệp cũng như các học trò của ông soi chung.

Khoảng chín giờ hơn, ông Tổng trưởng Bộ Giáo dục tới, mọi người an tọa. Sau một tiếng còi đồng dục các em như đàn chim từ tổ bay ra, em trai từ bên phải, em gái từ bên trái, hai ngàn em phút chốc tung bưng phủ kín sân trường. Xinh đẹp xinh, là đúng là những mầm non đất nước. Mọi người đứng dậy chào cờ, theo tiếng hát bài quốc ca của hai ngàn em nam nữ tập hợp dưới sân. Ban quân nhạc hùng dũng nhịp theo. Đã từ lâu những người lớn hừ đồn bản thủ, dùng đến cái gì làm bản cái đó, kể cả quốc kỳ và quốc ca, nhưng hôm nay bài quốc ca vang lên trong sạch và tinh khôi, vì thoát ra từ miệng của tuổi thơ trong sạch và tinh khôi đó.

Kể đó các em biểu diễn vũ dân tộc, thao diễn thể dục phổ thông, đồng ca những bản du ca.

Lời các em cất cao làm người lớn thấy lòng rung rưng:

«Ôi quê hương ôi, đẹp tươi đứng trong trời đất
Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất
Yêu giống nòi mình lắm thương mãi rồi
Yêu khiến lòng chẳng biết bao người».

Chỗ này Cạc tôi muốn nhấn mạnh là cái đẹp của nền giáo dục ở miền quốc gia là luôn luôn dạy các em yêu nước mà không bao giờ nhồi sọ các em thành một thứ

truyền cuồng tín, không bao giờ dạy trẻ thơ căm hờn như giáo dục Cộng sản.

Cộng sản đã giáo dục một em bé chân trâu 12 tuổi biết thầy lự vào đám đồng quốc gia làm 20 người thiệt mạng, khiến nhà thơ Tú Kieu đã phải thốt lên những vần thơ:

«Này em bé chân trâu
Lòng em như giấy trắng
Trái tim chưa đổi màu
Sao bàn tay đã nhăm 7»
oOo

«Ôi chiến tranh khốn nạn
Con mồi đến bao giờ
Giết người xương chất núi
Giết luôn hồn trẻ thơ»

Trở lại với các em nam nữ sinh trường tiểu học Tr. Hưng Đạo, các em và ông hiệu trưởng lãnh đạo các em thật đã không hổ với vị danh trường đời Trần mà nhà trường mang tên:

Người lớn, tự thiên tử dĩ chi v. thứ dân, thỉnh thoảng cũng nên đến với suối nguồn tuổi thơ như thế này mà gột rửa những lỗi lầm ở trong của mình.

Cửa biển hiền hậu:

Cửa biển hiền hậu đây gồm những người già hoặc cũng quá tuổi trung niên. Nguyên do ngày hôm sau, sau khi đã được tam vị ở suối nguồn tuổi thơ, Cạc tôi được mời dự một buổi họp mặt của các bậc lão thành để nghe trình diễn bộ môn cổ nhạc Bắc phần gồm hát chèo và ca trù. Cạc tôi được gặp hai vị tác giả tập CA TRÙ BIÊN KHẢO khá kính là Đỗ Hùng Đoàn và Đỗ Trọng Huê,

được gặp tiến sĩ giáo dục Nguyễn Quý Bông và ông Nguyễn Phụng nguyên giám đốc trường Quốc gia Âm Nhạc và Kịch Nghệ người đã có công mở bộ môn này tìm những danh tài của ngành này về dạy khi ông còn làm giám đốc trường.

Các vị trình diễn đều là những tài danh lỗi lạc, hiện còn phụ trách bộ môn cổ nhạc này ở trường Quốc Gia Âm Nhạc: cụ Phụng Minh đàn nguyệt, cụ Xuân Thảo nhị (đàn cò) cụ Tư Mã đàn đáy, ông Ngọc Hoè trống (loại trống còi hát chèo).



Đệ nhất danh ca Bắc Việt, bà Tuyết, đã diễn xuất một bài ca trù của Tản Đà, cô Hồng Vân (người Huế) đã hát bài «Dương xuân khúc» bài «Thiệt Tha» (theo điệu ĐƯỜNG TRƯỜNG SA LỆCH) bài «Thu Nguyệt Tinh Hoài». Nữ danh ca người Bắc đã trên bốn mươi tuổi nghề diễn xuất Tuần Ty Đào Huế? Cụ giám đốc trường Quốc Gia Âm Nhạc, ông Nguyễn

Phụng (người Nam, cũng như nữ danh ca Huyền Trân) thực là một cảnh dân tộc hòa đồng rất đối nên thơ.

Phải được chứng kiến tất cả các vị nghệ sĩ ấy (đơn cũng như hát) vào lúc diễn xuất mới thấy được hết lòng say mê khả kính của các vị. Chính vì các vị sống say mê với nghệ thuật như vậy nên sức truyền cảm mới mãnh liệt như thế kia.

Phải được chứng kiến cụ Phụng Minh cụ Tư Mã nhập diện vào những ngón buông, bát trên phím đàn nguyệt, đàn đáy, phải được nghe tiếng trống thiên tài lúc thì ròn tan, lúc thì nghẹn ngào, lúc thì khoan thai, lúc thì dồn dập của ông Ngọc Hoè, phải được nghe giọng cô Hồng Vân u hoài lãng mạn, phải được chứng kiến thái độ say mê của bà Thu Vân khi diễn xuất «Tuần Ty Đào Huế».. để thấu suốt được cái hồn của dân tộc vừa lãng mạn, trữ tình vừa văn hoa, trung hậu biết chừng nào! Thứ nghệ thuật đó đã nuôi lớn tâm linh người Việt suốt dọc dòng lịch sử chiến đấu gian nan để tự bảo tồn. Tiếng hát cô Hồng Vân nhiều khi như nước nở biển thành tiếng gió thổi đại lan trên con sông rộng, thấp thoáng qua những bờ lau lách. Tiếng hát, tiếng đàn, tiếng nhị, tiếng trống như kết đọng lại thành mối sầu quê. Gian phòng thi hợp giữa chốn gió bụi kinh thành này mà sao như vừa có ánh trăng tròn xuất hiện!

CÁC CẠC ĐẠI HỌC SĨ

LỄ NGHĨA LIÊM SĨ



恥廉義禮





Tôi đi mua gà và cá lóc cho ngài ăn

● VI HƯƠNG CHỦ

Cây Ngài được các nhà thực vật học xếp vào loại cây tương cận với loài «thảo» như cây gừng, cụm tôi, cây hành thân chìm ở dưới đất, chúng ta thường gọi là Củ. Tên khoa học là Artemisia, vulgaris cao từ 0m50 đến 2m. Thân cây, và lá có phẩn trắng hoặc xanh, đỏ, tím, vàng tùy theo loại. Thân cây hoặc củ có chứa một loại tinh dầu về y được có đặc tính điều kinh phụ nữ, trấn kinh trẻ thơ, kiện vị người già. Đặc tính chung về được tính của các loại Ngài là một kích tố tác dụng mạnh mẽ đến trung khu thần kinh của động vật. Ngoài các đặc tính kể trên cây Ngài làm một cây tự dưỡng. Phấn của chúng khi còn ở trên cây bay ra rất độc có thể làm người ta ngất ngất đi, nếu người phải, có lẽ vì vậy nên ta thường thấy các thầy Ngài lóc các người mê tin, có trình độ hiểu biết về khoa học kém cỏi là Ngài của tôi tỉnh luyện hàng chục năm, mỗi ngày nó ăn hết một con gà, một con cá lóc bông, một con rùa v.v..., nên lính nghiệm ngoài ngàn dặm.

Thế nào là Ngài ăn

Nghe nói đến Ngài ăn một ngày hết một con gà, ăn tiêu ra thành nước khiến ai cũng phát sợ. Nhứt là Ngài chỉ là một cây cỏ, trồng ở trong một cái chậu nhỏ như các chậu hoa kiểng. Hơn nữa Ngài chỉ là loài cây cỏ như trăm ngàn cây cỏ khác lá xanh bóng trắng v.v... làm gì có tay có chân, có răng, có miệng

mà nhai ngấu nghiến một con gà thành nước được.

Tôi đi mua gà cho Ngài ăn

Bán tin bán nghi việc một ngày cây Ngài sức hết một con gà, tôi lần mò đến một thầy Ngài ở xóm Gà Già Định. Thầy Ngài này đã bao học Thầy Tư nước lạnh Nguyễn vào Sự lúc mới lập đạo bày trò ma giáo. Thầy Ngài này tục danh là Thầy Tư Chơi. Bề ngoài chuyên môn nuôi gà chơi và chế các loại rượu đặc biệt cho gà và ngựa uống. Gà và ngựa uống rượu do Tư Chơi chế là đánh độ nào ăn độ ấy... Sau vài lời xã giao thường tình, tôi bày tỏ ý định muốn biết như sự linh nghiệm và huyền diệu của cây Ngài có khả năng vô biên của Tư Chơi. Như: cải tử hoàn sinh, cải số trời, gọi người từ muôn dặm phải trở về v.v... và v.v... nhứt là sự kiện được nhiều người truyền tụng như mỗi ngày cây Ngài của Tư Chơi ngày ăn hết một con gà. Trong nhà Tư Chơi từ ngoài cửa đi vào đàng trước đàng sau, trên bàn thờ có hàng chục cây Ngài, vị chi mỗi ngày Tư Chơi phải mua hàng chục con gà cho Ngài ăn, (mỗi con gà trung bình 1000đ) Sau khi được biết ý định trên, Thầy Tư Chơi chậm rãi hỏi tôi: «Bộ chú muốn thử tôi hả, tôi cho chú 2000đ, ngày mai chú đi mua hai con gà mang lại, tôi tắm rửa sạch sẽ để các Ngài dùng. Thầy Tư Chơi đã nhân cách hóa cây Ngài thành một nhân vật có quyền phép vô biên.

Rút 2000đ trong túi tôi khiến tôi phát sợ. Tôi lễ phép dứt 2 tờ giấy 1000đ mới tỉnh vào túi. Thử thật lúc tôi hơi thất thần chưa biết phải ứng ra sao, hai con mắt tôi lơ lửng lên bàn thờ khói hương nghi ngút. Tư Chơi đứng dậy vỗ nhẹ vào vai tôi nói:

—Thôi chú về đi, trưa mai chính ngọ mang gà lại đây để các Ngài dùng kéo các ngài quở, một công tôi xin.

Sáng hôm sau tôi đưa cho mẹ tôi 2000đ, nhờ bà mua cho hai con gà một con trống, một con mái đúng như lời Thầy Tư Chơi dặn.

Đúng hẹn tôi mang hai con gà Mỹ to tổ bố, mỗi con nặng gần ba ký lô lại nhà Thầy Tư Chơi để cho Ngài ăn. Thấy tôi khệ nệ hai tay xách hai con gà vào thầy Tư Chơi phát phì cười nói: «Trời ơi! Chú này thật quả, chú phải kiểu gà rừ g còn trình liệt, ai lại mua gà Mỹ, các Ngài quở chết».

Tư Chơi mắng yêu như sau:

— «Thôi! xuống dưới nhà vào chuồng bắt một con gà giết đây và xuống hồ vớt một con cá lóc lên đây, còn hai con gà này cho mày xách về mà ăn, đồ quý. Thấy y nói vậy tôi vừa mừng vừa lo vì đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác nên tôi lễ phép theo một đệ tử của Tư Chơi xuống dưới nhà bắt cá và gà cho Ngài ăn.

Nghỉ thức cho Ngài ăn

Một con cá lóc nặng độ nửa kilo hơn một gang tay, một con gà trống chai Martel được mang lên đến Tư Chơi.

NGHỈ THỨC THỨ NHỨT: thầy Tư Chơi rửa tay, súc miệng, khăn áo chỉnh tề, xoa ít nước hoa lên mặt và dùng hai bàn tay vuốt mặt hai bên, vừa vuốt vừa vuốt soa, nên khi trên mặt vương hân lên. NGHỈ THỨC THỨ HAI: Tư Chơi dùng một sợi dây dài đến hơn hai thước trôi tròn con gà lại để vào một cái khay, rồi dùng nước muối lau con cá lóc hai ba lần, lau cuối cùng y tắm lại bằng nước máy mới chảy ở vòi ra cũng để lên một cái khay.

NGHỈ THỨC THỨ BA, tất cả gà và cá được để lên bàn thờ khói hương nghi ngút hết một tuần hương thì mang xuống.

NGHỈ THỨC THỨ TƯ: hai chậu Ngài từ trên bàn thờ được mang xuống, trước mặt tôi và Tư Chơi. Hai bàn tròn mặt bằng đá khá cổ kính, trên để 2 chậu Ngài, 1 con gà 1 con cá, chung quanh có tôi và Thầy Tư Chơi và các đệ tử. Y cúi đầu lấy cây ngài 3 vài dài, 3 vài ngắn. Lễ dĩ nhiên tôi cung kính lạy theo.

NGHỈ THỨC THỨ NĂM: Hai đôi đĩa, hai cái muỗng, hai con dao được mang ra. Trước khi cầm đến dao muỗng Tư Chơi cũng làm phép khấn vái làm râm, tôi không nghe rõ lời tụng như thế nào.

NGHỈ THỨC THỨ SÁU: Tư Chơi cúi đầu cho con gà. Sau khi hai tiếng đồng hồ bị trôi đi chuẩn bị lễ thân, con vật đáng thương bây giờ đã ngất ngư muốn chết rồi nhưng đầu con gà vẫn ngừng lên. Tư Chơi hai tay cầm con gà để vào chậu Ngài. Năm phút, mười phút, mười lăm phút sau, con gà rảy mạnh một cái, rồi lịm đi, máu tôi nhọt bắn đi. Mặt Tư Chơi bỗng sang lên mừng rỡ, nhìn tôi nói: «Phước chú làm đó, Ngài chịu ăn rồi! lẹ tay y lấy con dao bên cạnh cắt tiết con gà dốc ngược nó lên. Huyết từ từ chảy ra, nhẹ nhẹ tay tưới vào chung quanh gốc Ngài, tiếp theo đó y mở bụng con gà lấy lòng mề vừ, đi vì nó ô uế quá, còn tìm gan giữ lại.

NGHỈ THỨC THỨ BẢY: Thầy Tư Chơi dùng đôi đĩa và cái

muỗng khe khẽ bởi đất chung quanh gốc Ngài rồi chôn con gà xuống, đắp đất lên đàng hoàng, rồi lại khệ nệ bưng chậu Ngài lên bàn thờ.

Lễ tạ ba vái xong, Tư Chơi thở dài than mệt, nghỉ một lúc mở lave cụ gly với tôi rồi lại tiếp tục cho Ngài ăn nốt con cá lóc nằm chờ bên cạnh.

Kết quả vụ Ngài ăn gà

Mãi đến xế chiều Thầy Tư Chơi mới cho Ngài ăn xong. Tôi khoan tay đứng nhìn thầy cho Ngài ăn suốt ba tiếng đồng hồ khiến chân tay tôi mỏi rã rời.

Trước khi chào cáo biệt, tôi chưa thỏa mãn về kiểu cho Ngài ăn của Tư Chơi, vì lúc nào tôi cũng tưởng tượng là «Ngài ăn» tức ngài phải cầm lấy con gà, xé ra, nhai ngấu nghiến như mèo bắt được con chuột chẳng hạn, chứ ai đem mở bụng con gà rồi chôn xuống đất mà lại gọi là cho Ngài ăn — phải gọi là bốn phân cho Ngài mới đúng.

Tôi tỏ ý thắc mắc như vậy thì Tư Chơi trả lời: «Chú phạm phu tục tử quá, các ngài Ngài đầu phải là xác phàm như người đời, thôi chú về đi, muốn thắc mắc gì sớm ngày mai trở lại sẽ rõ.

Cúi đầu, bắt tay, «ạ» một tiếng thật lễ phép — rồi lên xe ra về.

xxX

Đúng 9g ngày hôm sau, tôi trở lại. Trong phòng thờ Ngài của Thầy Tư Chơi đã chật ních người. Thầy Tư Chơi hôm nay ăn mặc chỉnh tề hơn ngày hôm qua nhiều. Hơn mười đệ tử của Thầy Tư Chơi lúc nào tay cũng chấp trước ngực van vái làm râm đợi thầy Tư Chơi làm lễ tạ ơn rồi mang Ngài xuống ban lộc cho các đệ tử.

Hành lễ xong, Thầy Tư Chơi, mang chậu Ngài để xuống giữa bàn chung quanh là các đệ tử và tôi.

Tay phải cầm đôi đĩa, tay trái cầm cái muỗng, thầy Tư Chơi khe khẽ bởi đất ở gốc Ngài ra, con gà bị mở bụng ngày hôm qua hiện ra nguyên hình. Thầy Tư Chơi dùng cái muỗng gạt nhẹ một cái thì tất cả lòng trên con gà đều rụng rơi rơi tã. Rõ ràng lúc đó da con gà bị lỗ chỗ như tổ ong bầu. Vẫn cái muỗng đó, Thầy Tư Chơi khẽ ấn

một cái thử, thịt con gà sụm xuống xương lòi ra như gà hầm với măng! Chẳng ai nói với ai một lời! Thầy Tư Chơi lấp đất lại rồi chỉ thị cho các đệ tử lấy tạ ơn Ngài đi. Dĩ nhiên người ta sao mình vậy, nên tôi cũng lạy lạy lạy lễ. Vậy là xong một vụ Ngài ăn gà.

Dưới mắt nhà khoa học

Sự kiện trên đây, tôi có mang ra mạn đàm với Dược sư Ngô đình Thúc, hiện ông giảng dạy về môn thực vật học tại Đại học đường được khoa Saigon. Với tất cả sự dè dặt của một người có trách nhiệm Dược sư hai tỏ ý kiến như sau: — «Sự kiện trên đây không có gì mới lạ khó giải thích, vì Ngài cũng vài loại cây khác thường thấy ở sa mạc Phi Châu hoặc ngay tại VN, có tiết ra một hóa chất, có đặc tính tan rã được các mô động vật và thực vật nên có nhiều cây loại này được người ta gọi là cây ăn thịt người, hoặc cây ăn cây»...

Được hỏi về tác dụng của Ngài, Dược sư Ngô đình Thúc có nhận định như sau: «Rất có thể Ngài là một loại ma túy có tác dụng lâu bền. Chất ma túy như anh đã thấy nó có tác dụng rất lớn đến tinh thần và sức khỏe của mọi người, nó có thể làm cho con người ta trở nên tàn bạo hoặc ngu dốt đến điên khùng.

Theo lời được sư Ngô đình Thúc muốn chữa những bùa Ngài cũng dễ, điều cần thiết nhất là phải biết được người mắc Ngài đã ăn uống hoặc ngửi phải thứ Ngài nào lấy được một tí mang về phòng thí nghiệm phân chất tìm được công thức hóa học của nó thì sẽ trị được liền. Thật là cả một vấn đề.

Được sư Ngô đình Thúc đang âm thầm ngày đêm nghiên cứu các loại cây Ngài để cứu vớt những người bị bùa ngài thư ếm.

Vì ích lợi chung, độc giả xa gần có tài liệu gì về bùa ngài, nhứt là những được chất mà những người thân yêu của mình uống phải, ngửi phải hoặc gỏi đầu giương, đeo ở cổ v.v... để đến nỗi sinh ra mê tâm, mất trí hãy lấy các thứ này gửi về Tòa Soạn Báo Đời, chúng tôi, sẽ nhờ Dược sư Thúc nghiên cứu tìm y cứu đời.

VI HƯƠNG CHỦ

Bữa ngải và tôi

(TIẾP THEO TRANG 8)

ngày, tôi trở lại báo cho cậu biết vợ tôi vẫn chưa về. Cậu bảo tôi: «Cứ về chờ đi. Đừng nóng. Nó sắp về rồi đấy. Nó về gần tới nhà rồi...»

Lần gặp cậu thứ hai này, cậu không còn gì để nói với tôi. Lần đầu cậu làm tôi xúc động, sưng sốt bao nhiêu thì lần thứ hai này, cậu làm tôi thất vọng bấy nhiêu.

Từ đó cho tới nay, tôi chẳng còn lần nào trở lại hầu cậu nữa.

Cũng ngay sau đó, chừng mười ngày sau khi tôi gặp cậu Minh và xin bữa, xong vô hiệu mặc dầu cậu tỏ ra thiêng ghê gồm ở điểm nói đúng ngay cảnh nhà tôi và nơi tôi làm việc, tôi nằm trong một tiệm hút ở Bàn Cờ và kể lại chuyện này cho mấy ông bạn nhà báo nghe. Cứ tọa bàn tán về chuyện bữa ngải kịch liệt. Người nào tin thì tin quá, tin đến cuồng tin, người nào nghi lại khinh thường quá, cho bọn thầy bùa, ngời đồng toàn là bịp và chỉ có bọn đàn bà ngu dốt mới tin ở bữa ngải. Một ông khách hút tôi mới quen sơ nói nhỏ với tôi:

— Để tôi giúp anh, tôi đưa anh đi xin ngải. Tôi cam đoan với anh là vợ anh phải về lập tức..

Tôi đang nhớ vợ nên nghe nói đến chuyện vợ về là vô liên. Người bạn mới của tôi nguyên là một cảnh sát chìm nhưng mới bị treo áo chờ ngày ra tòa vì liên can vào một vụ làm tiền. Anh tên là Năm Ch., người Saigon, nghiện cả thuốc phiện lẫn rượu và nói nhiều. Anh thuộc loại đồng bào miền Nam gọi là xạo ke. Tôi gọi thuốc mời anh hút và Năm Ch. cho tôi biết sơ qua và ông thầy ngải anh sắp đưa tôi tới.

Ông thầy ngải cũng là nhân viên cảnh sát, hãy còn trẻ. Anh là con thứ 12 trong một gia đình đông con. Ông già anh có tới hai mươi người con cả trai lẫn gái. Anh được gọi là Cậu Mười Hai. Theo lời Năm Ch. ông già của Cậu Mười Hai là thầy ngải đại tài, ông truyền nghề cho các con trai nhưng các anh con bây giờ tài nghệ chỉ bằng 3 phần 10 tài của ông bố. Cậu Mười Hai cho ngải giúp đời, không đòi tiền và không làm bậy, nếu làm bậy là bị hành liên, chết liền. Và Cậu Mười Hai rất vui vẻ, lịch sự, cậu đẹp trai nữa. Với sự giới thiệu của Năm Ch. tôi sẽ không mất đồng nào cả, chỉ bao giờ xong việc tôi đến tạ mà thôi. Tạ tùy tâm, muốn gì cũng được, con gà, chực trứng gà hoặc con heo quay cũng được, không ai đòi hỏi hay bắt buộc gì hết.

Hút xong bữa thuốc linh đình, tôi mời anh Năm đi ăn cơm trưa. Chừng 2 giờ trưa anh đưa tôi

đường Nguyễn Trãi. Nhà của thầy ngải nằm xóm, nhà gạch thuộc loại trung lưu. Rất may tôi được gặp ngay Cậu Mười Hai. Anh vừa ngồi đây sắp đi vào làm ở Tổng Nha. Anh với Năm Ch. nguyên là đồng nghiệp nên tiếp chúng tôi thật thân nết.

Tôi thấy Mười Hai còn trẻ lắm, anh trẻ hơn tôi, chỉ chừng ba mươi là nhiều. Và đúng như Năm Ch. nói, Mười Hai là một thanh niên đẹp trai, mặt dài, hơi cao và gầy, nói chuyện có duyên.

Mười Hai có cảm tình đặc biệt với văn nghệ. Anh sốt sắng giúp tôi ngay lúc đó. Trước khi đưa tôi vào bàn thờ, anh dặn tôi:

— Tôi giúp anh không đòi hỏi anh phải trả tiền, cũng không cần anh phải lễ tạ nữa. Nhưng anh muốn tạ khi xong việc, đó là quyền anh. Có thể tôi phải dặn anh là anh hứa gì thì phải giữ đấy, lời hứa, Anh khẩn lễ tạ con gà, con vịt, con cá cũng không được đâu. Tôi biết bây giờ anh đang nóng được việc, anh sẽ hứa nhiều lắm, hứa đủ thứ hết. Nhưng khi xong việc có thể anh quên và quên đó sẽ tai hại cho anh lắm, chỉ bằng tôi khuyên anh cứ khẩn nếu được việc, anh sẽ tạ theo như anh là đủ...

Bàn thờ của Mười Hai đặt ngay sau bộ bàn ghế chung quanh có màn che. Bàn thờ nhỏ thôi. Tôi nhìn lên thấy chính giữa bày một bức hình vẽ trên vải màu vàng. Trong hình có một ông Hồ — ông này còn có tên là Cọp, Kênh, Ba Mươi, Tiger và — quanh ông Hồ là hình vài người không rõ là đàn ông hay đàn bà, bận y phục như Mã Lai, như Miêu, họ nón nhọn như con ốc. Hai bên có hai bình hoa, một bình vàng, một bình bạc và bó hoa vừa mới mua ở chợ Bàn Cờ của tôi được đặt dưới bàn thờ.

Mười Hai bảo tôi đốt nhang, xưng tên, kể chuyện và khẩn 12 Ông Tà...: «Xin 12 Ông Tà giúp tôi, đưa việc tôi xin hậu tạ 12 Ông Tà...» Tất nhiên là khẩn thăm. Xong, anh bảo tôi ngồi xuống cái ghế trên bàn thờ và nhắm mắt lại. Anh đứng sau lưng tôi, tôi nghe anh khẩn lớn bằng một thứ tiếng lạ, tôi không phải là tiếng Việt nhưng tôi nghe rõ những tiếng «Ma lai, Ông Tà». Tên tuổi tôi và vợ tôi được anh nhắc tới trong lời khẩn.

Khẩn xong, anh hái một đóa hoa huệ, cắm một thứ thuốc gì thơm thơm trong chai nước trên bàn thờ, quét lên đầu tôi. Anh đưa tôi đóa hoa:

— Anh bỏ hoa này vào túi, lát nữa khi ra khỏi đây, tôi ngửi ba đầu tiên, anh lấy hoa ra, khấn: «Bao nhiêu sui sẻo theo bóng hoa này ra khỏi người tôi...» rồi liệng đóa hoa đi...

Tôi lễ tạ và theo Mười Hai ra nhà ngoài. Anh đã lấy một cục ngải nhỏ bằng đầu ngón tay út trên bàn thờ gói vào vải đỏ, ngoài bọc vải vàng, đưa cho tôi, dặn tôi luôn luôn mang trong mình, đừng ăn thịt trâu, chuột, hạt, tránh gần những vật ô uế của đàn bà v.v... Anh bắt tay vào việc làm bùa cho tôi.

Anh lấy một tấm hình vợ tôi, gói vào hai lá bùa ngoài bọc giấy vàng có vẽ bùa. Bùa này được đặt dưới bếp lò nhà tôi. Anh dùng giấy vàng cắt một

tấm hình nhân. Anh vẽ bùa và điểm nhãn lên hình nhân, đưa cho tôi dấu tới mỗi tối, lúc nhà nhem, đốt hương trong bếp khấn 12 Ông Tà, xin gọi vợ tôi về gấp và đốt bùa hình nhân này cùng với mấy tờ giấy vàng. Hình nhân này chắc là bùa hình — một thứ công an từ — được phải đi cho chị đàn bà phú lính phải về gấp, giấy vàng là tiền công tác phí để các đàn anh đi ăn nhậu. Tôi đã đem sẵn cái áo cánh của vợ tôi. Anh đặt bùa vào trong áo, cuộn tròn lại, dùng dây cũng màu vàng buộc lại để có thể cầm tỏa ten. Anh dặn tôi buổi tối thắp hương khấn xong trong bếp, xách cái áo của vợ tôi, quay cho dây xoắn lại, khi chiếc áo quay trở lại, cầm cây nhang gõ vào áo miệng khấn: «Nguyễn thị Tèo, ở đâu thì về mau...» Giả lý như tên vợ tôi là Nguyễn thị Tèo vậy.

Buổi tối đầu tiên lấy ngải về, tôi phải làm một bữa cúng linh đình. Đây chắc là bữa cúng nhập môn. Cúng ở nhà tôi: vàng, gạo, trâu muối và hai quả trứng gà luộc. Cúng vào chập choạng tối là tốt nhất. Xong, gạo, trâu muối đồ hát ra trước cửa nhà, riêng hai quả trứng gà tôi phải ăn. Ăn không được chấm muối.

Mỗi tối tôi phải khẩn một lần ở trong bếp, gõ cái áo có bùa và gọi tên người yêu ba lần, đốt ba tấm hình nhân cùng chín tờ giấy vàng. Mười Hai bảo tôi: «Trong 7 ngày tới nhiều lắm là 10 ngày, chỉ lấy phải về hoặc cho người về báo tin cho anh để anh đi đón. Cùng lắm là sẽ có người biết chị ấy ở đâu đó đến báo cho anh biết. Tôi chắc chắn là trong 7 ngày, anh sẽ phải có tin của chị ấy. Bằng cách này hay cách khác...»

Chưa đến 7 ngày sau ngày lấy ngải và làm phép tôi nhận được thư của vợ tôi. Lý do là tôi đang báo tin vợ, khóc kể ghê quá làm nàng sốt ruột. Sợ mang tiếng, gia đình cười, nàng viết thư về cho tôi báo tôi: «Em sẽ về, hiện em đang bận công việc làm ăn. Em đi để làm ăn chứ không lấy ai hết. Anh đừng đàng bao nữa, khi nào tạm xong cơ sở, em sẽ về...»

Tôi vội đem thư tới cho Mười Hai xem. Anh đang ăn cơm trưa. Anh cười bảo tôi:

— Anh thấy có hiện nghiệm không?? Chị ấy đi đi cả tháng không có tin tức gì. Tôi vừa làm cho anh mấy ngày; anh đã nhận được thư của chị ấy. Chị ấy cũng đầu lắm. Đàn bà khác mà tôi làm vậy là phải về rồi. Để lát nữa tôi làm cho anh phép thứ hai, phép này mạnh hơn... Chắc chắn là thành công...

Anh bảo tôi đi mua về hai cái kiếng nhỏ và hai miếng gỗ bằng bìa sách. Lần này bữa phép của anh mạnh hơn. Anh lấy một tấm hình khác của vợ tôi đặt giữa hai tấm gương soi mặt nhỏ ấy cùng với mấy lá bùa. Vừa làm, anh vừa nói chuyện với tôi:

— Tôi làm phép này cho anh là nặng lắm. Người nào còn sống là nhất định phải trở về. Trừ khi chết rồi thì không kể. Còn nếu bị tù không về được, người đó sẽ phát điên... Ít khi tôi phải dùng tới phép này lắm. Chị ấy có đạo Công Giáo không? Có? Về đi...»

Bắt đầu từ tối này, tôi đốt tới 9 lần bình chầu không chỉ đốt có 3 lần như những tối trước. Leo thang đủ mọi thứ. Anh nói:

— Xong việc này, nghĩa là khi chị ấy về rồi, anh trở lại đây tôi sẽ giúp cho vợ chồng anh đoàn tụ vui vẻ. Anh sẽ dễ dàng thành công trong đời. Tôi giúp anh vì cảm tình chứ không đòi hỏi gì cả. Tôi biết anh có thành kiến với ngải, nhưng anh cũng như nhiều người khác nghĩ sai về ngải. Ngải chỉ có thể giúp anh dễ dàng thành công thôi, ngải không thể giúp anh làm bậy. Đáng lẽ ra việc đó phải khó khăn, thì có ngải, anh sẽ gặp nhiều dễ dãi. Có ngải anh nói người ta dễ tin anh nhưng không phải là anh có thể dùng ngải để lừa gạt thiên hạ. Như tôi chẳng hạn, nếu tôi dùng bữa phép để phá hoại gia đình người ta giúp cho đàn bà cướp chồng thiên hạ, làm bậy, tôi sẽ bị ngải quật chết trước ai hết.

Qua việc Mười Hai đặt tấm hình vợ tôi vào hai chiếc gương soi mặt nhỏ và gói bùa ở ngoài, tôi nghĩ có thể hai tấm gương ấy tượng trưng cho mặt trời, mặt trăng, kẻ nào còn sống, dù ở bất cứ đâu, vẫn ở trong vòng nhật nguyệt. Tất phải chịu ảnh hưởng. Bữa phép của Mười Hai cũng khoa học lắm chứ không phải chơi.

Mười Hai còn nói cho tôi biết các thầy trong Viện Hóa Đạo—Thời này VHĐ con nằm dưới quyền chỉ đạo của Thượng Tọa Tâm Châu—có ý mời mấy anh em vào VNQT mở một sở chuyên dùng bữa phục vụ đồng bào phật tử. Nhưng anh em anh không chịu vì VHĐ thời ấy chuyên môn chống chính phủ. Anh cho rằng làm Tổng Thống với Thủ Tướng là có số, Trời Phật cho làm mới làm được. Thường dân chống đối là bậy. Nên anh em anh khước từ lời mời. Tôi không biết rõ chuyện anh có đúng hẳn như lời anh nói không. Xong tôi tin rằng anh không hoàn toàn bịa đặt. Nhưng lý do chính bắt anh phải khước từ là anh ở trong cảnh sát, nếu anh dùng bữa ngải hợp tác với sự ông chính trị để chống chính phủ thì anh tù trước sự ông.

xv

Mười Hai đổi cho tôi miếng ngải khác. Đường như ngải là một cái gì có tư tưởng, xa cổ rở của nó lâu, sức mạnh của nó nhạt dần đi. Nên có chuyện đổi ngải là thế. Và chưa đầy một tuần sau ngày anh cho tôi bữa phép thứ hai, vợ tôi về tới nhà.

Nàng về tới khi tôi còn cả đồng hình nhân chưa dùng hết. Và nàng kịch liệt phản đối việc tôi đi lấy bùa. Tôi dấu nàng việc tôi lấy ngải nhưng vô phúc cho tôi, tôi dấu ngải trong túi đựng bật lửa của quần tây, khi đưa quần ra tiệm giặt ủi, tôi quên ấy cục ngải lại. Cục ngải đó bị mỡ tung ra ở tiệm thợ giặt và được trả lại cho vợ tôi. Mười Hai dặn tôi tuyệt đối không được mở ngải ra coi, mở ra là hỏng. Gói ngải do chính tay anh gói trong vải đỏ có vẽ hình ông Hồ bằng mực đen đã bị thiên hạ mở ra, tôi ngại không dám đem trả lại anh nữa.

(XEM TIẾP TRANG 55)

Hai buổi lễ

Hai tuần lễ liền có hai buổi lễ của chánh phủ. Tuần này có ngày Nông Dân Việt Nam, là ngày vui của ông. Tuần trước là ngày Phụ Nữ Việt Nam là ngày lễ của Bà.

Của bà thì vốn có từ trước, từ thời bà Nhu đã có và đã lớn rồi.

Của ông thì chỉ tới đời ông mới có, vì vậy mà phải làm cho lớn hơn của bà.

Hai buổi lễ đều được tổ chức long trọng bằng tiền nhà nước, bằng nhân viên nhà nước, đều huy động dân chúng tham dự đông đảo rồi dùng máy Tivi nhà nước, máy radio nhà nước đi thăm hình, thăm thanh để phổ biến cho toàn dân được thấy cảnh vui vẻ của chế độ. Các chương trình Tivi đều tối đẹp cả.

Trong chương trình tivi thứ nhất người ta thấy Hai Bà, bà thủ tướng và bà Tổng Thống tươi cười vui vẻ, trò chuyện suốt buổi lễ. Có khi các em nữ sinh Quốc Gia Nghĩ Tữ diễn hành qua, hai bà vừa nhìn nhau cười nói vừa vỗ tay. Hình ảnh trên tivi chiếu rất rõ ràng, chứng tỏ buổi lễ rất vui vẻ. Nhưng không biết hai bà trò chuyện chỉ mà vui quá? Có lẽ là chuyện lịch sử Hai Bà Trưng.

Trong chương trình Tivi thứ hai, được cổ động rầm rộ cả tháng trước ngày lễ, ta thấy hai ông cũng rất hân hoan tươi cười vui vẻ.

Tóm lại, nhờ các phương tiện truyền tin tối tân, ta biết đất nước luôn luôn có cảnh vui mừng.

Thấy các nhà lãnh đạo vui, ta cũng được vui lây, dù vui sau cái vui của các nhà lãnh đạo, cũng là mừng vậy!

Hữu sản hóa

Mấy tuần trước đây có một đám công nhân Xích Lô đập làm kiến nghị xin được hữu sản hóa, với khẩu hiệu là người cày có ruộng thì người đẹp phải có xế. Nhân ngày vui nhất đời của ông nên nhắc lại vụ đó.

Các công nhân đập Xích Lô cho biết rằng chủ nhân cho mượn xích lô chỉ trong vòng mấy năm là thu lại vốn, trong khi các anh em đập xích lô thì đi thuê mượn suốt đời cũng không đủ tiền để mua một chiếc. Vậy xin nhà nước mở thêm một chương trình «Người Đập Xế

có Xế» trên Tivi cho anh em coi đỡ buồn. Coi mãi chương trình Người Cày Có Ruộng, anh em phụ xích lô thấy mình cũng là một thành phần cần được Tivi nâng đỡ.

Nhưng thỉnh nguyện thư của các công nhân xích lô không được dội lại một tiếng vang nào.

Chẳng thấy cô xướng ngôn viên xinh đẹp nào xuất hiện trên màn ảnh nhỏ nói: «Đây, Chương trình Người Đập Xế có Xế.»

Anh em đập xích lô bèn đi dò hỏi lý do tại sao thỉnh nguyện của họ không được thỏa mãn.

Một câu trả lời được nêu lên là vấn đề khán giả Tivi. Mỗi chương trình tivi phải có một số khán giả đồng ý. Thí dụ chương trình Người Cày Có Ruộng bắt được khứa rất đông vì sách nói 80 phần trăm dân Việt là Nông dân.

Chương trình làm ra phải có khứa mới bố công làm. Một khứa là một lá phiếu. Không có khứa thì lấy phiếu đâu ra.

Một câu trả lời thứ hai là ở Việt Nam ta có một bộ Cải Tiến Nông Nghiệp để làm chương trình Người Cày Có Ruộng. Không có một ông bộ trưởng nào chuyên về xích lô đập. Bộ Giao Thông Vận Tải cũng không mà bộ Lao Động cũng không. Chẳng lẽ chính phủ lại đặt thêm một bộ Xích Lô Đập trao cho 1 chánh khách rất xích lô như là Nguyễn Đình Quát

hay Nguyễn Bá Lương phụ trách, chỉ để màn chương trình người đập có xế?

Nhưng cả hai câu trả lời trên đều không làm anh em phụ xích lô thỏa mãn. Anh em vẫn thắc mắc rằng tại sao Người Cày Có Ruộng mà người đập xế cứ phải đi thuê xế hoài?

Sau rốt, đi hỏi cùng khắp nơi, anh em đập xích lô được biết một lý do rất giản dị:

Không thể làm chương trình Người Đập Xế Có Xế vì không có ngân khoản viện trợ!

Muốn làm một cái Người Cày Có Ruộng, trước hết phải chi cả triệu mỹ kim cho viện Stanford nghiên cứu về thực trạng ruộng đất và nông dân. Rồi phải chi cả triệu mỹ kim để tính toán việc chia đất, cấp bằng khoán, bồi hoàn địa chủ tồn kém bao nhiêu. Rồi phải chi cả triệu mỹ kim để lập ra bộ máy hành chánh phụ trách. Rồi phải có đạo luật do quốc hội biểu quyết (có phải chi bao nhiêu không thì không rõ). Cuối cùng phải chi mấy chục triệu Mỹ kim để bồi hoàn các chủ ruộng.

Tóm lại là phải có tiền.

Anh em xích lô muốn được hữu sản hóa, nên nộp đơn cho ông Buồn Cờ vậy!

Kẻ sĩ

Cuối năm ngoái, Tổng Thống phát một cái giải thưởng văn chương. Phát xong, xảy ra nhiều cuộc bút chiến sôi nổi, kẻ sĩ trong

nhà đưa nhau bàn chuyện văn chương giải thưởng do phủ Quốc Khanh tổ chức cốt để khuyến khích các văn nghệ sĩ của chúng ta hừng hực mà sáng tác. Sau khi phát xong thì bộ môn phê bình lại trở nên ồn ào náo nhiệt, kết quả hơi khác so với dự của người tổ chức giải nhưng dù sao một hồn văn xuôi ao mà có sóng gợn này cũng là đều hay.

Các nhà văn, nhà thơ tranh luận về giải thưởng, như vậy là một sự tôn vinh cho giải thưởng, cũng cho ông Tổng Thống, người tổ chức. Vậy cũng là đều hay. Vì thế như các năm trước, Tổng Thống phát giải xong rồi chẳng ai buồn coi tới mà cũng chẳng ai buồn cãi, vậy mới là buồn.

Một nhà thi sĩ, người được trao giải thưởng, như vậy là một sự tôn vinh cho giải thưởng, cũng cho ông Tổng Thống, người tổ chức. Vậy cũng là đều hay. Vì thế như các năm trước, Tổng Thống phát giải xong rồi chẳng ai buồn coi tới mà cũng chẳng ai buồn cãi, vậy mới là buồn.

Đề nghị đó hợp lý, vì hai lẽ, nhất là lãng phí phần thưởng lên cho tác phẩm dự giải sẽ có giá trị hơn, ít nhất là đối với tác giả. Với bốn trăm ngàn đồng người ta chỉ tiêu được mấy ngàn. Với bạc triệu người ta có thể tiêu được cả năm chưa hết. Đó chưa kể giờ tiền vô ngân hàng mỗi năm lãi 200 ngàn đồng, bằng cái, giải khuyến khích hiện tại, coi như mỗi năm được thêm vài giải khuyến khích.

Hơn nữa, hện nay giải thưởng chỉ có 400 ngàn đồng mà dư âm của giải thưởng đã vang dội hai tháng mùa xuân. Nếu nâng giải thưởng lên vài triệu thì chắc chắn các cuộc tranh luận về phần thưởng sẽ kéo dài suốt năm. Sinh hoạt văn học nghệ thuật nhờ đó mà trở nên sôi động, từ quý trường xuân, bốn mùa đều là mùa xuân.

Đã lâu lắm ở miền Nam tự do chưa có một cuộc bút chiến nào

về văn chương nghệ thuật Bút chiến là một chuyện sôi nổi, hy vọng thúc đẩy các sinh hoạt văn học thêm sôi nổi.

Chỉ tiếc rằng mười năm mới có một cuộc bút chiến mà lại là bút chiến về phần thưởng.

Sách

Năm nay UNESCO tổ chức một Năm Sách Quốc Tế. Hiện chưa thấy các nhà công chức văn hóa nước ta làm chi.

Bạn Phú Quân, một thân hữu của bác Đồi gởi một vài bài phẩm luận về Sách Báo và đọc sách báo. Xin trích đăng một đoạn như sau:

«Theo phúc trình của UNESCO thì mỗi ngày trên thế giới có chiến tranh Việt Nam, có tranh chấp Trung đông, có đủ mọi chuyện hi, nộ, ái, ố, dục, lạc mà chúng ta đang sống này có chừng 8.000 tờ báo xuất bản vào khoảng 300 triệu số cho 900 triệu độc giả trên khắp thế giới. Và cũng theo con số thống kê của cơ quan Văn hóa Giáo dục và Khoa học Liên hiệp quốc nói trên (Những con số thống kê theo cái kiểu thức nếu bạn dứt đầu vào một cái tủ lạnh và gác chân lên một lò lửa, thì trung bình, bạn có được một nhiệt độ dễ chịu) thì cứ 100 người dân Á Châu có được 4 tờ báo (Tỷ lệ trung bình của thế giới là 10 tờ báo cho 100 người.). Người viết không có được con số chắc chắn số lượng độc giả báo chí ở Việt Nam, nhưng về mặt khác, chúng ta có thể nhìn vào số lượng báo chí và sách vở xuất bản qua các con số của Hội đồng Báo chí và số lượng của các nhà xuất bản.

Theo tài liệu của Hội đồng Báo Chí vào đầu tam cá nguyệt cuối cùng của năm 1971 thì chúng ta có được ở Nam VN về nhật báo là 38 tờ Việt ngữ, 12 Hoa ngữ, 03 Anh ngữ và 01 Pháp ngữ. Các loại báo khác không phải là nhật báo, tức được xếp vào loại định kỳ, là trên dưới 114 tờ (Trong đó có cả tờ Đồi ma qui vị đang cầm đọc). Một con số khác, có vẻ không được chính xác lắm của Bộ Thông Tin ước lượng là 165 tờ.

Sanh suất và tử suất của báo chí VN thường trời sụt như kinh nguyệt đàn bà nên muốn chắc chắn, chúng ta hãy lấy con số

trung bình rằng, hiện mỗi ngày ở Nam Việt Nam có chừng trên dưới bốn chục nhật báo xuất bản và trên một trăm tờ thuộc loại tuần báo, bán nguyệt san, tạp chí.

Về số lượng sách thì trước hết phải nhắc đến nhà xuất bản nhà nước, với thành tích là cho in một số sách dịch mà thiên hạ phải bịt mắt, la làng về trình độ dịch thuật của một vài dịch giả. Còn lại với một nhận xét chung thì người ta có thể nói là trong năm 71, hầu hết các nhà xuất bản chỉ giới hạn sự hoạt động ở mức độ đủ tạo cho giới độc giả cái cảm tưởng rằng nhà xuất bản Y vẫn còn hoạt động, nhà xuất bản X vẫn còn hoạt động, nhà xuất bản Z vẫn còn hoạt động, còn thì hầu hết từ La bố, A, tiem đến Ca dao, Đồng dao, Cáo thom, Nguyễn Đình Vượng qua Kể sĩ, Sáng tạo, Thái độ, Trình bày đều đồng loạt hạn là... «sẽ cho ra trong đầu xuân 72...» «sẽ phát hành vào đầu năm con Chuột...».

Dĩ nhiên có một số nhà xuất bản chuyên về sách giáo khoa cũng đã hoạt động khá đều đặn và tích cực trong những ngày vừa qua. Và một nhận xét nữa là đa số tác giả trong những ngày tháng vừa qua —và rất có thể sẽ tiếp tục— đều áp dụng phương thức (đúng chữ hơi gượng một tý) in-nhà-in-nhà để cho ra đời tác phẩm của mình, tức là tự lập lên nhà xuất bản để in sách của mình. Trên dưới hai mươi nhà xuất bản, mỗi nhà đã cho phát hành từ một đến bốn năm cuốn sách từ năm 71 đến giờ, mà đa số đều trước thời kỳ cách mạng kinh tế mùa thu cho, chúng ta hiểu rằng phần cung của thị trường chữ nghĩa đang gặp hồi lao đao, lặn lội.

Trước khi có vụ tăng lương và cuộc cách mạng kinh tế mùa thu chết, tôi đọc thường xuyên một tờ nhật báo, ba tờ tuần báo (chỉ có tờ Đồi là phải trả tiền còn hai tờ kia, Time và Newsweek thì là của chùa), bốn bản nguyệt san và một nguyệt san. Sau đó, tôi phải giảm xuống hết cái còn hai bản nguyệt san, ba tuần báo (như đã nói), và thú thật, nhật báo thì ngày có ngày không.

Một chiến, tôi ghé lại hiệu sách của một người bạn quen—đều là

(Xem tiếp trang 56)

HỒ CHÍ MINH VỚI KẾ HOẠCH NAVARRE

Ngày chiến tranh Việt Pháp bùng nổ

- Theo tài liệu mật của Sở Liêm Phóng Đông Dương (Pháp) và Tổng cục chánh trị V.M.



LTS : Đây chỉ là một tài liệu lịch sử, cần được đặt trong bối cảnh lịch sử. Trong bối cảnh lịch sử 1945—46, Việt Minh đã cướp được chính quyền và việc lãnh đạo chống Pháp. Ai cũng biết sau này V.M đã phản lại mục tiêu kháng chiến dành độc lập của toàn dân để mưu đồ thực hiện mục tiêu riêng của họ là Cộng Sản Hóa, đặt chế độ độc tài đảng trị trên nước VN.

PHẦN I

Giọt nước làm tràn ly... chiến tranh Đông Dương bùng nổ

Trong lúc đang do dự về việc tổng đạt tối hậu thư cho Chính Phủ VM, Morlière quyết ý bùng nổ vụ binh lính gọi thỉnh nguyện thư và không thông báo Bộ Tổng Tư Lệnh Sài Gòn, coi như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Mặt khác, Morlière dùng kế hoãn binh mở một cuộc họp bất thường, triệu tập một số chừng hơn chục vừa hạ sĩ và sĩ quan đại diện mấy đơn vị đã gọi thỉnh nguyện thư, hứa hẹn sẽ lập tức cho điều nghiên cứu xét và thẩm định kỹ trước khi đạo đạt thỉnh nguyện, và thỉnh thị Cao Ủy Phủ cũng bộ Tư Lệnh Tối Cao Saigon về vụ này.

Lời tuyên hứa này coi như hòa cả làng, chẳng đưa đến kết quả nào. Ngọn lửa công phần bất bình trong hàng ngũ, Đoàn Viên Chính trị

phòng tại Hà Nội liền đó cũng xếp luôn... dự dấn.

Vụ này còn lòng đồng trong vòng chờ xem thì luôn cuối tuần đó lại xảy thêm một vụ còn nghiêm trọng khấn trương gấp bội vụ xô xát Yên Ninh. Đó không phải là chuyện một Tự vệ bị bắn mà là một Trung Tá Pháp bị hạ sát trong thành phố Hà Nội. Đây mới thật là giọt nước cuối cùng làm tràn ly cái hận đang xục xối trong lòng mỗi người lính Tây của Đoàn Viên Chính Pháp... khiến Morlière không còn do dự phân vân trong việc tổng đạt tối hậu thư cho VM vào sáng ngày 7-12-1946 đòi nhà cầm quyền Chính Phủ VNDCCH phải trao hoàn ngay trong vòng 1 tuần nhật Nha Công An và Cảnh sát Trung Ương VM cho quân đội Pháp đảm trách.

Vụ «giọt nước làm tràn ly cái phần của Đoàn Viên Chính Pháp như sau» :

Trong biệt bộ Tham Mưu Tướng Morlière lúc đó có một Trung Tá, tên là Paul Erlinger (con lớn soạn nhạc gia Camille Erlinger của Pháp) hồi quân Nhật chiếm đóng Đông Dương mấy năm trước còn là một thiếu tá đặt dưới quyền Thiếu Tướng Pháo binh Nguyễn Văn Xuân (tháng 3-1945 Tướng Xuân được đại tướng J.Mordant chỉ định nhiệm vụ thay Tướng Hessandri chỉ huy cuộc kháng Nhật đến 9-3-45 trong nội thành Cửa Bắc, sau khi tướng Hessandri nhất định không chịu buông súng đầu hàng Nhật và đã rút khỏi thành Cửa Bắc cùng một

đội 45 người cả Việt lẫn Pháp trá hình thành kiều dân Pháp vượt qua sông Hồng Hà sang địa giới huyện Kim Anh rồi lên Thái Nguyên, gặp được ông Hồ Chí Minh và Võ Nguyên Giáp tại đây và nhờ ông đường sang Trung Hoa để trở về Pháp. Năm 1948, Tướng Xuân được Bảo Đại mời ra làm Thủ Tướng hồi đó.)

Năm 1944, thời kỳ Trung Tá Paul Erlinger còn là thiếu tá ở Hà Nội có gả với một thiếu nữ con nhà lành ở phố Hàng Cau, cha quán tại chợ Suối huyện Tiên Lữ tỉnh Hưng Yên, nguyên là một viên chức Sở địa bạ (Service du Cadastre) Hà Nội.

Cặp vợ chồng Pháp, Việt đề huề này thoát tiên ở tại một căn phụ thuộc của một ngôi nhà đường Hàng Vôi (Maréchal Péain). Hồi đó, họ đã có một chàng con trai vừa được đầy đủ (sinh được 7 ngày) thì VM đảo chánh, cướp chánh quyền thứ thời (19-4-45). Ngày 21-8, thiếu tá Erlinger phải thuyền chuyển vào Saigon, nhưng không được phép mang vợ con đi theo, vì lẽ dân dị là vụ phối ngẫu này không được phép Quân Đội Pháp, nên không có giá thú và tên đưa trẻ phải lấy họ mẹ khai thế vì khai sanh.

Hơn nữa, cha mẹ thiếu phụ vợ Erlinger lại không muốn xa con gái là con độc nhất của gia đình. Mặc dù ở lại với nhạc gia, thiếu tá Erlinger vẫn mỗi tuần thư từ vài lần và hằng tháng cũng gửi tiền đều đều và còn tương đối nhiều hơn hồi còn ở bên vợ tại Hà Nội.

Cho đến ngày 10-3-46, thiếu tá Erlinger lại theo đoàn Viên Chính Pháp đổ bộ lên Hải Phòng rồi lên Hà Nội.

Tại đây, Erlinger lại gặp vợ và cuộc sống lứa đôi lại tiếp tục mặn nồng hơn trước vì vài tháng sau, Erlinger được thăng Trung Tá, đồng thời vợ lại có báo hỉ. Sau khi thăng chức, Erlinger được chính thức thành hôn với vợ và được phép ở ngoài (tại phố Robert, nhà Erlinger đã tậu cho vợ ở) từ những ngày cấm trại. Một hôm, tan sở, Erlinger ra về và quẹo vào hẻm A.Po, đầu Vườn hoa cửa Nam (Place Neyret) mua sắm ít đồ nhất dụng rồi lại lên xe Jeep — ngồi bên là một thượng sĩ gốc Bắc Phi, phụ tá văn phòng kiêm vệ sĩ — xe bon chạy đến Đốc Cây Thị Hàng Kèn rồi quẹo vào hẻm Robert. Lúc đó, trời đã bắt đầu tối vì tháng 11 ta, thỉnh thoảng, từ trong bóng tối đầu hẻm có hai tiếng đạn nổ chát chúa... tiếp theo là tiếng la rú. Một viên đạn đã trúng ngực viên Trung Tá liền đó đã không còn bình tĩnh để điều khiển chiếc xe chạy đúng đường. Rồi, chiếc Jeep dấn vào một góc hẻm rồi trở lại, làm cho viên Thượng sĩ Bắc Phi bị hất té bên đường nằm bất tỉnh. Còn Erlinger cũng té xuống lộ ngay từ lúc tay lái khỏi tay bánh vì đã bị trúng đạn phải cho yếu phạm chết liền.

Được tin chồng ngộ nạn, thiếu phụ vợ Erlinger liền khóc rống rồi sai người nhà đi báo cho Ban liên kiểm đường Hàng Giỏ. Nửa giờ sau nhân viên của hai Ban liên kiểm Việt Pháp cùng Nha Công an

Ban Tư Pháp tới chụp hình nơi phạm trường và mở cuộc điều tra lập biên bản tại chỗ.

24 giờ đồng hồ sau đó, nhờ phát giác được vết tay trên một dao găm của hung thủ đánh rớt lúc thi hành thủ đoạn ám sát bằng súng viên Trung Tá Pháp, Ban giáo nghiệm luật y thành phố đã phát hiện thấy hung phạm là một Tự Vệ khu Hàm Long và y can cũng là người tình cũ đầu tiên của thiếu phụ trước ngày lấy Erlinger.

Cuộc tình tội lỗi, lén lút này vẫn tiếp tục sau ngày thiếu phụ trở thành vợ thiếu tá Erlinger... cho đến ngày viên sĩ quan này bị đổi vào Nam, không đem theo được vợ con thì cả Tự Vệ gần như công khai ăn ở với người tình trong căn nhà nhỏ nhạc gia, đã tậu cho nàng hồi mới lấy ở gần nhà nhạc gia, giữa hẻm Robert. Đốc Cây Thị - Hàng Kèn, đầu đường Lê Lợi Hà Nội. Khi Erlinger được thuyền chuyển trở lại Bộ Tư Lệnh Hành quân Bắc Việt, trong thành Cửa Bắc Hà Nội, tái hợp với thiếu phụ — tên thực là Lê thị Hải Yến, gốc ở Bến Suối — Tiến Lữ tỉnh Hưng Yên — ở căn nhà bên số lẻ giữa Phố Robert — thỉnh thoảng — hoặc ở trong nhà hoặc đi phố về đến cửa — Erlinger bắt gặp có một thanh niên trạc ngoài 30 tuổi đi qua lại — Có lúc đi bộ, lúc đi xe đạp — trước cửa nhà mình, và suốt mấy tháng như vậy đến nỗi viên Quan Nam này phải thuộc mặt và sinh nghi ngờ vợ có ngoại tình với gã thanh niên đó trong thời gian hơn 1 năm Erlinger phải đổi vào Nam Kỳ.

Mỗi nghi ngờ sở dĩ ngày càng tăng mạnh vì gã thanh niên kia lại có khuôn mặt hao hao giống đứa con lai của y đã có với Lê thị Hải Yến.

Vụ ngoại tình đổ bể bất ngờ...

Rồi một hôm, vào đầu tháng 12-1946, từ Tổng hành dinh nội thành Cửa Bắc về, Erlinger với nét mặt kém vui cho vợ biết y sẽ phải đi ma níp (manoeuvre) hành quân tập (tập) tại vùng núi Vi (Núi Tân Viên) Sơn Tây từ sáng hôm sau, trong 10 hôm và sẽ trở về trước lễ Giáng sinh.

Từ sáng hôm sau Erlinger dậy sớm hơn thường lệ, nài nịt súng, gươm do viên quân tá tùy viên đã chuẩn bị dưới nhà sau từ 3.4 giờ sáng. Rồi viên Quan Nam ôm hôn vợ, từ biệt đánh xe vào trại.

Xưa nay, chưa bao giờ Erlinger nói dối hoặc thất hứa sai hẹn với vợ lần nào, nên thiếu phụ họ Lê yên trí chồng đi ma níp 10 ngày. Ngay gần trưa hôm đó, thấy gã Tự vệ đi qua cửa, Lê thị bèn vẩy tay vào luôn.

Thế là phen này suốt 10 ngày, thiếu phụ tha hồ vi vút, du dương với anh chồng Việt, tha hồ múa tay trong bị và anh chàng cũng tha hồ múa gậy vườn hoang cầm chắc là một mình một chợ, chẳng ngại ai «xâm canh» ít ra cũng trong 10 ngày phủ du.

AI có ngờ đâu, mới được có 8 ngày, sáng hôm thứ 9, nhằm thứ Bảy, Quan Năm Erlinger bắt thần do viên quản tá lái xe từ Sơn Tây về phố Robert tới cửa đứng 9g rưỡi sáng, xầm xầm từ trên xe Jeep nhảy xuống, tiến thẳng vào trong cửa, vừa bắt gặp gã thanh niên Tự vệ Thành trong nhà lúc đó đang ngồi dài trên canapé bọc da màu xanh lục mở coi cuốn album đầy cộm dán đầy hình ảnh thân nhân bằng hữu gia đình 2 vợ chồng viên Quan Năm.

Thình lình thấy Erlinger đi giày đinh lộp cộp đây cửa không gõ, xầm xầm bước vào nhà, gã Tự Vệ thất kinh hồn vía, nhưng vì được Lê Thị đã cản dạn trước nếu bị chồng bắt gặp trong nhà bất thần trước hết không được tỏ vẻ hốt hoảng sợ sệt, phải cố giữ bình tĩnh và đơn giản chào... chạy ra bắt tay thân mật và tự giới thiệu trước là anh cùng cha khác mẹ với Lê thị Hải Yến.

Nhờ vậy, chỉ sau mấy giây đầu thẳng thốt, gã Tự Vệ kịp tự trấn tĩnh được ngay và lập tức hành động đúng như cô nhân tình đã dặn dò trước.

Mặc dầu vậy, Erlinger bất giác không dẫn được máu ghen trào lên họng, hai mắt đỏ ngầu gườm gườm như muốn ăn sống nuốt tươi tình địch, và không thêm trả lời câu chào... cũng chẳng thêm gờ tay ra bắt tay thanh niên.

Diễn

Một vị thanh tra của Bộ Y tế tới thăm dưỡng trí viện Biên Hòa. Ông Giám Đốc bệnh viện trình bày cùng viên thanh tra :

— Mọi việc ở đây đều bình thường cả, thưa ông thanh tra. Duy chỉ có một bệnh nhân diễn quá cô thợt mợt, tối ngày hẳn cứ đòi gặp tôi để gạ bán cái Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ của hắn. Thật là bực mình hết sức!

Viên thanh tra tùm tùm cười :

— Thế sao ông không chịu mua đại đi cho hẳn bằng lòng và khỏi làm phiền ông nữa?

— Dạ thưa ông thanh tra, tôi cũng đã định như vậy. Nhưng hẳn ta đòi mắc quá!

Dở ẹc

Một thằng nhỏ tới nhà bảo sanh thăm mẹ nó mới đập bầu. Trong hành lang nhà thương, thằng nhỏ nín áo 1 cô y tá hỏi chuyện :

— Có ở đây bao lâu rồi?

— Chừng ba năm. Sao, cưng hỏi có chuyện gì vậy?

— Thế em bé của cô đâu?

— Có không có em bé?

— Có hông có em bé? Thằng bé tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi. Rồi suy nghĩ một phút, thằng nhỏ hành diện nói : Vậy là có dở ẹc. Mà cháu mới vô đây có 2 bữa mà đã sanh em bé rồi nè!!!

Máy thay! lúc thấy Quan Năm chủ bất thần trở về trước hẹn, con Sen — cũng là cháu gọi Lê thị bằng cô — cấp trí vội quay gót, chạy tới xuống bếp bảo tin chẳng lành cho cô chủ đang làm lều cung đón tình lang.

Biết sắp có biến, Lê thị liền bỏ cả bếp núc, chạy vội lên nhà, vừa chạy vừa sửa sang mái tóc lộn xộn, móc túi lấy ống sáp son, bôi lên môi trước tấm gương treo đầu hàng rào rồi phom phom chạy vào phòng khách, vừa cười khanh khách, miệng rồi rít «Cheri!» dưới vòng hai tay choàng cổ chồng... đánh đu tòn tòn đeo trước ngực Erlinger, biểu lộ vui mừng thấy chồng trở về sớm hơn ước hẹn. Thị «tình bơ» coi bộ không quan tâm đến ý đến anh «chồng 2» đứng chết trân... chừng kiến cảnh hoan ngộ mới miễn cưỡng vợ chồng ả nhân tình.

Trước cử chỉ, thái độ vô vậ ân tình của Lê thị, Quan năm Erlinger bỗng người dần cơn giận, nét mặt hầm hầm hơn ghê, cũng dụ xuống và từ từ đưa tay lên cổ gỡ vòng tay Thị Yến còn chơng trên vai, viên sĩ quan cấp Tá Pháo bên hất hàm... đưa cặp mắt hồi hán bên sắc về phía gã Tự vệ.

Cấp trí hiểu ý nghĩa cử động trên, thị Yến đơn giản, vừa cười vừa nói chỗ tay vào anh chồng 2 :

— À! Chết cha! vì quá mừng kỳ này mình về sớm với em 2 ngày trước nên em quên khuấy chưa kịp giới thiệu với mình... đây (tay thị chỗ vào gã thanh niên) là anh cùng cha khác mẹ với em, hiện là thư ký sở máy gạo Hạ lý dưới Phòng. Vợ chồng anh chị vừa từ Hải Phòng lên làm quẹo vô đây thăm em và có hồi thăm cả mình : em biểu mình đi «ma nớp» cả chục ngày nữa mới về.

Thấy nói có cả vợ cùng đi theo ông «anh bố» này, Erlinger vội đảo mắt ngo quánh... ngờ ngác chẳng thấy thị mợt nào đứng trong phòng khách, ngoài có vợ trác nét của y, liền hỏi :

— Vậy thì... vợ anh ấy đâu?

Lạnh trí, không hề lâm bí trong những hoàn cảnh gay cấn, ngại nghèo, Lê thị Hải Yến bên tâm bộ thần nhiên như có thật, nói :

— Dạ, chị em vừa đến đây được gần khúc đồng hồ, bỗng thấy sao từng tức khó chịu ở bụng dưới... có lẽ vì đi ô tô ray lắc dữ quá, bị động thai, nên chị có xin lỗi em đến bệnh viện bác sĩ Patterson đường Hàng Chuối để khám thăm thai... xem có gì đáng ngại không... Chị mới đi nửa giờ... có lẽ cũng sắp trở về... ngưng một thoáng, cô ả lại tiếp :

— Em có mời vợ chồng anh chị dùng cơm trưa nay, nhưng, anh chị đã từ khước vì trưa nay, anh chị sẽ dự tiệc cưới cô em con ông chú tại «Thăng lâu Vàng» (A l' Escadier d'or) tức Cao lầu Đồng hưng Viên Phố Hàng Buồm Hàngội.

Đây chỉ là câu chuyện dựng đứng do thiếu phụ lằng lờ lạnh trí đã bịa đặt đối chồng như có thực, hy vọng «đánh tháo, gỡ nguy» cho nhân tình. Nhưng Quan Năm Erlinger vẫn bán tín bán nghi, chốc chốc lại lăm lét... liếc ngo thanh niên để dò xét ý tình.

(CÒN NỮA)

TIỂU THUYẾT PHONG TÁC của HOÀNG HẢI THỦY



GIỮA NHỮNG NGƯỜI ĐÃ CHẾT

(TIẾP THEO)

Mạnh vội nhìn số chiếc tắc-xi. Tuy vậy, chẳng đủ kịp nhìn thấy khi ra khỏi nghĩa trang, ngoài chiếc tắc-xi tay Kiều Dung còn cầm một bông hoa. Một bông hoa huệ trắng ngần lấy từ bó hoa đặt trên một ngôi mộ nào đó. Chiếc tắc-xi chở Kiều Dung chạy xuôi trên con đường một chiều. Mạnh trở hết tài lái xe chạy theo. Tới cầu xa lộ, chàng theo kịp nàng.

Bây giờ là 11 giờ, trời nắng nhưng không nhiều nóng. Và nền trời thật xanh. Kiều Dung xuống xe ở bên kia cầu và đi bộ qua cây cầu nhỏ vào vùng đồng ruộng ven bờ sông, nơi có vài quán giải khát được coi là chỗ hẹn của những cặp nhân tình thành phố. Nàng vẫn cầm bông hoa trong tay.

Mạnh xuống xe và đi trên con đường đất. Kiều Dung đã đi. Vào xa, cảnh đồng đang mùa lúa chín vàng. Nàng bắt đầu nung làm cho mùi lúa chín tỏa lên thơm ngát. Mạnh ngửi mùi lúa chín và nhớ lại những ngày thơ ấu năm xưa đi cắm trại Hương Đạo Sinh. Một mùa hè ở đình làng Yên Sở ven sông Đáy nhìn sang bên kia sông là Sài Sơn và Chùa Thầy. Với những bình minh nạm vàng và những đêm trăng như dát bạc trải lại làm Mạnh bàng hoàng, ngây ngất.

Kiều Dung đi chậm chậm ven sông với dáng người thanh thanh và tà áo xanh bay trong gió. Tới một khúc nước sông phình chiểu ánh nắng sáng loé lên và Mạnh hoa mắt nhìn thấy mất nàng. Chàng có cảm giác như nàng là một tài tử thiện nghệ đang diễn một cảnh rong chơi và chàng là nhà đạo diễn không mấy lành nghề. Chàng bước vội lên để cho khúc sông có ánh nắng chuyển đi và để chàng lại nhìn thấy bóng Kiều Dung.

Nhưng vết nắng đã chuyển mà chàng vẫn không thấy lại bóng nàng. Kiều Dung biến đi thật nhanh. Mạnh sửng sốt khi nghe tiếng súng nổ trên cầu. Chàng nhìn về phía phát ra tiếng súng và thấy người lính đứng giữa cầu chĩa cây súng lên trời nổ đẹt. Tiếng đạn đi vút ngang bầu trời xé không khi tạo thành những tiếng véo véo. Rồi người lính gác, vừa la lối vừa rồi rít ra hiệu cho chàng. Mạnh không nghe rõ tiếng la của anh nhưng những cái vẫy tay khẩn trương rồi chỉ xuống dòng sông của anh làm chàng sợ tỉnh.

Chàng vội chạy tới bờ sông và không cần nhìn xuống, không cần suy nghĩ, chàng nhẩy ào xuống

ước. Hai chân chàng thọc sâu xuống sông, và chàng phải hết sức nhoài người về phía mái tóc đen đang nổi lập lo. Khi chàng nhoài tới được chỗ trước đó mấy giây đồng hồ chàng trông thấy mái tóc Kiều Dung nay đã trôi đi đâu mất.

Cũng may là Mạnh bơi khá và dòng sông lúc đó nước chưa chảy xiết. Chàng ngụp xuống, hai tay quờ quờ. Hai mắt mở lớn, chàng chỉ nhìn thấy màu nước vàng đục lờ. Trong phút không hy vọng gì nhất, tay chàng vớ được mái tóc nàng...

Khi Mạnh lóp ngóp sọc được Kiều Dung vào bờ sông, người lính gác trên cầu trông thấy nàng nhảy xuống sông và nổ súng báo hiệu đã sách súng chạy xuống tới nơi. Người thiếu phụ tự trăm ngàn quá. Hai đầu gối Mạnh mềm nhũn và cùng với nàng, chàng ngã xuống bờ cỏ.

Người lính giúp Mạnh kéo Kiều Dung lên khỏi dòng sông. Anh nói liu tiu:

— Trời... Trời... Đàn bà, con gái nhảy xuống sông hoài... Chỗ này như có dớp... Bọn tôi đã thấy mấy cô nhảy xuống chỗ này rồi... chết cả. Đứng trên cầu bọn tôi nhìn thấy nhưng chạy xuống cứu không kịp... Nước trời xác gần nhất cũng là về tới Nhà Bè mới nổi... May quá bà này chưa chết... Ông đi theo sát bà chứ không thì cũng tiêu tung rồi...

Mạnh há hốc mồm ra để thở. Tuy Mạnh không trả lời, chàng cũng chẳng nghe rõ người lính nói những gì, nhưng anh ta vẫn hỏi chàng:

— Phải ông là chồng bà ấy không?

Mạnh không thích nói dối, chàng cũng không ứng biến nhanh nhưng trong trường hợp này, chàng phải cố gắng nói dối. Thật ra, người binh sĩ vô tình cấp cho chàng một lý do để chàng khỏi phải giải thích nhiều. Người ta ở đây, những người có quyền như người lính này, sẽ không cho phép chàng mang thiếu phụ tự trăm này đi nếu chàng nói rằng chàng không quen biết gì hết với nàng. Chàng lại càng không thể khai rằng chàng là một thứ thám tử tư được chồng nàng mướn đi theo nàng. Chỉ nội một việc một anh đàn ông lên đi theo một người đàn bà có vẻ sang trọng cũng đã làm đủ cho anh đàn ông đó bị nghi kỵ. Con nết người đàn ông là chồng hay người tình của kẻ chán đời thì lại khác.

Mạnh vội vã gạt đầu:

— Dạ... Dạ...

Bây giờ nếu chàng có chối mình không phải là chồng của người thiếu phụ này có thể người ta sẽ không tin.

Kiều Dung nằm trên cỏ khô đầu nàng gối lên bờ ruộng. Hai mắt nàng nhắm nghiền và làn da mặt nàng xanh nhợt nhưng ngực nàng nhấp nhô theo nhịp thở. Người binh sĩ cúi nhìn nàng, anh ta nói bằng giọng thông hiểu:

— Không sao đâu. Ông khỏi lo... Bà ấy chỉ bị một mẻ uống nước no. Tỉnh lại bây giờ đây.

Mạnh cảm thấy thêm thuốc lá. Chàng móc túi lấy ra gói thuốc nhưng gói Lucky vừa mua hôm sáng đã trở thành một túi giấy lều bều, lủng lủng những nước, Chàng vùi gói thuốc xuống đất và người lính lịch sự:

— Tôi có Bas'os xanh. Ông hút tạm.

— Cảm ơn.

Mạnh rút điếu thuốc và ghé vào mũi lửa bốc lên từ chiếc hộp quẹt Zippo trên tay người lính. Chàng thấy cần phải tỏ ra lịch sự đáp lễ:

— Ông là Trung sĩ...?

— Hạ sĩ nhất. 18 năm lính, đi từ binh nhì 18 năm mới lên được cái chức hạ sĩ nhất này đó ông.

Mạnh hít hơi thuốc và nhìn bằng tên với cái chữ bạc màu trên ngực áo người hạ sĩ:

— Hạ sĩ Cam... Xin lỗi... Hạ sĩ nhất Cam... Cảm ơn Hạ sĩ nhất nhiều lắm... Nhờ ông bin súng tôi mới biết là bà ấy... là vợ tôi nhảy xuống sông. Lúc ấy tôi còn đứng mãi trong kia. Tôi lại bị nước sông có ánh nắng làm lóa mắt chẳng trông thấy gì cả...

Người Hạ sĩ cũng đốt một điếu thuốc, anh cười hi hi như chuyện bí hiểm của Mạnh chỉ là một tấn kịch vui:

— Ối... Bọn tôi nhiều kinh nghiệm với mấy bà, mấy cô tự tử lắm rồi ông ơi. Thấy cô bà nào lơ vơ đi một mình gần bờ sông là chúng tôi để ý rồi... Để mấy bà, mấy cô chết ở gần nơi chúng tôi có phận sự canh gác, bọn tôi phải vớ xác này, phải khai báo này, phiền lắm. Bọn tôi gác ở đây một vì bọn đặc công phá hoại cầu thì ít nhưng một vì mấy bà giận chồng, giận con thì nhiều. Dân nói với ông rằng bà nào, cô nào tới đây với ý nhảy xuống sông, chỉ cần nhìn một cái là bọn tôi biết ngay. Tâm lý mà... Chỉ những bà, những cô chán đời mới đi lơ vơ một mình ở bờ sông. Bọn tôi nhiều khi biết trước mà ngăn không nổi. Đầu có luật nào cấm mấy bà, mấy cô đi chơi trên bờ sông. Như hôm nay vậy, khi bà nhà đi qua cây cầu nhỏ kia tôi đã để ý thấy rồi. Nhưng sau lại thấy có ông đi theo, tôi nghĩ rằng rồi ông sẽ theo kịp bà ấy nên lảng đi ngoảnh đi ngoảnh lại một cái đã thấy bà ấy nhảy xuống rồi...

Mạnh thở dài:

— Chắc nhà tôi uống nhiều nước. Tôi phải đưa bà đi nhà thương. Một lần nữa, Hạ sĩ nhất Cam lại sốt sắng tìm cho chàng lối thoát:

— Ông có xe hơi không?

— Dạ có, Nhà tôi tới đây bằng tắc xi, tôi chạy xe theo nhà tôi, xe tôi đậu mãi ngoài xa lộ kia.

— Ông ra cho xe vào đây đi. Xe vào được mà. Tôi ở đây canh chừng bà dùm cho...

Khi Mạnh lái được chiếc Simca vào tới nơi, Kiều Dung đã ngồi dậy. Nàng ngồi trên bờ ruộng, mặt nhìn ra dòng sông.

Mạnh đứng xe lại và trong một lúc, chàng cảm thấy sự hãi, do dự. Chàng đã nói dối người Hạ sĩ rằng nàng là vợ chàng, và người Hạ sĩ đã tin. Nếu anh ta vô tình nói lời gì với Kiều Dung và nàng ngần ngại, chỉ nàng cần nói: «Người đó không phải là chồng tôi...»

Nhưng dường như cả hai người đó đều không nghĩ ý gì đến Mạnh cả. Người thiếu phụ ngồi nhô ra dòng sông, như nàng chưa hề nhảy xuống do tự trầm và y phục nàng không hề ướt. Người quân nhân đứng hút thuốc lá và tỏ vẻ kính trọng sự im lặng của kẻ vừa chết hụt. Mạnh xuống xe đi tới. Chàng rùn lên khi nói trống không:

— Kiều Dung... Chúng mình về...

Nàng quay lại nhìn chàng khi nàng nghe chàng thốt ra hai tiếng Kiều Dung, nhưng đôi mắt tuy mở lớn mà vô hồn, nàng không nhận ra chàng là ai song như việc đó với nàng không phải là việc quan trọng. Như trong giấc mơ, Mạnh thấy nàng đứng lên. Kiều Dung đi về phía xe đậu. Mạnh lung tung và ngượng nghịu bắt tay Hạ sĩ nhất Cam:

— Cảm ơn ông nhiều...

— Ông huê gì—Hạ sĩ Cam cười hài lòng: Ông đưa bà ấy về đi.

Mạnh rảo bước và theo kịp Kiều Dung trước khi chàng ra tới con đường xe đậu. Đi sau nàng, chàng nghĩ lại mùi hương chàng thấy hồ này, trong nghĩa trang. Chàng mở cửa xe và nàng ngồi vào cạnh tay lái, như đó là việc tự nhiên nhất đời. Mạnh đi vòng qua cửa xe bên kia để ngồi vào xe. Chàng thấy cần phải nói:

— Bà vừa ngã xuống sông. Tôi tỉnh cở trông thấy nên nhảy xuống cứu bà. Bây giờ để tôi đưa bà về nhà...

Chàng nói tiếp, mắt không dám nhìn vào mặt nàng:

— Tôi là Mạnh, luật sư...

— Tôi thật không biết có những chuyện gì đã xảy ra dẫn tới tôi. Tôi chỉ biết rằng sáng nay khi đi ra khỏi nhà, tôi không hề có ý định tự tử. Bây giờ tôi cũng không tin rằng tôi vừa tự tử. Có thể là tôi vừa ngã xuống sông thật...

Giọng nói của nàng có những âm thanh mơ hồ kỳ diệu. Mạnh rung mình. Vì chàng chợt thấy giọng nói của nàng rất quen thuộc, như chàng từng được nghe nàng nói đã nhiều lần. Trong khi sự thực, đây là lần thứ nhất: chàng được nghe tiếng nàng nói, được ngồi cạnh nàng. Tiềm thức của chàng đã tưởng tượng ra tiếng nói của nàng mặc dầu chàng không muốn, chàng không hay biết. Sự lạ này giải thích tại sao có những người vừa gặp nhau lần đầu mà đã có cảm giác như gặp nhau đã từ lâu lắm.

Mạnh nhìn sang Kiều Dung. Trong khung sắt tương đối kín của chiếc xe, mùi hương từ người nàng tỏa ra làm chàng ngây ngất. Không những chỉ là mùi hương, trong không khí còn có một thứ

mùi đa thịt đàn bà huyền diệu, mơ hồ và cũng một lúc, rất thực. Một thứ mùi quyến rũ mà Mạnh chưa từng thấy bao giờ. Kiều Dung ngã mái tóc còn ướt nước lên thành ghế, mặt nàng nhìn lên trời xanh qua làn kính chắn gió. Nhìn gần, chàng thấy đôi môi nàng hơi đầy. Nàng có vẻ khác với hình ảnh Kiều Dung chàng nhìn xa trong nhà hàng La Cave đêm qua. Kiều Dung đêm qua là một thiếu phụ quý phái, thanh lịch, một cái bóng Kiều Dung ướt át và tả tơi này là một người đàn bà xương thịt tầm thường, một người đàn bà ở cùng một giai cấp với Mạnh.

Chàng nhắc lại:

— Tôi đưa bà về nhà...

Chàng đợi chờ, mặc dầu chàng biết nếu nàng hỏi, chàng sẽ không thể trả lời nổi. Đó là chuyện chàng đã biết. Tên nàng đã gọi tên nàng hồi này: «Kiều Dung». Chúng mình về...» Nếu nàng hỏi tại sao ông biết tên tôi, chàng sẽ chịu chết. Chàng không muốn nói cho nàng biết rằng chàng chỉ là một anh trinh thám tư hạng bé được chồng nàng — người chồng tỷ phú của nàng — trả tiền hậu hĩ nhờ đi theo do nàng. Nhưng nếu chàng không chịu nói sự thật, chàng sẽ không sao giải thích được việc tại sao chàng lại biết tên nàng. Cái sắc tay của nàng đã trôi đi theo dòng nước, nếu có cái sắc tay ấy, chàng có thể nói bừa rằng nhờ giấy tờ trong sắc của nàng mà chàng biết.

Mạnh biết rằng Kiều Dung không ghi nhận được lời chàng nói hồi này, nàng không nhớ chàng đã gọi tên nàng. Có thể là mai đây nàng sẽ nhớ lại nhưng không cần, mai đây bao giờ nàng nhớ và hỏi hãy hay.

— Tôi là bà Thịnh... ông có thể gọi tôi là Kiều Dung...

Mạnh yên lặng chờ nàng nói tiếp:

— Tôi chưa muốn về nhà. Tôi không muốn cho chồng tôi biết là tôi vừa ngã xuống sông... Ông có thể đưa tôi về một nơi nào... cho tôi sửa sang lại một chút được không?

Câu đề nghị nằm ngay trên đầu lưỡi Mạnh: «Mời Kiều Dung về tạm nhà tôi...» nhưng sự nhút nhát làm chàng cầm nín. Khi nàng nói:

— Về nhà ông Mạnh có tiện không?

Chàng choáng váng nhưng chỉ nói rất lạnh:

— Cũng được.

CÒN TIẾP



THIỆU QUANG

ĐỜI LẮM CẨM

những chuyện rất lăm cẩm
nhưng có thật 100 phần 100

Cai tù chịu chơi

VONG CẮC, Thái Lan (AP) Hai người cai ngục Thái Lan đã bị cách chức vì quá chịu chơi, cho phép tù nhân ra khỏi khám để thăm chị em ta.

Hai cai ngục trên tên là Prasat Wongpot 37 tuổi và Vecra Chatura Pitporu 33 tuổi, cho phép tên tù Noi Ubonrat ra khỏi khám đường để về gặp vợ. Sau khi thăm vợ, Noi và 2 chàng cai ngục chịu chơi đã cùng nhau đi lại ba sơi và tới lúc «đã rồi», cả ba lại dẫn nhau vào 1 nhà chứa để thăm chị em ta.

Mặc dù tù nhân đã được đưa trở lại khám đường một cách bình yên vô sự nhưng hai chàng cai ngục vẫn bị cách chức như thường vì chịu chơi là chịu chơi mà luật là...luật!

24 triệu dân Mỹ hút cần sa

NỮU ƯỚC, Hoa Kỳ (AP) Một bản nghiên cứu của Hoa Kỳ mới đây đã cho biết rằng có tới 24 triệu người Mỹ đã tập hút cần sa tuy nhiên 213 số này không bị nghiện thực sự.

Raymond Shafer, cựu Thống Đốc tiểu bang Pennsylvania đã tiết lộ như thế trong một cuộc phỏng vấn dành cho một đài truyền hình Hoa Kỳ.

Shafer cũng cho biết rằng qua bản nghiên cứu trên thì 14 phần trăm thiếu niên Hoa Kỳ, tuổi từ 12 tới 17 đã tập hút cần sa.

Thế mới biết nước Mỹ văn minh cái gì cũng... nhất thế giới!

Thử tóc để biết trai hay gái
BONN, Tây Đức (Reuter) Một vấn đề của các thế vận hội là bảo đảm các nữ lực sĩ thực sự là giống cái. Lần đầu tiên trong lịch sử thế vận năm nay, nhưng sự chuẩn bị y khoa mới đã được đưa ra để trắc nghiệm xem các nữ lực sĩ tham dự

thế vận hội Munich có thật là phụ nữ hay không.

Một sợi tóc lấy từ đầu mỗi lực sĩ sẽ được đem ra soi trước kính hiển vi để phát giác ra phải tính của họ mà không nghĩ ngờ gì cả. Ủy Ban Thế Vận Tây Đức, trong một thông cáo phát hành tại Bonn đã cho biết như trên.

Như vậy, các nữ lực sĩ sẽ không còn bị bối rối khi phải trải qua những cuộc khám xét thân thể mà nhiều người từng chống đối. Cuộc thi nghiệm tóc được áp dụng thay thế cách thi nghiệm máu nơi ở cổ họng, là phương pháp trước đây được coi là ít gây khó chịu, bối rối cho các nữ lực sĩ nhất.

Bà lão 72 tuổi vô địch đô vật

SHIMODA, Nhật Bản (Reuter) Một bà già 72 tuổi đã oanh liệt đoạt chức vô địch môn đô vật cổ truyền của Nhật tại Shimoda, vùng bờ biển Trung bộ của Nhật Bản.



Yamamoto đã đoạt chức vô địch đô vật phụ nữ trong một cuộc so tài được tổ chức lần đầu tiên tại Shimoda kể từ sau thế chiến thứ hai.

Trong trận chung kết, bà Yamamoto, một nữ đô vật từ 20 năm nay đã lần lượt hạ chín đấu thủ trẻ tuổi hơn, trong số đó, nữ đấu thủ trẻ nhất cũng đã 63 tuổi.

Khỏa thân sắp được công khai

HOA THỊNH ĐỐN (Reuter) Ông Bob Johnston, chủ tịch hội khỏa thân Hoa Kỳ cho biết những người khỏa thân ở Mỹ sắp nói lời công khai những biện pháp an ninh bảo sự sống biệt lập và bí mật.

Dân chúng Hoa Kỳ đã tỏ ra đại độ hơn khi cho phép những dân

«chuồng cừ» chấm dứt tình trạng sống biệt lập với xã hội, và vào mùa hạ này sẽ không còn có những băng hiệu «cấm vượt qua» tại các cổng ra vào của 150 hội khỏa thân gồm 20.000 người, và du khách cũng sẽ được nghênh đón.

Với đà tăng tiến này, những bồi viên cũng sẽ được thâu nhận để đứng, kể cả những người độc thân, mặc dầu các hội vẫn giữ chủ trương căn bản chỉ thâu nhận các gia đình và các cặp vợ chồng.

Ông Johnston nói trong một cuộc họp báo: «Tôi không nghĩ khỏa thân sẽ là một vấn đề lớn lao kể từ nay. Không còn lý do nào nữa phải giấu diếm hội của chúng ta. Dân ông cũng như dân bà coi chuồng bây giờ được thấy trên sân khấu mà không xảy ra rắc rối gì».

Cởi chuồng để phản đối kếp hân đối chuồng cừ

MELBOURNE, Úc Đại Lợi (UPI) Năm cô gái Úc đã thoát y tại Melbourne để phản đối thái độ thù nghịch của một số người tại tỉnh này đối với những vũ nữ thoát y.

Năm cô gái trên đã tự cởi với nhau lại bằng một sợi dây xích rồi cởi bỏ mảnh vải che ngực của bộ quần áo tắm hai mảnh của họ. Đám đông tụ họp quanh các cô gái lên tới hơn 300 người khiến xe điện phải ngừng chạy và các xe hơi trên đường phố đã bóp còi inh ỏi...

Sau cùng cả năm cô gái đều bị «bạn dân» hốt lên xe đem về biệt và tội «công xúc tu sĩ».

Sự thật đau lòng

Ban quản trị tuần báo Idaho Hoa Kỳ, đã quyết định thay thế khổ báo 21x30 bằng khổ 8 cột của các nhật báo thông thường: Lý do: Ngay cả ở bên Mỹ, một số lớn độc giả mua báo cần khổ giấy lớn để... gói đồ.

PRENTICE HALL

Trung thành với sự thật

Trong một số báo, một tờ nhật báo xuất bản ở Mỹ đã đề một phần tư trang bỏ trống, ở giữa có mang chữ lăm cẩm sau đây: «Khoảng trống này dành để in bài của ký giả John Smith người đã bỏ quên bản thảo trong túi và đi câu tới lúc báo lên khuôn, vẫn chưa trở về».

THE CHAPARAL

ĐỜI MUÒN MẶT • ĐỜI MUÒN MẶT

Y HỌC

Thuốc chủng lấy từ con người

Từ xưa tới nay, đa số các loại thuốc chủng ngừa bệnh như tề bạch, sởi... đều bằng những vi trùng suy yếu sau nhiều lần cấy vô cơ hoặc các loài vật, như khỉ, gà...

Tiến vừa qua, trung tâm nghiên cứu sinh môi học đã chứng nhận rằng viên bào chế Pfizer (mà người VN cũng đã dùng khá nhiều thuốc dơi nhân hiệu này), đã sản xuất được một loại thuốc uống ngừa tề bạch làm bằng cực trùng đã sống trong cơ thể con người. Loại thuốc này hơn hẳn loại cũ vì người uống không sợ phản ứng bất ngờ.

Bác sĩ Leonard Hayflick đầu tiên đã dùng các tế bào phôi lấy ra từ một bào thai bị hư ở Thụy Điển. Cấy vi trùng vào các tế bào đó, các khoa học gia sau khi làm chúng yếu sức đi có thể dễ dàng chúng trong

tình trạng đông lạnh một thời gian khá lâu. Rồi khi cần tới mới cho vi trùng hồi sinh đủ để trở thành thuốc ngừa bệnh.

Thời trước, mỗi lần cấy vi trùng vào quả cật con khỉ, người ta lại phải dùng một nhóm tế bào mới. Ngoài ra, cũng khi đó tế bào khỉ còn mang nhiều cực trùng nguy hiểm khác. Đã có tới 23 nhân viên phòng thí nghiệm bị thiệt mạng vì khi truyền bệnh khi làm việc bên cạnh các ông Tề này.

Khi dùng thuốc chủng làm từ tế bào loài người, người ta chỉ ngại một điều duy nhất là các tế bào đó có thể trở nên tế bào ung thư. Nhưng ngày nay y giới đã biết rõ các tế bào ung thư chứa một bộ nhiễm sắc nhiều hơn 46 nhiễm sắc chất (chromosomes) thường lệ. Nhờ vậy họ có thể khám phá dễ dàng, nếu trong tế bào làm thuốc có triệu chứng ung thư, để loại trừ ngay. Bác sĩ Hayflick cũng cho biết thuốc uống ngừa tề bạch đã được dùng rất có kết quả tại Anh Quốc và Nam Tư.

VĂN HÓA

Nghệ thuật và phụ nữ

Theo truyền thuyết, hội họa đã do một người đàn bà phát kiến lần đầu tiên. Đó là người con gái của một bác thợ Hy Lạp làm đồ gốm, nàng đã vẽ cái bóng nghiêng của người tình lên vách hang, trong ánh sáng của ngọn nến.

Nhưng từ đó, phụ nữ bị coi là không có khả năng sáng tạo được những công trình nghệ thuật đáng kể, vì họ không thể vượt qua được cái «cầm quan đàn bà» của họ. Phụ nữ ngày nay nhiều khi vẫn không vượt qua được thành kiến đó.

Kim Tự Tháp có thể đã do phụ nữ về kiến, nhưng từ khi lịch sử nghệ thuật bắt đầu được ghi chép

đăng hoàng, thì các nghệ sĩ danh tiếng đều là đàn ông cả.

Tại sao vậy? Một sử gia chuyên nghiên cứu về nghệ thuật cho rằng «có thể không có các nghệ sĩ phụ nữ vĩ đại, dù có nhiều vị rất có tài. Cũng như không thể có một nhạc sĩ người Nga mà chơi nhạc jazz cử khôi, hay một người xứ Eskimo là vô địch quần vợt được, dù chúng ta có muốn vậy!»

Phụ nữ không được tham dự các hiệp hội nghệ sĩ trong những thế kỷ 15, 16, và sau này không được vô hạn làm việc.

Cho tới cuối thế kỷ 19, họ còn bị cấm học môn hội họa khỏa thân trong các trường mỹ nghệ. Họ chỉ được «vẽ nhì nhằng» bằng màu nước, học đàn, hoặc nếu nghèo hơn thì nặn bình. Khẩu thẩm mà thôi. Do đó mới có huyền thoại về cái «cầm quan phụ nữ» thực ra thành kiến đó chỉ để diễn tả những vẻ dịu dàng thanh tú, mềm mại, thơ mộng... của phụ nữ mà thôi.

Nhiều nữ nghệ sĩ không có can đảm theo đuổi nghệ thuật để xóa bỏ cái thiên kiến kể trên.

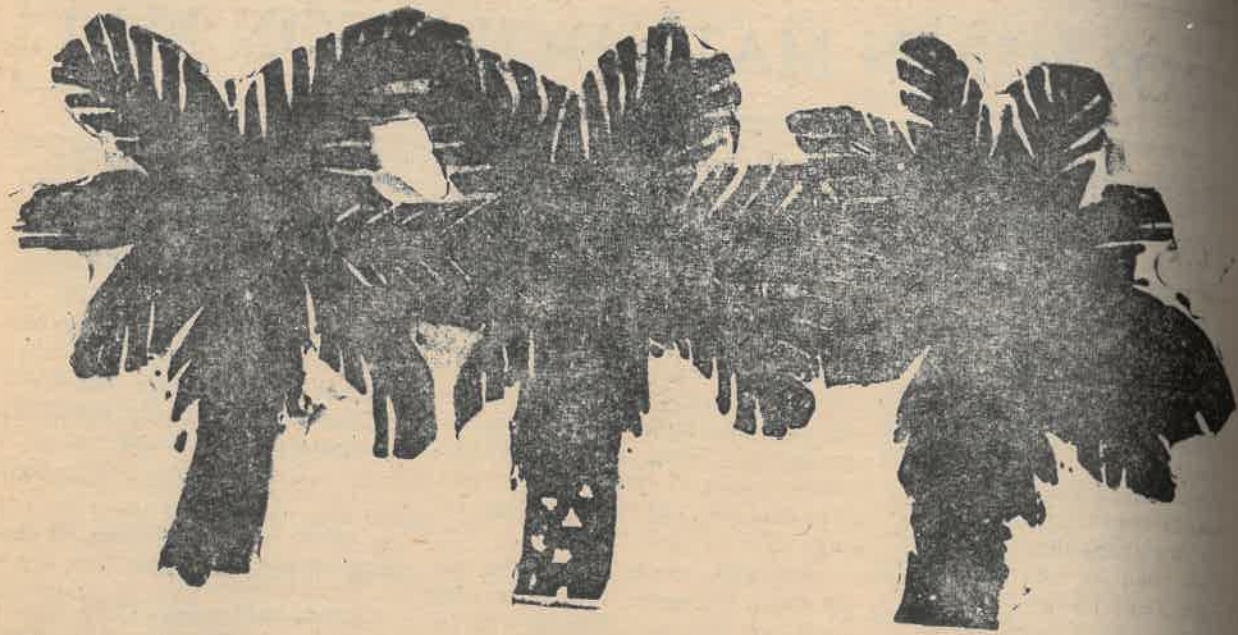
Cho tới nay, sau 40 năm làm việc trong bóng tối, bà Alice Neel, 64 tuổi, mới được công nhận là một trong số rất ít nghệ sĩ có khả năng diễn tả được vẻ sống động trong một bức chân dung biểu hiện «Expressionist».

Thực ra, hầu như không có cách nào để biết phải tính (sex) của một nghệ sĩ khi nhìn vào tác phẩm của họ. So sánh tranh của Renoir và của Sonia Delaunay, người ta thường cho rằng Renoir có nhiều nữ tính hơn!

Vì vậy, nhiều phụ nữ thích được nổi danh là một nghệ sĩ trước, rồi nếu tình cờ mới thêm chữ «nữ» vô sau.

(Hạ Quyền viết theo tài liệu ngoại quốc)

(Xem tiếp trang 56)



PHIÊU

TEĐE

(TIẾP THEO)

Qua những khóm lau trắng những bụi hoa marguerite vàng nở hoang, chúng tôi vào khu ướp hương thông.

Tôi thấy một dấu hiệu hòa bình vẽ bằng sơn trắng trên vách đá. Một chiếc B52 trong vòng tròn. Ban the Bomb. Tôi nghĩ tới một chú GI ngây ngô nào đó trong đoàn Convoy đã vẽ dấu hiệu này trong phút nghĩ tới chiến tranh.

— Tôi Đà Lạt rồi hả anh?

Nàng thoáng mệt sau cuộc đi dài nhưng mắt nàng lóe vui. Tôi gạt đầu và nắm bàn tay nàng. Nàng kéo cổ áo lên cao. Chúng tôi chui vào một cái tú lạng của trời.

Chiếc xe Toyota ở phía trước ngừng lại bên bờ cỏ cao cạnh một suối nước. Chiều lặng có thể nghe thấy tiếng suối và tiếng chim hót lạc.

Xe của chúng tôi cũng ngừng. Tôi mở cửa xe hỏi «Vòn»:

— Bà đi đâu thế?

Chồng «Vòn» mỉm cười trả lời thay nàng:

— Bà ấy đi «hái hoa»!

Hương hỏi tôi:

— Ở đây có hoa hả anh?

Tôi hỏi đùa nàng:

— Thế em có «buồn» đi hái hoa không?

Nàng cười và hiểu «hái hoa» là gì. Thế là tất cả chúng tôi ra phía sau lưng cô và hái hoa. Tiếng suối

át tiếng «hái hoa» của chúng tôi.

Anh bạn văn sĩ lúc lên xe nói tếu:

— Phải gọi là «trời hoa» mới phải!

Chúng tôi cùng cười. Ông tài xế không cười. Ông không «hái hoa». Có lẽ ông đang nghĩ tới ngày mai phải mang xe trở, lại Saigon một mình mà không có bánh xe sơ cua. Hái hoa xong bụng đói tức.

Tôi hạ kính cửa xe. Hương thông vào. Tôi hít đầu mũi nàng. Một thoáng lạnh. Nàng nhắm mắt hít không khí thơm.

— Mùi thơm tuyệt thật. Thích như mùi Royal Bain de Champagne!

Tôi bảo nàng:

— Nhưng mùi thơm không tuyệt với một người đàn bà!

— Người đàn bà nào anh?

— Một người đàn bà buồn. Anh còn nhớ cách đây vài năm, trong một chuyến xe đi lên Đà Lạt anh ngồi cạnh một người đàn bà, khi xe đến khu rừng thông thì bà ấy khóc. Bà ấy không vui nhưng bà ấy bảo anh mùi thơm làm bà nghĩ tới mùi áo quần của đứa con trai đẹp nhất của bà bị tử trận tại Cà Mau. Bà đã xuống tận đơn vị lãnh xác con về Saigon trên một chiếc Dodge. Mùi áo quần mới giống mùi gỗ thông.

Mặt nàng trầm. Xe của chúng tôi bắt đầu xuống dốc. Hai bên là hai hàng mai hoa trắng lấm chầm. Anh bạn văn sĩ nói chuyện với nàng để nàng quên mùi quan tài:

— Ở Đà Lạt chỉ khoái nhất là đi hái hồng thơm! Hồi còn học ở Đà Lạt, tôi bọn này thường cầm kéo đi cắt hồng hồng tặng nhau! Tôi còn cái thú là đi ăn cắp sách ở thư viện! Ăn cắp sách là một hành động «béo» nhất!

Tôi bảo nàng:

— Em có dám ăn cắp sách qui ở thư viện cho anh không?

Nàng nháy mắt thật nghịch và bảo tôi:

— Dám chứ!

— Còn anh sẽ cắt hồng cho em! Ngay đêm nay anh sẽ làm điều đó!

Câu chuyện ăn cắp sách và hồng bị bỏ lửng khi xe của chúng tôi tới khách sạn.

Chúng tôi chuyển vali từ xe xuống và lấy phòng. Phòng tôi và nàng nhìn xuống một thung lũng xanh có một biệt thự quét màu gạch non. Nàng bảo tôi cái biệt thự đó trông dễ thương như ngôi nhà của Bạch Tuyết và bây giờ lún trong phim hoạt họa của Walt Disney nàng xem hồi còn bé. Tường của căn phòng được lót bằng gỗ màu nâu hạt dẻ. Chiếc bàn len màu vàng hoa mặt trời. Ấm và hạnh phúc. Ở gần hồ lớn có một biệt thự trồng hoa mặt trời đẹp vô cùng. Nhưng có một chiếc xe hồ là đầu trước những bông hoa. Người ta đang trải thảm con đường. Bụi phủ kín chất rực của hoa:

Tôi bảo nàng:

— Bây giờ mà có hạt dẻ tây ăn thì tuyệt! Anh nhớ hồi còn nhỏ mẹ anh thường cho tôi ăn một túi hạt dẻ tây rang ăn vào những ngày lạnh như thế này. Tôi anh để hạt dẻ vào khe cửa, đầy cánh cửa ho vỡ vỡ rồi lấy nhau ăn. Bụi và thơm ghê lắm. Nhưng nghe tiếng vỡ vỡ còn thú hơn. Ở đây chỉ có lạc rang thay hạt dẻ. Tối mai tôi mình lên khu Hòa Bình mua lạc về ăn.

Nàng lấy quần áo ngủ rồi vào phòng tắm. Tôi điều chỉnh vòi nước nóng và lạnh. Chấm sơn xanh và sơn đỏ. Nàng ở trong đó với những tia nước ấm.

Tôi thấy căn phòng thiếu một lọ hoa. Nàng tắm xong. Có mùi Chanel N°5. Tôi hôn cổ nàng và vào phòng tắm. Hơi nước nóng mờ gương. Tắm xong tôi lấy ngón tay vẽ hai con thiên nga hôn nhau và chữ LOVE. Tôi gọi nàng vào. Nàng nhìn hình vẽ trên gương và cười. Hai hàng răng nàng đều như phẩm chiếc gương cầm nàng học với cô Mộc Lan. Tôi bảo nàng:

— Em lấy cho anh cái lưỡi dao cạo!

— Anh cạo râu sao?

— Không. Em thích anh để râu, sao anh lại cạo!

— Lấy dao để làm một cử chỉ đẹp.

Nàng mở chiếc túi du lịch và lấy lưỡi dao cạo trong một cái hộp giấy đựng kim chỉ, khâu áo và khâu dây cổ của nàng.

Tôi mặc chiếc áo mưa da—chiếc áo mưa nàng tặng tôi sinh nhật năm ngoái—và mở cửa xuống sân.

Tôi bảo nàng:

— Anh sẽ cho em một surprise!

Nàng cười và đóng cửa.

Tôi xuống vườn trồng hoa. Bốn con chó lớn theo tôi. Tôi vờ đùa với chó. Tôi thấy trong vườn có một cái băng ghế «Hoa để ngắm chứ không để hái». Tôi cười thầm và nghĩ «Hoa để hái không để ngắm». Quí vị hái hay ngắm hoa? hái hay ngắm người yêu? hay cả hai?

Bốn con chó chạy ra cổng khi nghe thấy tiếng xe hơi. Người gác cổng từ văn phòng khách sạn mở cổng. Tôi đã ngắm bông hồng nhung đẹp nhất. Tôi cửa mạnh. Cuống hồng đứt. Tôi mở áo mưa và cầm kín bông hồng.

Nàng cười đưa hồng lên người:

— Em vẫn thích mùi chất của hồng. Bè ghê!

Nàng nhìn quanh phòng:

— Nhưng không có lọ để cắm!

Tôi vào phòng tắm lấy cái ly đựng nước đánh răng đổ nước để làm lọ hoa. Nàng cầm hoa rồi đặt ở đầu giường. Dưới ánh đèn chụp bông hồng nhung là một điểm yêu màu đỏ.

Tôi nhắm mắt ngủ với hình ảnh bông hồng nhung và khuôn mặt nàng. Chúng tôi bị đánh thức dậy với tiếng gõ cửa. Anh bạn văn sĩ bảo tôi và nàng:

— Ngủ sớm thế! Ông bà xuống đấu láo với tụi này cho vui!

Nàng mặc thêm chiếc áo len đỏ cổ cao. Ba chúng tôi xuống những bậc thang.

Những con chó ở nấc thang cuối cùng. Nàng sợ nhất con chó dodge. Mặt nó khó khăn. Tên nó là Fox. Fox là cáo. Tôi dặn nàng.

— Hề con Fox nó ngủ em thì cứ tỉnh bơ đi đừng chạy. Chạy là có vấn đề đấy!

Nàng mỉm cười gạt đầu. Chúng tôi xuống đến nấc thang cuối cùng. Con Fox mặt buồn. Nó không ngủ chân nàng như lúc nàng mới đến khách sạn. Qua sân thật lạnh.

Chúng tôi vào phòng của người đạo diễn. Thật nhộn. Một số đang chơi bài tây, một số đang kể chuyện phiến khói thuốc là sương ẩm. Tôi đốt một điếu Kent và hút chung với nàng. Người đạo diễn kể:

— Ngủ chung ấm và vui. Tụi Pháp cho thế là thường. Tôi nhớ một câu chuyện do một thằng bạn Pháp kể. Một đêm nó có thằng bạn trai đến nhà ngủ. Nó có một cô em gái. Phòng chỉ có một cái giường. Ở Paris lúc đó lạnh lắm. Mọi đầu nó định ngủ với thằng bạn trai ở dưới sàn và để cô em gái ngủ trên giường. Nhưng cuối cùng nó để ngủ với thằng bạn là nên ngủ với em gái nó trên giường. Còn nó ngủ với sàn. Như thế lịch sự và bình thường hơn. Một đứa con trai ngủ với một đứa con tra là một điều bất thường!

Chúng tôi ngồi ăn lạc rang. Lạc còn vỏ. Cái gạt tàn thuốc đầy dần. Người họa sĩ bảo tôi:

— Kent là khóc em nghìn trùng! Ông thích thú Kent à?

— Không. Tôi hút lung tung.

(xem tiếp trang 55)



● DOÃN QUỐC SỸ

Luận về tiểu thuyết

(TIẾP THEO)

B—GRAND LAROUSSE ENCYCLO-PÉDIQUE, 1964 :

Cuốn bách khoa của Pháp này chia tiểu thuyết ra làm bảy loại :

- 1) TIỂU THUYẾT THẢO KHẨU (6) (roman picaresque)
- 2) TIỂU THUYẾT PHIÊU LƯU (roman d'aventure)
- 3) TIỂU THUYẾT HƯƠNG XA (roman exotique) (7)
- 4) TIỂU THUYẾT LỊCH SỬ (roman historique)
- 5) TIỂU THUYẾT TÂM LÝ (roman psychologique)
- 6) TIỂU THUYẾT TRÌNH THẨM (roman policier)
- 7) TIỂU THUYẾT TẢ CHÂN (roman naturaliste)

C—ENCYCLOPEDIA BRITANNICA 1966 :

Cuốn bách khoa này dùng ngay những yếu tố chính của tiểu thuyết làm tiêu chuẩn phân loại tiểu thuyết.

Tiểu thuyết nào thì cũng phải xây dựng trên hai cái sườn chính là THỜI GIAN và KHÔNG GIAN làm môi trường hành động cho các NHÂN VẬT theo DỰNG Ý CỦA TÁC GIẢ.

● **KHÔNG GIAN :** Nếu lấy yếu tố không gian làm tiêu chuẩn thì đặt biệt có những loại tiểu thuyết này : loại thảo khấu (PICARESQUE NOVEL), loại phiêu lưu, loại hương xa (EXOTIC NOVEL), loại địa phương (REGIONAL NOVEL). (8)

● **THỜI GIAN :** Nếu lấy yếu tố thời gian làm tiêu chuẩn dĩ nhiên phải kể đến lịch sử tiểu thuyết. Nếu ta lại nhận xét kỹ, có thể phân biệt tới ba loại lịch sử tiểu thuyết. Một loại thuật đúng những nhân vật hành động và bối cảnh như lịch sử đã ghi, chỉ sắp xếp lại các tình tiết cho có thứ tự hấp dẫn, nghĩa là cho thành tiểu thuyết. Một loại cũng dùng những bối cảnh và nhân vật lịch sử đó nhưng chỉ dùng làm cái cớ để phục vụ cho một cốt truyện của riêng tác giả. (Như Alexandre Dumas khi viết LES TROIS MOUSQUETAIRES.) Loại sau cùng những nhân vật hoạt động trên bối cảnh lịch sử đều hoàn toàn do tác giả sáng tạo (như những tiểu thuyết lịch sử của Walter Scott.)

NHÂN VẬT : Nếu lấy nhân vật làm tiêu chuẩn phân loại, đôi khi cũng lẫn với cách phân loại lấy thời gian hay không gian làm tiêu chuẩn.

Tỉ như khi nhân vật hoặc làm cảm quá mức thường hoặc gian manh quá mức thường đi lang thang đây đó thì chính là loại tiểu thuyết thảo khấu — Picaresque Novel — vậy.

Nếu tiểu thuyết chỉ có một nhân vật chính, tính tình bình thường chúng ta gọi đó là loại Tiểu Thuyết Tiểu sử (biographical novel). Đây là loại phổ thông nhất. Nếu tác giả lại viết theo ngôi thứ nhất, xưng tôi, tức thì đó là Tiểu Thuyết Tự Thuật. Giai cấp hoặc nghề nghiệp của nhân vật thường thường chỉ là yếu tố phụ, duy với những nhân vật Cao bồi miền Tây, văn học Mỹ đã tạo lập được hẳn một loại tiểu thuyết mệnh danh là tiểu thuyết cao bồi — The Cowboy Novel với một nếp sống riêng biệt, bối cảnh riêng biệt có cá tính hẳn hoi.

DỰNG Ý CỦA TÁC GIẢ : Nếu căn cứ vào dụng ý của tác giả

thoạt tiên chúng ta phải nói đến loại tiểu thuyết huấn hũ (DIDACTIC NOVEL), hoặc nôm na ra là loại tiểu thuyết tuyên truyền (PROPAGANDIST NOVEL). Tỉ như nữ tác gia Mỹ Beecher Stowe (1811-90) khi viết CĂN LỀU CỦA CHỦ TÔM (UNCLE TOM'S CABIN) chính là để tuyên truyền cho tư tưởng giải phóng nô lệ của bà. Trong tiểu thuyết, dụng ý huấn hũ của tác giả thường nên lần đi thì lộn, lộ liễu quá nhất định sẽ làm giảm nghệ thuật của tiểu thuyết rất nhiều nếu không là sụp đổ hẳn.

Truyện tình hiệp sĩ xưa (romance), nay thành tiểu thuyết lý tưởng loại ngụ ngôn xafable) nay thành tiểu thuyết ngụ từ luôn luôn gói ghém một lý hướng huấn hũ nào đó, vậy nên hai loại này (tiểu thuyết lý tưởng và tiểu thuyết ngụ từ) cũng được coi là loại truyện có dụng ý của tác giả.

D—PHÂN LOẠI THEO TRUNG HOA XƯA :

Theo THIẾU THẤT SƠN PHÒNG BÚT TÙNG của Hồ Ung Lân tiểu thuyết Trung Hoa xưa được chia làm 6 loại :

1. CHỈ QUÁI : những truyện ma quái kinh dị.
2. TRUYỀN KỲ : những truyện thần tiên.
3. TẬP LỤC : những truyện ghi chép không quan trọng.
4. TÙNG ĐÀM : những truyện nói đùa vui chơi.
5. ĐIỆN ĐỈNH : những truyện dùng để biện thuyết ý mình.
6. CHÂM QUY : những truyện có mục đích luân lý như gia huấn, khuyến thiện.

Sách TỰ KHỔ ROÀN THU TỔNG MỤC ĐỒ YẾN của Kỳ Dịch chia tiểu thuyết làm ba loại :

1. TỰ THUẬT TẬP SỰ như TÂY KINH, TẬP KÝ, THỂ THUYẾT TÂN NGŨ.
2. KÝ LỤC DỊ VĂN như SƠN HẢI KINH, MỤC THIÊN TỬ TRUYỆN.
3. XUYẾT TẬP TỎA NGŨ (dùng lời lẽ để giải thích) như BÁC VẬT KÝ, THUẬT DỊ KÝ.

Như vậy tiểu thuyết theo quan niệm Trung Hoa xưa đúng là loại ghi chép những chuyện vụn vặt, tản mạn (tỏa tể chi kỳ tán.) Do đó mà

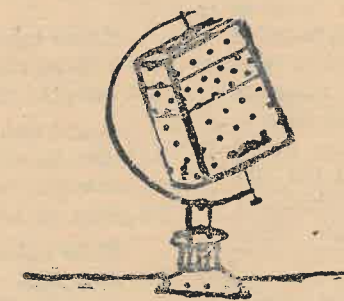
bao gồm cả những sách về tạp ký, bút ký, khảo chứng sự vật.

E—PHÂN LOẠI THEO VŨ NGỌC PHAN :

Tác giả NHÀ VĂN HIỆN ĐẠI lại căn cứ vào khuynh hướng chính của từng nhà văn V.N mà xếp thành mười loại như sau :

- 1) TIỂU THUYẾT PHONG TỤC
- 2) TIỂU THUYẾT LUẬN ĐỀ
- 3) TIỂU THUYẾT LUẬN LÝ
- 4) TIỂU THUYẾT XÃ HỘI
- 5) TIỂU THUYẾT TRUYỀN KỲ
- 6) TIỂU THUYẾT HOẠT KÊ
- 7) TIỂU THUYẾT TẢ CHÂN
- 8) TIỂU THUYẾT TÌNH CẢM
- 9) TIỂU THUYẾT TRÌNH THẨM
- 10) TIỂU THUYẾT PHONG SỰ

Vì ông Vũ chỉ chú trọng đến khuynh hướng chính của nhà văn nên khi phân loại ông đã bỏ rơi mất loại tiểu thuyết lịch sử, tỉ như Khải Hưng có viết cuốn Tieu Sơn Tráng Sĩ, lịch sử tề đê thuyết, nhưng ông Vũ chỉ coi Khải Hưng là một tiểu thuyết gia phong tục mà thôi.



Tổng kết tất cả năm phương pháp phân loại tiểu thuyết vừa kể, chúng tôi nghĩ :

— Trong Tiểu Thuyết Thảo Khẩu nhân vật bao giờ cũng đi lang thang đây đó nên hợp với phiêu lưu tiểu thuyết làm một.

— Tiểu Thuyết Cao Bồi chẳng qua là một tiểu thuyết phong tục, hoặc địa phương.

— TIỂU THUYẾT PHONG SỰ : Mà Vũ Ngọc Phan nên tỉ dụ như LỀU CHÔNG của Ngô tất Tố, BÚT NGHIỆN của Chu Thiên, có thể cho kết hợp vào với loại tiểu thuyết phong tục.

— TIỂU THUYẾT LÝ TƯỞNG : (ROMANCE theo nghĩa mới của tây phương) và TIỂU THUYẾT NGŨ

TỪ có thể xếp chung vào loại tiểu thuyết huấn hũ.

Vì vậy chúng tôi đề nghị một phân loại tổng hợp gồm chung mười loại tiểu thuyết như sau :

1. TIỂU THUYẾT PHIÊU LƯU
2. TIỂU THUYẾT PHONG TỤC
3. TIỂU THUYẾT HƯƠNG XA (exotic novel)
4. TIỂU THUYẾT LỊCH SỬ
5. TIỂU THUYẾT TIỂU SỬ (gồm cả loại tự thuật)
6. TIỂU THUYẾT HUẤN HỮ (gồm cả loại tiểu thuyết luận đề)
7. TIỂU THUYẾT TÂM LÝ
8. TIỂU THUYẾT KINH DỊ
9. TIỂU THUYẾT TẢ CHÂN
10. TIỂU THUYẾT HOẠT KÊ

Dĩ nhiên cuốn tiểu thuyết nào cũng bao gồm nhiều loại, chúng ta chỉ căn cứ vào khuynh hướng nào đậm đà rõ rệt nhất mà quyết định xếp vào loại này hay loại nọ mà thôi.

DOÃN QUỐC SỸ

(6) TIỂU THUYẾT THẢO KHẨU: ROMAN PICAESQUE do chữ PICARRO của tiếng Tây-Ban-Nha dùng để chỉ một tên vô lại lang thang. Nhân vật trong truyện thường trải nhiều cuộc phiêu lưu mạo hiểm mà phần lớn là xấu xa. Tại Tây Ban Nha loại này ra đời để nhái lại truyện cổ. Cuốn DON QUIXOTE (1605) của nhà văn Tây Ban Nha Cervantes và cuốn GIL BLAS (1715) của nhà văn Pháp Le Sage là tác phẩm nổi tiếng thuộc loại này và rất được phổ thông ngay từ khi vừa ra đời. (Đỗ-Khánh-Hoan SĐD, tr. 366 — 367.)

(7) Chúng tôi tạm dịch «roman exotique» là «tiểu thuyết hương xa» mà nội dung chuyên thuật tả lại những truyện xa lạ tự ngoại quốc đem về.

Tỉ như các tiểu thuyết gia Hoa Kỳ W. Faulkner chuyên viết về miền Nam, Dos Passos chuyên tả về thành phố New York. Một nhà văn VN thời tiền chiến, Bùi Hiển, hay viết những truyện về phong tục dân quê vùng Nghệ Tĩnh, dùng hẳn tiếng thổ âm để đặc biệt gây không khí của địa phương này.



NỖ LÒNG NGƯỜI PHƯƠNG ĐÔNG

25

4.

Hôm nay Lệ Ngọc kể như không có mặt trong nhà. Nàng đã lên đường vào Qui Nhơn từ ba hôm. Giờ này chắc nàng đang ôm vợ tới trường, nàng sẽ nhìn thấy những núi thấp ẩn lặn vào thành phố Qui Nhơn, sẽ nghe sóng lề. Một lát sau nàng sẽ ngồi trong lớp học nhìn ra bờ bể. Dọc bãi biển là con đường nhựa. Rất nhiều khi, vì đầu óc nhiều mơ mộng, nàng thấy sóng đánh nhòa nhạt lên mặt đường; đêm thanh vắng nàng nghe như biển dâng âm thầm vào cả nửa thành phố Qui Nhơn thanh thản của nàng.

Trước ngày lên đường, Lệ Ngọc đánh xe Honda lên Tam Kỳ. Lúc đầu Huân chở nàng, nhưng một lát sau không quen chạy đường cát ngã xe hoài; Lệ phải chở lấy chàng. Được một thiếu nữ chở xe Honda chạy giữa rừng đường nghỉ ngút, Huân bồi hồi, nhưng với anh, Lệ Ngọc chỉ là một niềm thỏa mái rất dễ thương, một cái đẹp chàng thưởng thức tự nhiên, cái gì nằm trong sự tự nhiên hay dễ thương thì nó không là tình yêu mãnh liệt; chàng không yêu Lệ Ngọc, mà chỉ mến.

Tới Tam Kỳ Lệ Ngọc đưa Huân đi cùng khắp, nàng như con chim chuyen cánh. Chưa phút nào nàng khoác cái vẻ ngậm ngùi, âm dương như là Phương Ngọc. Lúc vào thăm Tháp Chàm Lệ Ngọc hỏi: «Anh Huân, anh có nghĩ rằng định mệnh đã đưa anh tới gia đình em không». Huân không trả lời. Ánh nắng chiếu hắt qua những kẽ đá. Chàng thấy trong kẽ đá những rêu xanh, làn khói dĩ vãng bốc lên, lên lên là tiếng thì thầm nào đó, rồi chàng cúi xuống nhìn mặt đường lạnh. Lệ Ngọc lại

26

tiếp: «em linh cảm một sự gì sẽ tới». Huân hỏi: «Cái gì sẽ tới?» Lệ Ngọc trả lời: «em không biết. Cái gì mà linh cảm thấy là cái đó mệnh mong và định. Thời chính chiến con người nhiều linh cảm lắm...»

Chiều trở về, Lệ Ngọc mua cho chị một hộp bánh, Huân thì mua một ít sách báo. Nàng trải dài đôi bóng họ trên cát.

— Em đâu muốn anh làm kẻ đào ngũ. Hồi trước anh Quyền về nhà mười bốn ngày rồi cũng phải đi. Anh nói tuổi trẻ đang đùa chơi với một tea họ pháp vô hình.

Huân ngẩng mặt lên, chỉ nhìn ngay vào một bên Phương Ngọc, vì nàng luôn luôn quay đi. Huân lại cho tay mở sách tháo cái gà mèn đặt ra ngoài. Anh nói:

«Anh trình diện rồi chiều mai hoặc chiều thứ bảy sẽ trở về.»

«Anh lấy chiếc xe Honda này mà đi, Phương nói, xe lam đồ cách đây có tới hai cây số.»

«Anh thích đi bộ trong rừng. Anh ưa nghĩ miên man. Đôi khi mới bắt đầu nghĩ ngợi thì mái nhà đã xuất hiện trước mắt. Phương à, mỗi tối lúc này anh vẫn chưa biết cái đồn ỉnh anh cần trình diện nó nằm ở phương nào.»

Phương ngơ ngàng:

«Hôm đó Lệ Ngọc nó không chỉ cho anh à?»

«Lệ Ngọc nó không muốn chỉ cho anh. Nó nói anh không thể là lính nơi cái đồn đó. Khả ái như anh không thể là lính của cái đồn...thổ địa đó.»

Phương trả lời:

«Con đó bạo miệng lắm. Nó ghét lính. Ghét của nó trời trao của đó. Mấy cô bạn của em ghét lính toàn là vợ lính cả. Thời buổi này nếu không là vợ lính cui có lấy các ông già về hưu trí thôi.

17

Phương nghĩ ngợi, tiếp lát nữa em đưa anh đi... tên Lý Tín. Tại sao anh lại là lính? Ở đó cũng có tham kịch. Cái tên Lý Tín là tên được khai anh từ thời Tổng Thống Diệm. Ông đó chia bai cho Quảng.»

Huân lại lấp cái gà mèn vào ba lô, nói:

«Người ta chia đề trị. Tỉnh Quảng Nam đóng tại cư lăm.»

Phương trầm ngâm:

«Người ta đồn đãi rằng thời Tổng Thống Diệm những cuộc ném bom hay đổ chính đều có người Quảng Nam. Đất Quảng Nam là đất phát khởi những danh nhân về chính trị. Tổng Thống muốn đưa ra cho miền đất này hết phát. Dân Quang hiện nay cũng muốn sáp nhập hai tỉnh này làm một lăm...ấy chết trưa rồi, em phải đưa anh đi. Mẹ dặn em phải về nhà trước ba giờ chiều.»

Lúc đó, Huân liếc nhìn bóng mát hàng cây đã thu ngắn trên bia sân. Anh biết rằng Mẹ của Phương không có nhà. Người giữ vườn cũng đã ra đi từ lúc năm giờ sáng. Thương ông ta trở về nhà khi chiều tối. Ông «giữ vườn» vào ban đêm thì đúng hơn. Huân nói:

«Anh đi một mình được. Phương phải chờ Mẹ. Bớt hết bỏ nhà ai trông coi.»

Phương dịu dàng:

«Xưa nay nhà em không bị mất cắp. Đôi lúc đi hết cả nhà. Anh đừng ngại điều đó. Dân nghèo ở đây không có tham lam như mấy ông lính trưởng.»

Bây giờ chàng không còn gần Lệ Ngọc. Có gặp chàng là mùa hè. Chàng cũng sắp rời xa Phương Ngọc cũng tất cả những gì mà chàng yêu mến quanh đây.

Đã mười bốn ngày Huân chưa trình diện đơn vị. Ngày mai là ngày hạn cuối cùng cho một quân nhân vắng mặt bất hợp pháp. Vắng Huân, anh sĩ quan ban 1 sẽ lập báo cáo đào ngũ, và sau đó là lệnh tìm oã được ban hành. Anh nghĩ tới một ngày nào đó, trên một bờ tường người Cảnh binh sẽ mang tới bức hình của anh (hình được nhét từ hồ sơ). Rất nhiều người tuổi trẻ đào ngũ, đã thông dong trong thành phố, và có dịp nhìn thấy tấm hình phóng lớn của mình trên tường như hình một kẻ lạ, một kẻ lạ đáng thương.

Mẹ anh nghĩ thế nào, nếu một hôm trong phố là nhìn thấy anh, trên bức chương?

Một kẻ say rượu nào đó sẽ trở lại đêm khuya, choảng văng vĩa tay vào bờ tường, vừa đi tiêu một mồi, vừa dăm dăm nhìn bức hình của anh. Hân sẽ cười vung vĩa như cười chính một quá khứ của hân. Hân có thể châm một điếu thuốc đỏ lửa, xoay vào mắt anh. Hân sẽ đốt hình. Hai mắt anh sẽ chảy. làm thành một cái lỗ ám khói trên bờ tường chính. chẵn.

Huân rung mình. Chính lúc này là lúc anh nhớ tới Lệ Ngọc, suy gẫm thích đáng về những điều

28

nàng nói. Nàng là chim, nhưng trong chuỗi tiếng hót xô bồ đó không hoàn toàn là những âm thanh vô nghĩa. «Thời chính chiến con người nhiều linh cảm...» Phải chăng Lệ Ngọc đồng hóa phần nào, sự sợ hãi cũng linh cảm. Nàng cố chôn vùi một cảm giác vô bờ trong trái tim mong manh của mình.

Ngày thứ mười bốn. Huân không ngờ anh đã có thể ở lại đây tới mười bốn ngày. Mười bốn ngày trôi qua như một giấc ngủ chiều: giờ đây cảnh vật xuất hiện trong tầm mắt anh quảng phát một màu sắc xa vắng, chiều lặn, bãi nước đầy bong bóng. Anh nhất định phải ra đi dù có lúc anh trả định ở luôn lại đây, làm một kẻ thay mặt đổi tên, sống vô danh, kẻ trú ẩn trong rừng sâu, lặn lữ; cho tới một lúc nào đó anh trở thành kẻ giả nua, người tu tiên. Mười bốn ngày qua anh tìm thấy tình yêu. Anh yêu Phương Ngọc. Anh dần mình trong một thế giới tâm hồn lãng đãng, bất định, có lúc yếu lòng, hỗn loạn, có lúc ngậm ngùi, lúc điên, khi dăm ăm. Anh nuôi hy vọng và tan biến hy vọng. Anh yêu đời, rồi có khi thấy đời sâu nảo của trái tim tan vỡ.

5.

Nắng lên thật ảm. Hoa mào gà đỏ trên lối đi. Huân cố gắng siết lại cái quai thắt chiếc ba lô, lúc đó anh nghe sóng vỗ. Thường khi tâm hồn hoang mang ta nghe sóng vỗ cũng bồn chồn.

Phương ngồi chãi tóc. Nàng cố gắng nói:

«Anh năng về đây thăm cái xóm nghèo này?»

Huân trả lời:

«Rất nhiều lúc anh định ở luôn đây. Nhưng anh ở luôn đây thì cái bức chương lớn có hình anh cũng sẽ có luôn luôn trên các bờ tường mọi nơi.»

Một con chim khách bay về phía cánh trúc. Nó gọi nồn nã. Phương nói như lời than thở:

«Con chim đó kên là có khách. Biết đâu ngày mai anh Quyền lại về.»

«Tại sao anh Quyền về mà Phương lại buồn?»

«Mỗi lần về em thấy anh gầy hơn xưa. Anh đeo đẳng những suy nghĩ. Anh lại liêu lăm. Em không hiểu được các anh. Phải chi Ba còn sống em còn được an ủi.

Huân bắt đầu mang ba lô lên vai.

6.

Chiếc Honda chao đảo trên lề đường, rồi dăm sầm vào cát. Huân cố gắng gượng lại nhưng cuối cùng xe vẫn ngã quay ra. Một nửa thân mình

chàng bị xe đè, tiếng máy rồ hú thật mạnh, bánh xe quay tròn, tung cát lên mù mịt. Phương ngã ra cách thân xe khoảng vài mét.

Huân lật ngang chiếc xe lại, trườn lên, tắt máy, rồi lao đảo đứng dậy tiến về phía Phương: lúc đó Phương đã đứng dậy, tà áo vấy cát. Nàng mặc cổ quay về một phía khác. Nơi tóc nàng cũng có cát. Nàng thật cao, bóng nàng đứng im trên cát nóng: một thứ bóng cây lạ.

«Em có sao không Phương. Anh thật là tồi».

Phương nói dịu dàng:

«Đường khó chạy mà anh phóng xe ghê quá. Anh làm như đường phố Sài Gòn. May mà cát chứ đường dầu thì chắc là anh em lãnh đủ».

Huân cười:

«Đường sá kỳ cục quá. Xe đương chạy ngon lại gặp một đoạn toàn cát là cát. Xe phóng vào cát còn khó lái hơn là phóng vào sỏi. Anh từng lái xe qua sỏi rồi mà. Xứ trong anh chứa sỏi lắm».

Phương tự ý dựng xe lên, nhưng Huân nhanh nhẹn giúp nàng. Lúc đó một đám mây bay qua che ánh sáng mặt trời, bãi cát như chìm trong một căn phòng thiếu ánh sáng; xa hơn, nơi những rừng dương mịt mù là nắng sáng trông như nắng mờ, gió di chuyển rất rào, thông thì bất cứ lúc nào nó cũng reo vui, mấy ngôi mộ đá nằm im lìm, cuối đường một vài bóng người lảng vảng: cảnh vật tịch lặng như trong một bức tranh cũ. Như ở chốn thiên đường. Đã ai thấy thiên đường?

Chim kêu riu rít. Một vài tổ chim khô sà thấp xuống tận gốc tràm. Lá tràm khô vương vãi, lẫn lộn với cát. Bọn kỳ không phóng mình đi từ gốc cây này qua gốc cây khác. Kỳ không là một loại chuyên sống trên bãi cát miền Trung. Nó mang nhiều màu có khi đổi màu tùy theo trời nắng hay mưa, lúc ở trong tàn cây hay trên cồn cỏ. Kỳ không thay màu, cho hợp với môi trường nó đang trú ẩn. Đã ai thấy kỳ không? Đã ai biết câu hát «Kỳ không là ông kỳ ờ, kỳ ờ là cha các kè, các kè là mẹ kỳ không...» Một lát sau, đám mây che khuất mặt trời lướt qua, đám mây khác tới. Đám mây sau trĩu nặng, lớn hơn, làm màu nắng mù mịt âm dương, sương bóng không còn dấu vết, sa mạc bị xô đẩy vào chốn thu hẹp. Nào ai về sa mạc bóng sương?

«Anh kỳ ghê. Tóc em đầy cát mà hôn».

Phương nói.

Nàng nghe tiếng thì thầm của Huân phía bên màng tai. Âm thanh đi từ trong mái tóc ra, hòa với gió, rồi tha thiết ở đâu phía cuối trời. Chàng nói gì nàng không nghe rõ. Phương chỉ biết rằng làn môi của Huân còn ấm ở phía sau, nơi cần cổ: một chiếc tượng ngà. Có lẽ tượng cũng đỡ mồ hôi vì trời nắng. Những hạt mồ hôi lấm tấm mà bọn yêu nhau thường muốn liếm vào môi: hãy ăn bây giờ tràn châu.

«Anh đừng hôn nữa. Kỳ lắm. Người ta thấy».

Phương nói. Huân cười liêu:

«Nơi đây giữ rừng».

«Giữa rừng cũng có trời đất thấy chớ bộ».

«Trời đất thương xót tội mình đó mà Phương».

«Kia con kỳ không nhìn tội mình, anh có sợ không?»

Con kỳ không, có hình như con rắn mối, nhưng to hơn, mang màu lá cây, (vì nó đang trú dưới bóng tràm), nhìn chòng chọc vào Phương và Huân.

Huân trên chọc:

«Nó đâu biết tình ái».

«Sao anh biết nó không có tình ái? Rồi nó vẫn có kỳ không con. Ờ, em xin lỗi. Em bạo miệng quá».

Bọn người đi phía cuối đường, bây giờ, đã gần hơn, thoát ra khỏi vòm cây khuất. Tiếng chuyện vãn của họ bay đi lảng trong rừng. Huân nói:

«Cố gắng lên, anh lại chỗ Phương».

«Thôi can anh đi», Phương nói, «em chờ anh cho. Nhưng mà lên tới đầu đường anh phải chờ em. Người ta thấy con gái chở con trai người ta cười cho chết. Lính nó chọc mà ngược người».

7.

«Anh thấy không, cái đồn mà anh phải tới trình diện nó nằm phía bên trái đường, trong chái của những hàng kẽm gai đó». Phương nói vừa trở lại về phía xa hơn.

Huân đổi mắt: bên trái đường xuyên Việt mới cái đồn với những dãy nhà tôn thấp, một khoảng sân hẹp, giữa sân một trụ cờ, lá cờ vàng bay trong nắng, ánh sáng lấp lánh trên những hàng sắt mỏng kẽm gai đã cũ, có lẽ đồn lập từ lâu, một cái đồn màu trắng với một tấm bảng ma chưa hề chưa thấy rõ hàng chữ, một vài chiếc xe đậu lẻ loi bên ngoài đồn, hai bên đường là nhà cửa của dân chúng, và trại lính: tất cả chỉ là sự thừa thớt, sự nản lòng của một sinh hoạt vùng chiến tranh.

Huân hỏi:

«Em không đưa anh tới đó hả?»

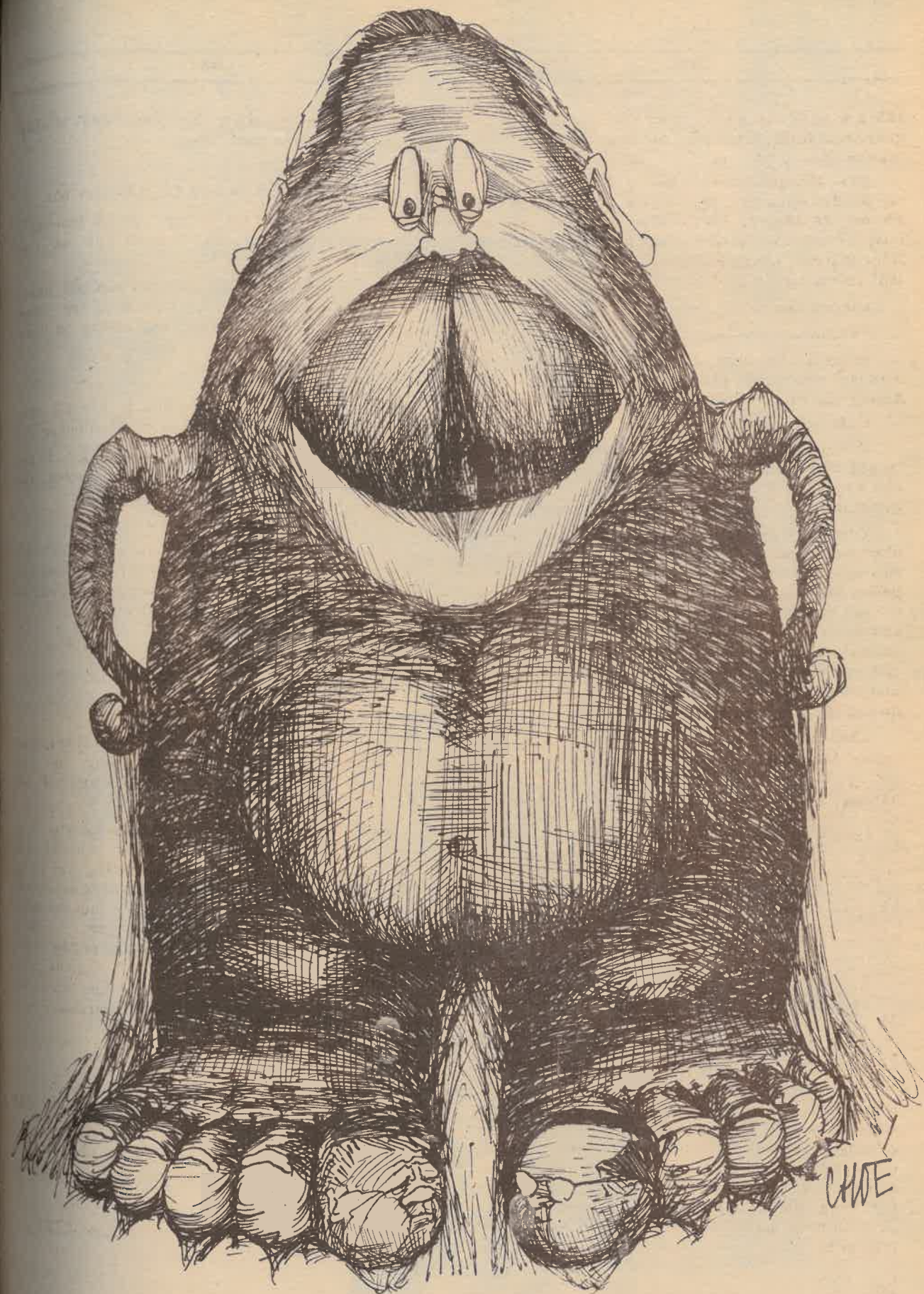
Phương nói một lời trần tình:

«Em không thể tới đó. Em đưa anh tới đây thôi. Anh tự tới. Và em về».

Huân như nói với trái tim run rẩy của mình:

«Em về bình an. Thứ Bảy anh sẽ về thăm em».

(Còn tiếp)



Dáng người dong dong, một xương, tóc dài và gọn sóng đến tận gáy, đó là hình ảnh của điêu khắc gia Lê Thành Nhơn, một nghệ sĩ trẻ còn mai danh ần tích trong làng văn học nghệ thuật VN.

Tại nhà riêng của ĐKG Nguyễn Thành Nhơn ở đường Ng. Du SG. Chúng tôi đã không nên được xúc cảm khi đứng trước tác phẩm điêu khắc Chân Dung Mẹ Việt Nam của anh. Đây là tác phẩm đầu tiên trong một loạt 17 tác phẩm mà anh ấp ủ từ nhiều năm nay nhằm thể hiện tinh thần quật cường của ông cha trong một thế kỷ trở lại đây. Theo dự án, những tác phẩm này sẽ là những chân dung của các nhà ái quốc VN thời cận và hiện đại, bắt đầu từ Phan Thanh Giản, Nguyễn Trung Trực, đến Hàm Nghi, Phan Bội Châu, Nguyễn Thái Học...

Để thực hiện tác phẩm Chân Dung Mẹ VN, anh đã có động trên dung nhan một người mẫu là cô Lâm Kim Phượng, cháu đích tôn ông Lâm Quang Ky, người anh hùng một thời với Nguyễn Trung Trực. Nhà ái quốc này đã bị Pháp xử tử trên đoạn đầu đài năm 1868 tại Rạch Giá.

ĐKG Lê Thành Nhơn sinh năm 1940 tại Thủ Dầu Một, tốt nghiệp thủ khoa về điêu khắc tại trường Cao Đẳng Mỹ Thuật năm 1965. Sau một thời gian dạy tại trường Mỹ Nghệ Bình Dương anh đã nhập ngũ và phục vụ tại sư đoàn 25 Bộ Binh. Trong thời gian thụ huấn tại trường Bộ Binh Thủ Đức, anh đã dành phần lớn thời giờ cho việc thực hiện một vài tác phẩm điêu khắc tại đó. Năm 1967, lúc còn phục vụ tại bộ tư lệnh SĐ 25 BB anh đã thực hiện tác phẩm «Trung Liệt» một bức tượng bằng đồng cao khoảng 4 thước trên một thể cao 10 thước. Tượng này hiện được đặt tại bộ chỉ huy SĐ 25 tại Đức Hòa.

Một viên đạn vô tình xuyên phá một chân (nay đã lành) đã đưa anh ra khỏi đời sống quân ngũ hai năm trước đây. Hiện nay anh là giáo sư trường Cao Đẳng Mỹ Thuật Saigon và Huế.

MỘT CỐ GÁNG KHƠI DẬY TÌNH TỰ DÂN TỘC

Điêu Khắc Gia Lê Thành Nhơn



ĐKG Lê Thành Nhơn (trái) đã thực hiện xong bức «Chân Dung Mẹ VN». (trên) một trong 17 bức tượng chân dung các nhà ái quốc VN đang hiện đại. Hiện anh đang đúc khuôn bức tượng Phan Thanh Giản.



Ngoài dự án Chân Dung mẹ Việt Nam đang được thực hiện ĐKG Lê Thành Nhơn còn một chương trình khác nhằm đem điêu khắc đến với quần chúng. Trong xưởng làm việc bề bộn đồ nghề, một đại hồng chung còn ở giai đoạn thạch cao, một tượng Phật cao lớn ngời chờ được đúc đồng khi có tiền và nhiều tác phẩm nhỏ khác ĐKG Lê Thành Nhơn đã cho chúng tôi xem. khoảng 10 bức tượng thiếu nữ khóa thân cao độ 8 hay 9 tấc bằng đá hồng và xi măng với hai thể đứng khác nhau: bức tượng pho những đường cong tuyệt mỹ căng tràn sức sống được đặt tên là Bình Minh; bức tượng kia trong dáng điệu ơ hờ, tay kéo nhẹ vải che lên được đặt tên là Hoàng Hôn.

ĐKG Lê thành Nhơn cho biết anh sẽ đúc khuôn hàng loạt những bức tượng Hoàng Hôn và Bình Minh này để tung ra thị trường. Một bức tượng như vậy sẽ được bán khoảng 7.000 đồng.

A.Đ.



ĐKG Lê thành Nhơn với các bức tượng «Hoàng Hôn» và «Bình Minh» loạt tượng nằm trong chương trình đem điêu khắc đến với quần chúng (trên). Hình trái là bức ảnh «Bình Minh» với những đường nét tràn đầy sức sống. Hình dưới là một phần chi tiết bức «Trung Liệt», tác phẩm mà tác giả đã thực hiện trong thời gian phục vụ tại Sư Đoàn 25 BB (1967).



Điện ảnh

(Tiếp theo trang 18)

Lúc còn theo học trường kịch nghệ, TQ và các bạn khác mang hoài bão khi ra trường sẽ gom nhau lại để thành lập một «Ban thoại kịch quốc gia. Nhưng rồi ước vọng không thành vì chỉ có bốn người tốt nghiệp trên con số 15 người theo học. Con số quá ít thì làm được những gì?

Quá thất vọng, TQ trở thành một hướng dẫn viên du lịch, đi khắp nơi trong nước để ngắm quê hương.

Trần Quang đã say sưa nhớ lại hai đêm diễn kịch nhớ đời và thành công nhất của anh và các bạn tại Đalat. Với sự giúp đỡ và tổ chức của ban đại diện SV viện Đại học Đalat Nhóm Trần Quang đã diễn liên tiếp 2 đêm vở kịch «Thành Cát Tư Hãn» của Vũ kh. Khoan tại rạp Hòa bình Đalat để lấy tiền cứu trợ đồng bào nạn nhân bão lụt miền Trung (64). Khán giả Đalat đã «mê man» theo dõi vở kịch suốt trong 3 tiếng đồng hồ, và Trần Quang cho rằng suốt đời anh không thể nào quên được hai đêm kịch thành công tại miền cao nguyên mù sương đó.

Đến với điện ảnh thật tình cờ

Trần Quang cũng cho rằng suốt đời anh toàn là một chuỗi các tình cờ. Ban kịch rồi tan rã, Trần Quang đi lính vào làm thông dịch viên cho sư đoàn không vận 101 Hoa Kỳ. Từ đó, theo dịp di quân, Trần Quang đã có dịp nhảy xuống những thung lũng hoang vu, những rừng sâu, núi thẳm của khắp miền quê hương mù mịt khói lửa chiến tranh.

Đạo diễn Hoàng Vĩnh Lộc có dịp biết Trần Quang khi Quang còn đang ở nhà tập vở Thành Cát Tư Hãn... và cho đến năm 1968, lúc đạo diễn Hoàng Vĩnh Lộc quay cuốn phim «Xin nhận nơi đây làm quê hương» thì chợt nhớ đến khuôn mặt của Trần Quang và chạy tìm Trần Quang khắp Saigon.

Trong khi đó, thì Trần Quang lại đang đóng quân mãi tận Phú Bài ngoài Huế xa xôi... nhưng quá tình cờ, TQ nghỉ phép về Saigon và gặp Hoàng Vĩnh Lộc.

Nhắc đến điều này, Trần Quang vẫn cho rằng đó là một tình cờ.



Một cảnh trong «Long Hồ Sát Đẩu»

Nếu Quang không về phép Saigon, sớm, không đi trên đường Phạm Ngũ Lão Saigon hôm ấy, thì chắc chẳng bao giờ gặp Hoàng Vĩnh Lộc và chẳng bao giờ TQ đóng phim.

«Contrat» với «Xin nhận nơi đây làm quê hương» được ký ngay trong tiệm Cà phê bên đường, và đó cũng là cuốn phim đầu tay của Trần Quang, đóng trong những ngày nghỉ phép ở Saigon.

Sau đó, TQ được chuyển về Biệt đoàn văn nghệ Trung ương và liên tiếp, anh đã góp mặt diễn xuất trong những phim sau đây:

— Nàng — đạo diễn Lê Mộng Hoàng.

— Điều ru nước mắt — đạo diễn Lê Hoàng Hoa.

— Như giọt mưa sa — Bùi Sơn Duân.

— Vết Thù trên lưng ngựa hoang.

— Tỉnh Mộng — do quân Lực Mỹ phối hợp với Địa Phương Quân.

— Như giọt sương khuya — đạo diễn Bùi Sơn Duân.

— Hồng yến — do đạo diễn Lê Dân.

— Một chuyện tình — do Nguyễn Long đạo diễn.

— Long Hồ sát đẩu — do Minh đăng Khánh.

Được hỏi về một phim vừa ý nhất trong thời gian qua, Trần Quang cho rằng anh thích những phim tình cảm, pha một tí phiêu lưu, ví dụ phim «Như giọt sương khuya» chẳng hạn, cuốn phim tình này còn có một tên khác là «Đừng gọi chú bằng anh» và TQ tin rằng đạo diễn Bùi Sơn Duân sẽ thành công và sẽ không làm thất vọng khán giả.

Một cái nhìn về điện ảnh VN
Trần Quang cho rằng điện ảnh

VN sẽ tiến vô cùng tận nếu những người bỏ tiền ra làm phim không khinh thường khán giả, và không cho rằng khán giả dễ tha thứ lỗi lầm của họ.

Khán giả VN đã xem nhiều phim hay, đã có đủ ý thức để thẩm định giá trị cuốn phim. Người làm phim xin đừng tệ quá, rồi ngày ngộ biện hộ là điện ảnh VN mình còn quá mới mẻ phải thay đổi chạy chối lỗi lầm.

TQ cũng kêu gọi chính phủ phải nâng đỡ, chú ý đến điện ảnh VN, để giúp đỡ văn hóa nghệ thuật nước nhà có cơ hội tiến lên.

Mối tình lớn nhất: các con

Trần Quang đã lập gia đình, và đã có 4 cô cậu bé. Bà Trần Quang ngày xưa cũng là một SV Trường Quốc gia âm nhạc, và chuyên về đàn tranh, hiện là giáo sư của một trường Trung Học Saigon.

Cho biết mối tình lớn nhất của anh là các con, và sau đó là nghệ thuật.

Anh nghĩ rằng mình có một tật xấu là thích ăn thật ngon và mặc áo quần thật hợp thời trang.

Ước vọng: Làm một cái gì cho nghệ thuật

Mất rạng ngời, tài tử Tr. Quang cho biết, anh muốn nhìn thấy Việt Nam được phát huy mạnh mẽ cả trong lẫn ngoài nước, để người ngoại quốc nhìn thấy được cái đẹp của dân tộc mình. Anh cũng mong làm được một cái gì cho nghệ thuật, với điều kiện là được chính phủ giúp đỡ, nếu không...

...Thì sẽ chẳng ai làm được việc gì cả!!

VĂN NGUYỄN

Ngày tàn của phim kiếm hiệp

Vương Vũ



Vương Vũ diễn xuất.

Trong bảng sắp hạng các tài tử điện ảnh Hồng Kông gần đây, Vương Vũ được xếp hạng nhì sau Lý Thanh. Nhưng trên màn bạc cái tên Vương Vũ cùng loại phim kiếm hiệp đang đến hồi tàn tạ. Loại phim hiệp sĩ đánh kiếm, máu chảy có vôi, quét ngang một hiệp sĩ năm sáu thân người rụng xuống, đã làm khán giả chán ngấy. Các hãng phim Hồng Kông đang chuyển dần sang loại phim đấm đá dùng quyền cước thay cho đao kiếm.

Xuất thân là một kép đẹp trai chuyên đóng các tuồng tình cảm, tâm lý xã hội, mười năm trước Vương Vũ cũng giống như kép Dừng Thanh Lâm ở VN (nếu quý vị biết anh kép đẹp kiểu búp bê Nhật này) nhờ hãng Sô Thị Huỳnh Đệ (Shaw Brothers) làng xê, chàng kép đẹp trai bỗng nổi danh trong các vai hiệp sĩ chuyên đánh kiếm tay trái, cụt tay mặt. Nét diễn xuất duy nhất của chàng trong các phim là bộ mặt nhăn nhó như thể bị đau bụng kinh niên. Theo nhà văn Hoàng Hải Thủy nhận xét thì Vương Vũ chỉ đáng đóng vai «Lâm Bình Chi, một nhân vật đẹp trai của Kim Dung đã tự thiến để huyện Tịch Tà Kiếm Phổ.

Hai năm trước đây, quá nổi tiếng trong vai Độc Thủ Đại Hiệp, Vương Vũ đã theo gương nữ ca sĩ Lệ Thu ở Sài Gòn, tự bỏ giao kèo với hãng Sô Thị để nhảy sang màn tuồng cho hãng Gia Hòa. Bèn bị đưa ra tòa án Hồng Kông, tòa xử phải bồi thường tượng trưng cho Sô Thị Huỳnh đệ 50 đô la Hồng Kông (khoảng 3000 bạc VN). Hiệp sĩ kháng án và được tòa trên tha bổng.

Nhiều tham vọng, tài tử đẹp trai này đã lập hãng phim riêng, làm giám đốc sản xuất, đạo diễn và diễn viên. Trong phim Hắc bạch Đạo, chàng đã mời các võ sư Tàu Nhật và Đại Hàn làm cố vấn về quyền thuật.

Gần đây khán giả càng ngày càng chán loại phim đầu rơi, máu phun phì phì. Chuyện phim càng tồi. Hồng Kông bé tí teo chỉ có mấy vườn hồng làm ngoại cảnh, các diễn viên cũng quanh quẩn mấy bộ mặt. Ngôi sao của Vương Vũ đang xuống. Thất bại lớn nhất của Vương Vũ là khi đóng chung với Shintaro Katsu, hiệp sĩ mù. Khán giả nhận thấy ngay Katsu mới thực sự là diễn viên có nét mặt diễn xuất tài tình so với Vương Vũ chỉ có bộ mặt công tử bột.

Trong thời gian sắp tới có lẽ độc thủ đại hiệp một vợ ba con này sẽ phải quay trở về loại phim tình cảm. Cho anh ta đóng vai công tử con nhà giàu, ăn chơi trác táng, bị ông già la rầy, uống thuốc ngủ tự tử là thích hợp hơn cả.

LIÊU QUỐC

Tuần qua, tại Viện Văn Hóa Pháp đường Đồn Đất Saigon, Hội Ảnh Nghệ Thuật VN đã khai mạc phòng triển lãm ảnh nghệ thuật của 10 nhiếp ảnh gia thuộc 3 quốc tịch: Hồng Kông, Ấn Độ và VN.

Đây là những bộ ảnh của các nhiếp ảnh gia hội viên dự kỳ tuyển chọn Cao Đẳng và Trung Đẳng Hội Viên hồi cuối năm rồi. Theo điều lệ của hội thì một hội viên muốn được phong tước hiệu trung đẳng phải trình một bộ ảnh gồm 12 tác phẩm và ảnh này phải được hai phần ba giám khảo trong hội đồng tuyển chọn công nhận có một trình độ nghệ thuật vững chãi và điêu luyện căn cứ theo tiêu chuẩn của Hiệp Hội Nhiếp Ảnh Nghệ Thuật Quốc Tế. (F.I.A.P.). Trong kỳ triển lãm này có 7 nhiếp ảnh gia gồm một Ấn Độ hai Hồng Kông và bốn VN đã được tước hiệu trung đẳng. Đó là ông Waman Trakre (Ấn) Cheung Siu Chuen, Chan Yungtat (Hồng Kông) Trần Công Nhung, Hứa Văn Bản, Trương Vĩnh Đức và Nguyễn Thị Thu Hồng.

Về tước hiệu cao đẳng muốn được trao cho tước hiệu này, một hội viên Trung Đẳng phải trình một bộ ảnh gồm 18 tác phẩm được hai phần ba giám khảo trong Hội Đồng tuyển chọn công nhận có trình độ nghệ thuật cao và phát triển được nét độc đáo trong tác phẩm của

HỘI ẢNH NGHỆ THUẬT TRIỂN LÃM

Anh thi tước hiệu Cao Đẳng & Trung Đẳng



mình. Kỳ này có ba nhiếp ảnh gia ở Hồng Kông được phong tước hiệu cao đẳng hội viên. (xem hình)

Cuộc triển lãm sẽ kéo dài đến hết ngày 8 tháng 4.

A.Đ ghi



Có ba nhiếp ảnh gia đều ở Hồng Kông đoạt tước hiệu Cao đẳng với ba bộ ảnh khai thác ba chủ đề khác nhau: David Ching với bộ ảnh phóng sự; Hui Fook Minh tĩnh vật và Chan Tat noi về đời sống nữ tu. Hình trên là bức «Beautiful Curves» của H.F. Ming và hình dưới là bức «Let Thy Soul be in Heaven» của Chan Tat.



Tác phẩm «Nắng Chiều» của nhiếp ảnh gia Ấn Độ Waman Trakre trung đẳng hội viên.



Nhiếp ảnh gia Hứa Văn Bản ở Hội An đoạt tước hiệu trung đẳng với bộ ảnh 12 bức trong đó có bức «Chèo» (hình bên)

Nhiếp ảnh gia phụ nữ duy nhất trong kỳ triển lãm ảnh dự thi tước hiệu này là Nguyễn Thị Thu Hồng. Với tài năng và khéo nhìn của một họa sĩ, mỗi cảm xúc tế nhị của một phụ nữ, Nguyễn Thị Thu Hồng đã tạo nên những tác phẩm màu và đen trắng sống động và thật gợi cảm. Hình dưới là bức «Ven Sông»



NHIẾP ẢNH

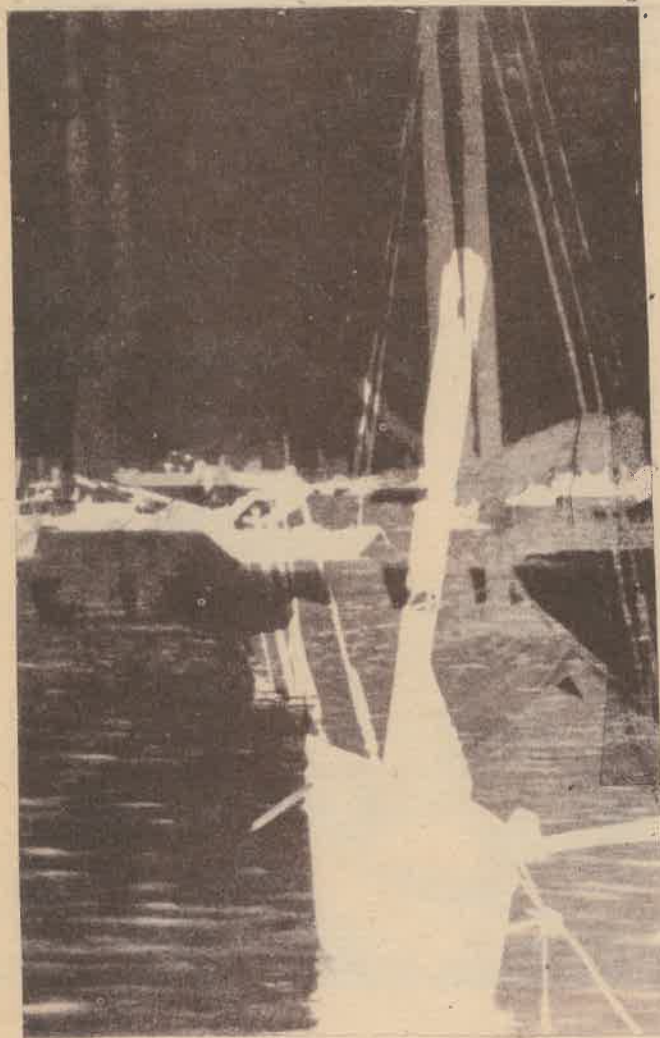
■ LÊ VĂN KHOA phụ trách

Chúng tôi thành thật cảm tạ tất cả bạn đọc đã gửi thư về tòa soạn khen ngợi và khuyến khích chúng tôi nơi trang «Cùng xem ảnh» này. Để kết chặt tình thân hữu giữa bạn đọc và tòa báo, và để đáp lại phần nào sự hưởng ứng của bạn ảnh trong trang ảnh của chúng ta, kể từ số báo này, bạn nào có ảnh được chọn đề «cùng xem», tòa soạn sẽ tặng một tháng báo, kể từ sau số báo có tác phẩm được đăng. Ngược lại chúng tôi chỉ xin được xem những ảnh xuất sắc hoặc những ảnh nào có tính cách ích lợi cho việc học hỏi chúng mà thôi. Những ảnh không dùng sẽ không được hoàn trả tác giả.

Những bạn ở vùng Saigon—Giã định mà có ảnh được chọn đăng, xin các bạn vui lòng đến tòa soạn vào sáng thứ năm để nhận báo biểu. Riêng các bạn ở xa, tòa báo sẽ gửi báo biểu đến các bạn theo địa chỉ bưu điện.

Chúng tôi xin được thêm đôi lời, là các bạn gửi ảnh đến phải hoàn toàn chịu trách nhiệm trên mặt pháp lý đối với người có mặt trong ảnh.

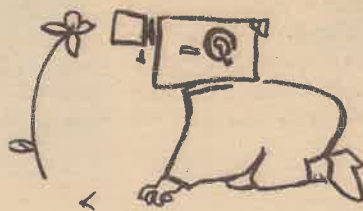
Hôm nay chúng tôi mời các bạn cùng xem ảnh của tay ảnh Vững Tàu.



«Bến đêm»
của : Hoan

Hẳn bạn đọc còn nhớ đến rừng cây trụi lá trong tác phẩm «Thu Về» của tác giả chỉ có một tên Hoan trong số báo tuần qua. Với tác phẩm «Bến đêm» một lần nữa chúng ta thấy rõ bạn Hoan muốn đi sâu vào kỹ thuật nhiếp ảnh với nhiều suy tư khác nhau. Nghệ thuật là sáng tạo. Mà sáng tạo nghệ thuật là khám phá là khai phóng. «Bến đêm» một đề tài táo bạo. Tạo không khí đêm cho ảnh mà không cần ánh sáng nhân tạo, cả ánh sáng thiên nhiên nữa, thật là việc khó làm. Thế mà bạn Hoan đã làm được. Điều cần nói thêm là dù cho không một ai chấp nhận tác phẩm mình, hẳn bạn Hoan cũng không lấy đó làm phiền, vì ít ra bạn đã giải tỏa được những ưu tư trong tâm trí mình rồi vậy.

Trong tác phẩm «Bến đêm», bạn Hoan cũng dùng một phương thức tương tự như trong tác phẩm «Thu Về», tức dùng một đề đề biến ra nhiều. Với «Bến Đêm» âm đã thành dương đề rồi dương lại trở thành âm. Mơ mơ ảo ảo hư hư thật thật. Những con thuyền nơi Vũng Tàu đã biến thành bóng ma qua phương cách âm-dương-âm ghép phim đã tạo thế giới của bạn Hoan là thế giới mộng ảo đầy ma quái. Cứ khám phá thêm đi bạn Hoan, nhưng nhớ chụp ảnh đúng theo nghĩa ảnh với nhé!



Tán dóc về bùa ngải

SA GIANG

Cái chữ Bùa! Ai xì! Bùa trước tiên ở Việt Nam?

Ai còn lạ gì thiên hạ đua nhau chơi bùa thử phép vào thời kỳ này. Trong phong thần truyền Tàu thuở xưa Khương tử Nha đã dùng biết bao nhiêu đạo Bùa để trị tướng, trong Tây Du thì Như Lai cũng dùng bùa dân trên Ngũ hành sơn để không cho con khỉ là Tề Thiên Đại Tánh ngóc đầu dậy. Lúc nước Tàu xâm chiếm nước Nam, có lão đạo sĩ pháp sư vừa là quan Tiết độ sứ Cao Biền vốn là tay thầy Địa lý giỏi, đi xem đất Nam rồi dùng bùa để diệt các long mạch, nước Tàu từ khuya rồi. Nhưng Cao Biền ếm cũng không hết được nên có ngày đất Nam càng phát ra nhiều kiểu đất kỳ lạ, khiến nhiều gia đình thoát «bạo phát lại bạo tàn» ngay. Như trường hợp của giòng Ngô Đình, trường hợp của các ông quân lên xuống vũ vũ trước mắt, kể ra lục di cảo về bùa phép thời ngoại trừ các quyển sách bằng thể tre chữ nho viết lại mà kể này dốt đặc không ngó ra chữ nào, còn các sách quốc ngữ, ngoài các truyện bùa tán dóc ra, ta không có quyển nào kể về vụ bùa ngải rõ ràng. Mặc dầu hơn ai hết, dân VN chuyên môn đánh bùa... mà chẳng tay.

Đọc sử, có lẽ cái người kỳ tài về bùa phép của VN đó là cụ Nguyễn Trãi, Lam Sơn khởi nghĩa đã chơi một đạo bùa tuyệt vời, cho viết bằng mặt cầu «Lê Lợi Vi

Quân, Nguyễn Trãi Vi Thần» lên hàng vạn lá cây đề kiến ăn, lá rụng bay theo ngọn suối, rơi theo gót chân tiểu phu, khiến dân gian đều tin tưởng trời phạt ra điều tốt, có người lãnh đạo dân tộc, hề nhau khởi nghĩa đuổi giặc Minh. Đó là một tay phủ thủy chơi bùa có lợi cho... cả nước. và có lẽ là người đầu tiên xử dụng lá bùa rất hiệu nghiệm ở Việt Nam.

Bùa phép ngày nay

Thế giới càng ngày càng loạn tả tơi thì càng thấy xuất hiện ra lắm bậc kỳ tài trong thiên hạ về bùa chú. Người ta thường nghĩ bùa là thứ hại người hơn là giúp đỡ ai, kể ra không xuể các bậc dị nhân dùng bùa ngải hại người. Quyền bùa thư khiến nhân loại đảo điên ngang thế kỷ đó là quyền «Tứ Bản Luận» của K.Marx người Cộng sản miền Bắc mặc phải bùa này trăm trọng khó giải, đến nay vẫn xông vào cõ chết hàng mớ hàng loạt. Là bùa ở miền Nam là đồng đô la xanh, đồ khiến cả dải đất nước thanh bình phát nổi cơn giông bão, mẹ bỏ con theo Mẽo, vợ bỏ chồng đi Huế Kỳ. Thay quân đội tướng còn hơn là bùa của Khương Thượng đời Châu.

Đó là bùa thử cô lầu đề trị nước đề an dân hoặc cướp nước loạn dân, xô dân vào chốn Mê cung chết nhàn nhàn ngập gió cả lũ.

Bùa Chà Châu Giang:

Thường thường ở quê miền Hậu Giang, các tay buôn bán vải người Chà Châu Giang ở vùng Tân Châu, Hồng Ngự hay

chơi loại bùa ngải đặc biệt. Họ đi bán hàng khắp nơi. Họ nài dân chúng mua. Nếu cần bán chịu luôn. Chỉ cần biên bông chờ «năm sau» tháng ấy hẳn lại đến thôn tiền.

Những chị nhà quê, những người ở tỉnh có máu tham, thấy mua không vốn được hàng lụa tốt, cứ mua, đến ngày lại «quên trả». Người thì nhận được miếng da trâu trong bụng, người thì cọng lông, người thì có sỏi, có dao, kéo nằm ở trong! Thế là mau mau lên xe, hỏi thăm đường xá, tìm đến nơi đến chốn mà trả tiền để họ giải bùa cho.

Các tay Thầy bùa luyến plép, có người luyện theo bùa Lỗ Ban mỗi đêm tìm đến một gốc cây lớn thấp nhang luyện bùa, đọc thần chú. Thường thì bùa Ngải đi chung với học gồng. Có thầy bùa luyện nuốt kim vào bụng, lúc bị chém, tự nhiên kim trời lên đỡ dao bùa. Dường như bùa Lỗ Ban khác với bùa Chà Châu Giang. Những tay bùa Ngải xâm mình ngày xưa, đến nay chẳng còn mấy. Ở miền Nam, người chơi bùa ngải ở vùng Thất Sơn nhiều nhất.

Hại người, thường khi có các loại ngải thư, bùa thì ếm có cả một vài loại bùa Lỗ Ban sử dụng thông thường để trị bệnh. Như chữ bùa «cầm máu» dùng để chặn đứng những vết thương do dao bùa chém. Khi trị, người ta vẽ đúng 9 vòng theo lối viết chữ nho và vẽ bằng cây nhang đốt cháy trước vết máu đang chảy ra. Khi đó người cầm nhang nhìn thờ mà vẽ.

SA GIANG

KẸ / BÁN / MAU

CHƯƠNG II

Mụ lồng lên như con thú, mụ lặn xả vào người lão Sáu hai tay túm lấy bộ đồ giữa.

— Ê, không có chơi vụ đó nghe, không có năm e... Vương Vũ nghe.

Lão Sáu cười lên xằng xặc, lão khoái chí, không có trò chơi nào thú vị như trò chơi này, lão mùa may quay cuồng, lão la hét om xòm, con mụ vợ của lão cũng làm dữ, mụ la lên, nhưng mặc, lão thích đùa, lão nhìn mụ, lão thấy mụ là Quý Kiến Sáu, lão la hét om xòm:

— Ê, Mi có phải Quý Kiến Sáu không?

Mụ thôi cho gã một cái tá hỏa tam tinh lão la lên:

— Hay, nè con thiết sa chuông của Vương Vũ.

Hai tay gã phóng ra đến ào một cái, dây mụ vợ té lộn cù, gã lại cười lên hô hố:

— Dở, chiều thức dở, người làm sao tránh được thiết sa chuông của ta.

Mụ vợ gã lồng lên tóc tai rối bù. Mụ phóng cả tấm thân hộ pháp của mụ vào người lão, óm xà



neọ lấy lão, bọn con nít không biết từ đâu kéo đến chúng la ó ưm xòm:

— Quý Kiến Sáu ồm Vương Vũ rồi tụi bây ơi.

Một lát sau mụ đã ngồi lên được bụng lão, đánh đấm lia lịa vào mặt lão, lão kêu oai oái, lão đau, lão tỉnh cả rượu, lão la lên:

— Ê, không có chơi đâu vậy nghe, tao không thích chơi đâu, buông ra....

Nhưng mụ đã túm lấy tóc lão, lúi đi xềnh xệch, lão đành phải bỏ theo, vừa bỏ vừa van lạy:

— Thôi mụ ơi, tao xin mụ, mụ đừng làm khó tao chờ, mụ buông ra tao đưa tiền cho mụ, tao đưa thiệt....

Mụ vợ gầm lên:

— Má mụ tao không quên đêm hôm qua mụ xằng tao một cái chày vào đầu...mày, mày là thành khốn nạn.

Bọn con nít kéo theo vợ chồng mụ đông nghịt, cảnh sát ở đầu xuất hiện, họ thối còi, họ tiến tới vợ chồng mụ:

— Ê các người làm gì vậy, các người không biết đêm khuya rồi sao?

Mụ mồm năm miệng mười:

— Chồng tui, tui có quyền đánh nó.

Người cảnh sát cảnh cáo:

— Tôi nói cho chị hay, chị làm huyên nào thành phố tôi có quyền bắt chị, bắt luôn cả chồng chị, thôi khuya rồi đưa nhau về nhà đi.

Người cảnh sát giải tán luôn đám đông. Lão già được con mụ vợ buông tha, nhưng mụ vẫn xả tới:

— Mày chỉ nhậu nhẹt tối ngày thôi, chẳng biết gì đến con cái hết trơn, thằng Ti bị bắt mày biết không?

Lão già đứng dừng lại:

— Thằng Ti bị bắt, hồi nào, tại sao vậy?

— Nó bị bắt hồi chiều nay, lính bắt, ăn trộm thì bị bắt chờ sao.

— Trời ơi, rồi làm sao?

Mụ đàn bà tỉnh bơ:

— Bị bắt thì ở tù chờ còn làm sao nữa. Cũng tại mày không chịu lo gì cho con cái.

— Mày ở nhà làm gì, tao phải đi đập xích lô.

Mụ già xi một cái:

— Cứ lấy có đi đập xích lô hoài, tao cũng phải lo công chuyện làm ăn chờ, bộ trông vào mày mẹ con tao chết đói sao.

— Mày mà lo cái gì.

— Tao lo việc làm cho con Nhiên.

— Nó làm gì?

— Nó làm gì có ăn thì thôi, mẹ con tao hết trông mong vào mày, mày say sưa hút sách tối ngày không trông mong gì được hết.

Lão già nhìn vào mặt mụ vợ, lắc đầu:

— Tao dám chắc rằng mày không thể tìm nổi cho con Nhiên một việc làm hẳn hoi, mày dám đưa con gái mày đi làm điểm quá.

Mụ li ra:

— Ừa đó, còn hơn để nó mang...đi cho...không.

Lão già túm lấy vai mụ vợ:

— Trời ơi, mày đưa nó đi ở nào vậy, mày nở lòng vào.

Mụ bình tĩnh gỡ tay thằng chồng:

— Nó là con tao, tao có quyền bắt nó đi làm gì cũng được, mà tao nói cho mày hay rằng kinh nghiệm tao có thừa mày ơi, tao không ngu đại đâu, tao đưa nó đến ở nào tức nhiên ở hạng sang, tao nói cho mày hay rằng đêm hôm nay con Nhiên ngủ với ông lớn chứ không phải hạng ăn mày ăn nhặt đầu đường xó chợ như nó từng xách... đi cho không đâu.

Lão già bứt đầu bứt tai:

— Hết nước nói rồi mày ơi, vậy là hết nước rồi, mày nói đến kinh nghiệm bản thân của mày hả, cái kinh nghiệm điểm danh của mày đi đến đâu mày lưu lạc từ Bình Khang đến Vườn Bà Lớn ngày xưa là cũng thế, mày có thấy mày khá được không?

Mụ vợ không vừa, mụ đứng uốn ngược ra:

— Đó mày thấy, tao về sống với mày tao có khá được không, hay bây giờ tao cũng chỉ là con ăn mày.

Lão già làm ra bộ mặt đau khổ não nề:

— Thiệt đau khổ cho tao, tao phải uống, tao phải uống cho say để quên đời, một đứa con làm điểm, một đứa con ở tù, tao muốn chết, muốn chết mày ơi, đời tàn nhẫn với tao...

Thế rồi lão khóc: lão khóc mũi mẫn, mụ vợ nghệt mặt ra không ngờ rằng thằng chồng mụ lại xúc động đến như thế, lão già gào lên:

— Rồi đời nó sẽ tàn tạ, sẽ như mày ngày hôm nay, rồi cũng ra đầu đường xó chợ. Trời ơi là đau khổ, sao trời xanh quái ác với tao đến thế, trời xanh...

Lão đập đầu bình bình vào thân cây. Mụ vợ bỗng nhiên bị xúc động, mụ nắm lấy vai chồng:

— Thôi mụ à, phần số vợ chồng mình như vậy rồi buồn làm chi.

Lão già ngẩng lên, nước mắt nước mũi tèm nhem:

— Mày đưa nó đi đâu, mày đưa nó tới ở nào để tao tới xách cổ nó về...

— Minh kỳ không, mình đưa nó đi làm như vậy mình cũng có lợi chứ bộ, không lẽ cứ chịu ôm nhau mà chết đói sao, vì đói quá tao phải tỉnh, mình biết rằng tôi không có ngu đại gì...

Lão già vẫn lắc đầu:

— Tao nghĩ mày quá, tao...

— Tôi có lấy tiền trước.

Lão già im bật:

— Mày lấy tiền trước, thiệt không?

Mụ vợ chỉ vào ngực mình:

— Con này đâu có ngu, con này thừa khôn ngoan mà.

— Vậy hả, thiệt sao?

— Chớ sao, mày còn n hớ con Tâm Thành không?

Lão già lầm bầm:

— Tâm Thành, Tâm T Thành nào nhỉ, hồi đó có tới mấy con Thành lặn, tao không nhớ nổi...

— Nếu mày gặp lại mày sẽ nhớ, bây giờ con Tâm Thành mở động, động hạng sang, tao gặp lại nó nè, thiệt là phú quý vinh hoa, con Tâm Thành bây giờ đi xe hơi bóng lũng, tao bèn gởi gắm con Nhiên nhà này, cũng chỗ bạn bè quen biết cả mình sợ gì, mày chưa thấy con Nhiên ngày hôm nay, mẹ Tâm Thành chở xe hơi nó đi sửa sắc đẹp coi thiệt là...

Lão già cướp lời:

— Vậy là con Nhiên có được Tâm Thành đưa tiền trước cho mày.

— À cũng chứt đỉnh.

Lão già lại tru tréo lên:

— Ồi con gái tao, trời ơi là trời, tao tưởng rằng

Với nhan sắc của nó, nó cũng kiếm được thặng chồng khá giả ai dè nó phải đi làm điếm... Tao còn mặt mũi nào ngó ngang bạn bè tao, mày làm nhục tao, mày làm nhục tao.

Mụ vợ gất lên ;

— Thôi mày ơi, vậy đủ rồi, nếu mày lo được cho vợ con thì ngày nay đâu đến nỗi thế này.

Lão già xuống nước :

— Nhưng dầu sao thì tao cũng thấy buồn, thấy đau khổ, tao cần phải uống, uống để vơi nỗi sầu...

Mụ vợ thở dài :

— Thì mày cứ đi uống đi, tao về ngủ, mày còn tiền đó.

— Tao còn tiền, nhưng còn có mấy chục bạc thì làm gì được. Mày phải đưa tiền cho tao ít ra là một ngàn đồng, tao chắc rằng mày lấy của mụ Tám Thành không ít.

Mụ vợ nghĩ bụng có đưa cho chồng một ngàn đồng bạc cũng chẳng thiết thời gì, nhưng mụ cũng cần nhằn :

— Mày chỉ tiền thôi chứ mày thương xót gì con gái mày.

Mụ móc túi lấy ra một xấp tiền, đưa cho chồng một ngàn bạc :

— Thôi cầm lấy đi, tiền này ngày mai tao còn phải lo đi nuôi thằng Ti.

Lão già tiếc rẻ, tại sao lão không nói lấy vài ba ngàn bạc, nhưng rồi lão cũng phải chấp nhận, lão quay lưng đi :

— Tao đi, đêm nay tao uống cho say, tao thương con nhỏ quá, mày gắng lo cho nó.

— Mày khỏi nói.

Mụ vợ cũng quay lưng đi. Đêm khuya lơ khuya lác.

Lão già chẳng nghĩ ngợi gì đến đứa con gái của lão, lão có tiền rồi lão sẽ nhậu la ve với hội vịt lợn, lão nghĩ bụng con gái lão trước sau gì cũng làm điếm, già biết điều đó, và bây giờ thì nó bắt đầu, có thể lão sẽ có phận nhờ.

Lão già le lưỡi ra, liếm đôi môi khô ran của lão một cái, lão lầm bầm :

— Chắc chắn mày không thể quên tao, khi đó ta mặc sức nhậu nhệ, có ăn nhắm gì đâu khi một đứa con gái làm điếm, cũng chẳng môn mà...

Lão cố bới động dĩ vãng rồi bới trong đầu lão để tìm hình ảnh một con Tam Thành nào đó, nhưng lão không nhớ nổi, làm sao nhớ nổi khi lão đã từng tiếp xúc với cả ngàn con điếm khu Bình Khang. A thấy kệ, chuyện đó cũng không có gì đáng quan trọng.

Lão già dần bước đi, lão trở lại Ngã Sáu, nơi đó vẫn còn buồn bán, càng về khuya càng thêm đông đảo. Lão nhậu đã rồi có thể lăn đại ra đâu đó ngủ một giấc đến sáng ngày mai. Lão cũng phải tính đến chuyện ngày mai chớ, lão sẽ lấy xe xích lô chở con mụ vợ lão đi tới nhà Tám Thành, không

chừng lão tới đó lão sẽ có lợi. Nghĩ thế lão cảm thấy khoái trá.

Lão băng sang đường, tới quán nhậu quen thuộc lão kéo ghế ngồi, đồng đặc gọi chai bia 33 và gọi 5 cái hột vịt lợn, người đầu bà chủ quán cũng phải ngạc nhiên :

— Nay chú Sáu, không có bán thiếu đâu nghe.

Lão già vênh mặt lên :

— Từ nay thằng này không thêm ăn thiếu nữa, thằng này có tiền mà, thằng này đâu đến nỗi nào.

CÒN TIẾP



CÒN GÌ SAU CUỘC TÌNH ?

(cho N.T.B. áo trắng Đồng Nai — người yêu xưa)

*nhớ đến em trên tay tàn diếu thuốc
điệu nhạc buồn giọng hát Julie Quang
mùa thu sầu tôi mãi vẫn còn mang
thu còn đó, hay giờ thu đã chết ?*

*nhớ đến em bên ly Café đắng
bên ánh đèn, và bóng sắc giai nhân
dáng ngọc ngà khơi lại nỗi băng sương
Lời yêu mến cho lòng thêm chua xót*

*nhớ đến em trong khuôn viên vắng lặng
khi Giỏ Đường khép kín cổng nghiêm trang
dèn mờ soi trên mặt lộ thênh thang
chân mỗi bước đi tìm dư hương cũ*

*nhớ đến em khi đêm về gác trọ
ngồi âm thầm nhớ kỷ niệm em trao
dòng thư xanh em gửi đã phai màu
tôi bóp chặt nghe tim mình rướm máu...*

M.T. HOÀNG CHÍ HẢI

Phiêu

(tiếp theo trang 37)

Chính hút 555. Nàng mặc áo choàng bằng da đen, đi giày ống đen, Nàng kể :

— Hồi Chính đi Ấn Độ, Chính thích chuyện này đến độ Chính về khách sạn thì thấy một miếng giấy nhỏ để trên bàn «sáng mai, xin B», đây hồi 5 giờ. Bà sẽ có một ngạc nhiên thật sự. Chính thức mặc ghế lăm và nhờ một người bồi phòng đánh thức Chính. Sáng hôm sau đúng 5 giờ Chính được đánh thức dậy. Chính ra thành lang nhưng chẳng thấy gì. Một lát sau mới thấy ở phía xa thật nhiều người đứng chờ. Chính chẳng hiểu gì cả. Rồi cuối cùng thấy chân trời ửng hồng. Tiếng lao xao của đám đông. Rồi Chính thấy mặt trời nhỏ dần. Lúc mặt trời mọc được một nửa thì mới thấy đáng là một Surprise, Mặt trời lớn thật không và đẹp đến nỗi tim. Mặt trời làm mình xúc động đến tận độ. Nhưng khi mặt trời đã mọc hết thì đám đông bỏ về. Sau Chính hồi thì được biết là người ta chỉ cầu nguyện lúc mặt trời mọc nửa chừng thôi !

Người Cameraman nói :

— Kiểu dáng dở thì đẹp !

Anna họa sĩ phản đối :

— Tôi sợ đang dở lắm rồi ! Cái mốt «Tinh chỉ đẹp khi còn đang dở» nó lãng mạn, nó xưa lắm ! Tôi thích cái gì tròn như mặt trời lúc dần Ấn Độ vậy ? Có phải không chị Chính ?

Chính chỉ cười không trả lời. Tôi nhìn Hương thán nhỏ :

— Mặt trời của tôi mình phải tròn. Nếu không tròn mình sẽ dùng bữa ăn đập cho nó tròn ! Em có cần đảm làm điều đó không ?

Sáng gặt đầu Anh bạn văn sĩ moi trong túi du lịch đưa cho tôi quyển Mùa Xuân Đen của Henry Miller. Một chuyên viên anh sang hỏi tôi :

— Mùa Xuân Đen à ?

Tôi cũng không muốn sửa sai. Đối với một chuyên viên ảnh sang thì «Mùa Xuân Đen» hợp lý hơn, nể là tết lại sắp đến rồi. Tôi gặt đầu. Tôi nghĩ tới mấy người ăn công trong phòng sắp chữ và những lời buồn cười và đôi khi tai hại.

Tôi viết «bản cổ công», họ sắp chữ «bản cổ công» rồi đầu tôi định sửa cho đúng nhưng sau lại để nguyên và thêm cảm ơn họ khi nghĩ rằng trong Nam chỉ có «bản cổ công» chứ không có «bản cổ công» vì người cày có ruộng» rồi bản làm sao được, chỉ có công chức là bản !

Tôi viết «Bà E và ăn trái táo» họ sắp «Bà E và ăn trái táo» ! Câu này sai hẳn ý truyện, nhưng tôi để vì thấy hay hay Ông Adam nào cũng có một cái lao ! Sau tôi biết «ông ăn công» này mới có 14 tuổi và rất mê «chường».

Chúng ta có Mùa Xuân Đen hay Mùa Xuân Đen? hay không mùa gì? Lại đặt vấn đề ! Nhưng đầu kinh khủng ! Cortai-Aspirine-Conmei-Supercol.

Bây giờ tôi chỉ nghĩ tới cái chân màu vàng hoa mặt trời và bóng hồng nhưng.

Tôi không thích nghe chuyện phiêu nữa.

Tôi rủ nàng lên phòng để chui vào mau vàng mặt trời. Mặt trời tròn và ấm. Không phải mặt trời của Chính kể. Không phải mặt trời của dân Ấn Độ, của nhà thơ Tagore.



Bùa ngải và tôi

(TIẾP THEO TRANG 25)

(Tiếp theo trang 19)

Tôi có mang trứng gà và hoa đến tạ ở bàn thờ của anh một lần. Lần ấy tôi đến anh đi vắng. Em anh hỏi tôi có cần gấp anh gấp không, nếu tôi cần, chú ấy dẫn tôi vào bàn thờ, đốt đèn, thắp nhang, khấn và gọi anh, anh sẽ về ngay lập tức.

Nhưng tôi không cần, vợ tôi đã về, tôi gửi đồ lễ, viết thư báo tin anh biết anh đã thành công. Tôi hẹn sẽ trở lại thăm anh nhưng rồi tôi đi luôn. Có một cái gì đó ngăn không cho tôi trở lại gặp anh dù rằng nhiều khi tôi rất muốn. Tôi ra khỏi nhà để tôi nhà anh nhưng dọc đường, gặp chuyện nợ chuyện kia làm tôi không sao tới được.

Sau tết Mậu Thân, tôi được anh Năm Ch. báo biết Mười Hai, ông thầy ngải của tôi, đã chết. Anh bị bắn chết trong buổi sáng anh còn nằm ngủ trong giường. Tên sát nhân vào tới giường anh và bắn anh. Năm Ch. không biết rõ anh bị Việt Cộng giết hay chết vì kẻ thù riêng.

Về sau, tôi được nghe nói một người anh của Mười Hai hành nghề thầy ngải chuyên môn nhà ở đường Pétrus Ký, Saigon, Ông này kiếm được rất nhiều tiền nhờ thân chủ là những em chơi bời thừa tiền, và ông này cũng từng lấy nhiều em poule de luxe nổi tiếng. Cho tới nay ông này vẫn còn hành nghề.



ĐỜI MUÒN MẶT • ĐỜI MUÒN MẶT

NHÂN VẬT

Người phù thủy giàu nhất

Tại Nam Phi, thuộc xứ Transkei có một vị phù thủy rất giàu và rất già. Đó là «cụ» Khotso Sethuntsa, năm nay 93 tuổi. Cách đây 48 năm Khotso đã chết một lần, rồi sống lại. Chuyện thường tình: Ông ta là phù thủy mà lại!

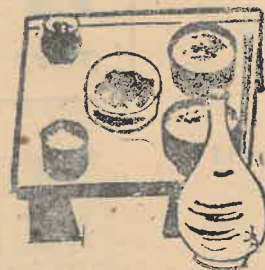
Trong lần gặp phóng viên tuần báo Express (Pháp), Khotso tiết lộ: «Tôi có một thứ thuốc làm người chết sống lại, nhưng nó mắc tiền lắm, chỉ tôi mới có đủ khả năng tài chánh chế ra cho tôi dùng mà thôi!» Sau một hồi suy nghĩ, Khotso tiếp: «Tôi biết hết mọi chuyện, tôi sẽ sống mãi, và tôi có rất nhiều tiền».

Khắp xứ, hàng ngàn con bệnh kéo tới xin thuốc Khotso. Thuốc chữa đau bụng đau lưng thường nhất cũng giá trên 1000đ VN, thuốc chữa bệnh hiểm con tới 20.000đ. Ông cụ phù thủy già, nhỏ thó, troc đầu đó không biết rồi là mình giàu tới đâu nữa: 20 triệu quan Pháp hay 700 triệu? Năm 1966, Khotso đã định mua cả

một thành phố. Năm 1970, nhân lễ sinh nhật thứ 91, ông ta đã mua thêm một lúc ba bà vợ trẻ.

Sống trong một biệt thự rộng mênh mông, Khotso thường bắt hai chục bà vợ mặc đồng phục áo dài quết gót màu tươi, đứng dọc hành lang để bắt chào mừng khách tới thăm ông. Chính chủ nhân thì hôn tay hay chân người khách tùy theo khách thuộc loại sang hay hèn. Trong khi đó, cả đàn đây tờ sách số nước, bàn chải ra chà rửa xe hơi và để giấy cho khách.

Trong nhà Khotso bốn phòng khách vĩ đại chứa tới hàng trăm bộ đồ trà, dao, đĩa, và đồ trang trí bằng ngọc giả, châu báu thứ thiệt, theo lời đồn đại, đều được cất rất kỹ trong kho.



sinh tử phù

(TIẾP THEO TRANG 27)

và cũng để đỡ sách ra coi cốp mồi vài đoạn cho đỡ ghiền. Người bạn bảo tôi: có mấy cuốn mới như cuốn Thiên luận II, N.K.L.B.G. của André Gide ai vô cũng mở tủ lấy xem, nhưng lật qua lật lại rồi họ để trả lại chỗ cũ và lặng lẽ đi ra. Thông em tôi còn mấy tháng nữa thì ra Tú II ba lần gõ bà cụ, bà lại gõ tôi vị chỉ là năm lần để xin vào trợ một ngân khoản văn hóa giáo dục là một nghìn năm trăm đồng cho 3 cuốn sách bản cày vào những ngày gần vào mùa thi, tôi xin lại bà cụ, bà cụ xin lại tôi, gần tháng rưỡi rồi, chẳng em tôi vẫn chưa mua được mấy cuốn sách cần thiết.

Phần cũng đã gặp phải những trở ngại, khó khăn thì mức của, đau và buồn thay, lại cũng thu hẹp đến độ buồn nản và xót xa.

PHONG NGŨA

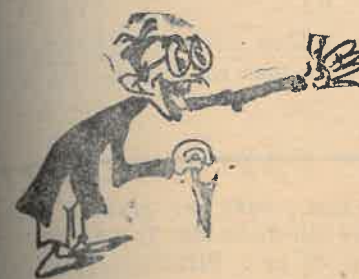
Ghê chốc, lờ lỏi, gải tới đâu ăn lan tới đó
Không phải thoa phết sơ sài ngoài da mà hết
uống: **Giải phong Sát Độc Hoàn**

ÔNG TIÊN
GẦN 40 NĂM DANH TIẾNG

Hội các tiệm thuốc Hoa—Việt (có bán lẻ)

Nhà thuốc ÔNG TIÊN

Phú Lâm—CHOLON—KNBY số 3—9-5-63



cười đơ buồn

● CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG sưu tầm

Chán mớ đời

Một thiếu phụ trẻ, đẹp và tràn đầy nhựa sống, bước vào phòng gôi trẻ để thăm đứa con bà ta mới sanh.

— Thế nào bà vú, em có ngoan không bà?

— Thừa bà cháu bé ngoan hết sức. Hễ cứ đặt xuống nói là em ngủ khi ngủ tức khắc, cả đêm không quấy. Tôi chẳng thấy em cậu lục xúc bao giờ cả.

Thiếu phụ thở dài thườn thượt, rồi lầm bầm nói:

— Giống hệt cái thằng cha nó. Thật là chán mớ đời!

Ngây thơ

Em choai choai kể chuyện với bạn gái:

— Lúc hẳn bắt đầu làm hôn với tao, tao bảo hẳn: từ giờ phút này trở đi, tôi sẽ không bao giờ thêm nhìn mặt anh nữa...

Em kia tỏ mớ:

— Mày nói vậy, hẳn làm sao??

— Hẳn làm theo lời tao liền..

— Nghĩ là làm sao??

— Hẳn tất ngay đèn đi để cho tao khỏi còn nhìn thấy mặt hẳn.

Đồng ý

Một ông đứng tuổi thấy một em Lô li ta ngồi 1 mình trong quán rượu có vẻ lìm kiếm ai, bèn đến bắt chuyện, gạ:

— Tôi nghĩ em và tôi tới đây cùng chung một mục đích. Tôi đề nghị chúng ta hợp tác mi nhau. Được chăng?

Đôi mắt em Lô-li-ta sáng lên:

— Ông nói đúng đấy. Chúng ta nên cùng đi tìm một chàng trai cho vui...

Kệ nó

Đôi bạn gái vào ngồi coi xi nê. Khi phim đang chiếu, trong phòng tối, một cô rủ ta nói với bạn:

— Kỳ quá mấy ơi. Thằng cha ngồi bên cạnh tao làm nhiều trò bày bạ quá...

Cô kia bảo bạn:

— Nó làm gì kệ nó. Đừng để ý đến nó..

— Nhưng mà...tao không để ý hông được...

— Sao lại hông được??

— Vì nó làm bày.. với bàn tay của tao...

Tô lô phôn

Đây là một chuyện cười Mèo, trích từ Play Boy. Chắc khỏi cần giới thiệu, bạn đọc ĐÔI cũng dư biết Play Boy là nguyệt san chuyên đăng những chuyện liên can tới SEX và hình ảnh phụ nữ khỏa thân.

Một nhân viên điều tra về Sex phỏng vấn 1 thiếu phụ Mèo về vấn đề tình dục, Nữ đương sự được hỏi có thường làm tình ban ngày không và trả lời là có.

— Những lần làm tình ban ngày như thế, bà có nói gì với ông chồng bà không?? Nhân viên điều tra hỏi kỹ.

— Thường thường thì không, nữ đương sự đáp— nhưng nếu chúng tôi có muốn nói chuyện với nhau cũng không khó. Vì tôi có số điện thoại văn phòng của chồng tôi. Những lúc ấy tôi chỉ cần quay số điện thoại..

Trả đũa

Bà mẹ ngồi trong xe tắc-xi với cô con gái. Qua một dãy phố có nhiều đàn bà, con gái phấn son, áo màu sắc sỡ đứng ngồi ngay trên vỉa hè, quang cảnh như khu Ngã Ba Chú Ía của Saigon vậy, cô gái thấy lạ hỏi bà mẹ những người đó là ai và họ chờ đợi gì?

— À...Họ chờ chồng con họ đi làm về chứ chờ gì? Bà mẹ giải thích qua loa cho xong chuyện.

Không ngờ anh tài xế tắc-xi nghe được, Anh này tôn trọng sự thật nên khi thấy bà mẹ cố tình nói sai đánh lừa cô con, anh can thiệp:

— Bà nói dối cô ấy làm quái gì?? Cô ấy đã lớn rồi, dù có biết sự thật đi nữa đâu có hại gì?

Bà mẹ giận quá nhưng vì cô con tỏ mớ, gạ hỏi, đành phải nói thật. Khi đã biết rõ, cô con thắc mắc:

— Nhưng lỡ họ có con thì sao?? Rồi con họ lớn lên không có bố sẽ ra sao hở má??

Bà mẹ nói lớn:

— Con họ lớn lên sẽ đi làm tài xế tắc-xi.



Có những thiếu nữ đang Xuân nhưng chán đời, tuyệt vọng ; có những thiếu phụ phải đắm chìm đau khổ vì bị phụ rẫy ; có những người đàn bà chán nản tức tối vì buồn bán thua chị kém em... Đối với nữ giới, còn gì bất hạnh hơn là : **NGƯỜI CON GÁI TRỜI BẮT XẤU !**

Ngày nay, Người ta đã chế được quả bom tiêu diệt cả nhân loại ; ngày nay người ta đã thay đổi được cả tim gan phèo phổi con người ; ngày nay người ta đã bay lên được Mặt Trăng. Vậy thì ngày nay, việc thay đổi gương mặt, vóc dáng, đâu có gì là khó khăn vì đã có : **PHƯƠNG PHÁP GIẢI PHẪU THẨM MỸ ĐỂ LÀM ĐẸP !**

Ngày xưa, người ta nói : « Muốn tắm mát thì lên ngọn sông Đào. Muốn ăn xim chín thì vào rừng Xanh ». Ngày nay, người ta bảo : « Muốn làm đẹp thì đi Thẩm-Mỹ-Viện. » ! Nói như thế tức là tắm mát và ăn xim chín đều khó cả ; chỉ có làm đẹp là dễ, bởi vì chẳng đâu xa ngay trung tâm Saigon đã có một Thẩm-Mỹ-Viện với ba cái «nhất» : tiện nghi nhất, tối tân nhất, kinh nghiệm nhất. Đó là :

Thẩm-Mỹ-Viện B.S. Ngô Văn Hiếu

Chi nhánh lừng danh Đ.N.Á. của mỹ viện Nhật **HIBIYA CLINIC TOKYO - JAPAN**

Thẩm-mỹ-viện B.S. Ngô Văn Hiếu là nơi duy nhất có thể biến... Chung-Vô-Diệm thành Tây Thi, biến người con gái xấu phải phàng thành thiếu nữ **ĐẸP MẶN MÀ, ĐẸP QUYẾN RŨ, ĐẸP HỒN NHIÊN, ĐẸP TUYỆT VỜI,**

ĐẸP NHƯ MƠ !

Với sự cộng tác của nhiều bác sĩ chuyên khoa
GIẢI PHẪU THẨM MỸ

Thẩm mỹ viện B.S. NGÔ VĂN HIẾU

Số 101 Công Lý SG. — ĐT : 99.594 ● Lầu 1 số 221 Thương Xá Tam Đa

Mũi thấp thành dọc dừa, cao tự nhiên hợp với khuôn mặt — mắt một mí thành hai mí, đẹp long lanh và quyến rũ — ngực chảy xệ hay nhỏ trở nên no tròn hấp dẫn — má lúm đồng tiền, cằm chẻ, môi trái tim — căng da mặt để trẻ lại 20 tuổi, mài mặt rỗ — lột bỏ lớp da mặt nhăn nheo cần cõn nám xạm theo phương pháp Nhật Bản —— trang điểm có dấu, dạ hội, truyền hình.

CHỊ EM BẠN GÁI CẦN PHẢI ĐẸP ĐỂ VUI SỐNG, ĐỂ KHÔNG BỊ MẶC CẢM TỰ TI, ĐỂ BẢO VỆ VÀ DUY TRÌ HẠNH PHÚC, ĐỂ THÀNH CÔNG TRÊN ĐƯỜNG ĐỜI.

TRANG BÁO NÀY DO MỘT NỮ ĐỘC GIẢ «SÓNG THẦN», ĐỒNG THỜI CŨNG LÀ MỘT THÀNH CHỦ CỦA THẨM MỸ VIỆN B.S. NGÔ VĂN HIẾU, TẶNG THẨM-MỸ-VIỆN THAY THẾ CHO LỜI CẢM-ƠN.



SỮA BỘT THỤY SĨ

MATERNA

Đầy đủ chất bổ dưỡng
dễ pha - mau tan - thơm
ngon - tinh khiết tốt nhất

